

Takdim

Bismillahirrahmanirrahim

Şüphesiz yeryüzü tarih boyunca birçok olaylara sahne olmuş ve bu olaylara tesir eden nice eşiz şahsiyetlere... Bu yüce şahsiyetler kendi kişisel yaşamlarını, hedef ve a-maçlarına feda ederek çaba göstermişler ve sonuçta insanlık tarihi de onları ödüllendirmiş, insanlığa birer öğretmen olarak sunmuştur. Yine kuşkusuz insanlık tarihine adını ve hedefini altın harflerle yazanlar içinde Kербela kahramanı, özgürlük sembolü ve abidesi olan Hz. Hüseyin'in (a.s) yeri bir başkadır.

Öyle ki, bu fedakârlık karşısında saygıyla eğilmeyen hiçbir insan bulunamaz. Günümüze kadar farklı din ve mezheplerden olan yazarların telif ettikleri kitaplar bunun küçük bir belgesidir.

Nice savaşlar binlerce insanın ölümüyle sonuçlanmış ve kısa bir zaman sonra zihinlerden silinip unutulmuştur. Ancak kurak bir çölde, Fırat nehrinin kenarında, susuz ve mazlum katledilen yetmiş iki insanın kahramanlıkları ve fedakârlıkları unutulmadığı gibi, gün geçtikçe daha bir anlam kazanarak insanlığın zulümle savaşında onların karanlık hücrelerine meşale olmuş zulme karşı direniş ve savaşın metodu ve sembolü olmuştur. İslâm toplumunda dinin yozlaşmaya yüz tutup saptırılmak istendiğı ve dinî eğitimlerin arka plana atıldığı, kişilerin ilâhlaştırılıp saltanatın din diye yutturulmak istendiğı karanlık bir devrin karanlığına kızıl kan meşalesi ile aydınlık saçıp aydın sayfaların nasıl oluşturulabileceğini gösteren bir hidayet meşalesi ve fitne ve bela tufanından Nuh'un kurtuluş gemisi gibi insanlığı kurtuluş sahiline taşıyan gemi olmuştur. Hüseyin ve yetmiş iki yareni insanlığa özgürlük, fedakârlık, şahadet ve mazlumiyet fazileti, Hüseyin'e ve yoluna nasip olmuş, cinayet, tutsaklık, acımasızlık, zalimlik çirkefine de katilleri ve katillerinin hamileri düşmüştür.

İnsanlık âlemi Hüseyin ve yareni gibilere özlem içinde bakmakta ve kurtuluş yolu ararken Hz. Resulullah'ın (s.a.a) ciğerparesi Hüseyin (a.s) hakkında buyurmuş olduğı: "Hüseyin hidayet meşalesi ve kurtuluş gemisidir." sözünü hatırlayarak bu özgürlük öğretmenini, Kербela okulunu ve şahadet dersini daha iyi idrak edebilmek için Şia ulemasının itibar ettiğı Seyyid İbn-i Tâvûs'un (589-664 h.) akıcı bir üslup ve eğitici bir metotla kaleme aldığı "el-Luhuf" adlı eserini (ki kendi konusunda kaynak eserlerden sayılmaktadır) sunarak minnet borçlu olduğumuz Hüseyinî şehitlerin ve Zeynebî şahsiyetlerin ruhuna ithaf ediyoruz.

Birinci basımı 1997 yılında yapılan bu eser, mütercim tarafından tekrar gözden geçirilerek ve önceki basımda ol-mayan müellifin mukaddimesi eklenerek, ikinci basım yeni mizanpaj ve bazı tashih ve değişikliklerle siz değerli o-kurlarımızın istifadesine sunulmuştur.

Ya Rabbi! Karanlık dünyamızı aydınlatmak için Hz. Resulullah'ın (s.a.a) emaneti olan Kur'ân ve Ehlibeyt'i anlamayı, yaşamayı ve yaşatmayı tüm insanlara ihsan eyle. (Âmin!)

Tevfik Allah'tandır.

KEVSER

Őubat 2006

Muharrem 1427

Yazarın Önsözü

Bismillahirrahmanirrahim

Hamt ve övgü, akıllar ufkundan nurunu kullarına yansıtan, irade ve isteğini Sünnet ve Kitab'ın diliyle açıklayan Allah'adır. O Allah ki; evliyası ve aşıklarını, aldatıcı dünyanın pençesinden kurtarıp neşe yoğrulu nurlara cezp etmiştir. Aşıklarına olan bu lütfü, ne nedensiz ve ne de zorlayıcı değildir. Yüce Allah, kendilerini güzel ve üstün vasıflarla donatan aşıklarını, lütuf ve inayetine uygun ve layık bulmuştur.

Bu demek oluyor ki yüce Allah, kendine gönül veren kullarını, ne yapacağını bilmez halde kalmalarına ve şaşkınlığa duçar olarak görmeye razı olmamış ve bu yüzden de onlara, sorumluluklarını ifa etme başarısı inayet buyur-muş ve bu alanda başarılı kılmıştır.

Böylece de Allah evliyası, getirisi olgunluk olan davranış biçimine yönelmiş ve yüce Allah'tan başka her şeyden koparak rahatlığa kavuşmuşlardır. Ruhları, yüce Alla-h'ın rızasını algılamış ve bunun sonucunda gönülleri tümüyle hakka yönelmiştir. Allah'ın lütuf ve inayeti sayesinde gönülleri huzur bulmuş ve arzularının yönü ilâhî kerametler olmuştur.

Beka ve karar yurduna mutmain olan kalplere özgü mutlulukla dolu görürsün onların benliğini.

Âlemlerinin Rabbi'nin azamet ve yüceliğinden ve de O'nun huzurunda olmaktan kaynaklanan korkunun izini görürsün onlarda.

Allah'a daha çok ve layıkıyla yakın olabilmek için özlemleri daima artmakta ve gönülleri de ilahi sorumluluklarını yerine getirmeye isteklidir. Bu doğrultuda tam anlamıyla ciddiyet göstermektedirler; kulakları, ilâhî sırları dinlemeye amadedir; gönülleri, Allah'ı anmanın tatlılığıyla neşe bulmuş ve vecde gelmiştir. Allah'ı anmaktan, imanları ölçüsünde haz duyarlar.

Yüce Allah da lütuf ve inayet hazinesinden, kendine yakışır şekilde ve hem de minnet koymaksızın ilâhî erlere âta eder.

Ne de küçüktür ilâhî erler nezdinde, Allah'ın azamet ve yüceliğinden yüz çeviren her şey; ne de değersizdir onların nazarında, Allah'a vuslattan uzaklaştıran her şey!

İlâhî erler, daim Allah ile halvetin en güzel hazzını duyar ve ilâhî celal süslerini kuşanırlar. Onlar, yaşamalarını, Allah'a kulluk ve hükmüne itaatin kemaline engel olarak gördükleri için mecburen bekadan el çekip Hz. Hakk'ın likasına yürüdüler. Bu felah ve kurtuluşa, fedakârlık ve özveriyle ilerlediler; bedenlerini, keskin kılıç ve mızraklara hedef kılacak kadar tetikte beklediler.

Kerbela şehitleri, can kuşlarını bu olgunluk ve yüceliğe kavuşturmak için beden kafesini kırdı ve kanatlandılar. Şehadet için yarışmayı haz ve huzur nedeni gördüler; mallarının yağmalanacağı, aile ve çocuklarının esir düşeceği konusu asla onların gönüllerinde hüznün sebebi oluşturmamış.

Seyyid Murtaza Alem'ül-Hüda (r.a), onlar hakkında şöyle buyurmuştur:

*Bedenleri sıcak kumlar üzerine seriliyken, Allah dergâhında huzur bulmuştur ruhları.
Onlara zarar ver-mek isteyenler, âdeta yarar sağlamıştır onlara; onları öldürenler, âdeta
onları diriltmişlerdir!*

Ehlibeyt'in Karşılaştığı Musibetlere Ağlamanın Sevabı

Hidayet izlerinin yok edilişi, bidatlerin ortaya çıkışı, saadeti yitirme üzüntüsü ve Kербela şehitlerinin şehit edilişlerinden etkilenme konusunda matem giysisi giymek, Peygamber (s.a.a) sünnetinin ve Allah kitabının gereği ol-masaydı, onlara bahşedilen bu büyük nimet karşısında mut-luluk ve muştuluk giysileri giyerdik.

Ancak Hz. Peygamber'in (s.a.a) evladının uğradığı mu-sibete inlemek ve yas tutmak, Allah'ın rızasına neden olduğu ve iyilik ehli kulların değerli amaçlarına zemin oluşturduğu için biz de matem elbisesi giydik; bu bağlamda gözyaşı döktük ve gözlerimize şöyle dedik:

Ey gözler! Onların ardında ağlamaktan ve ağlama sonrasında gaflet etmeyin.

Gönüllerimize de dedik:

Şefkat ve rahmet Peygamber'inin, sevgili evlatları hakkındaki vasiyeti, ümmeti tarafından ve hamiyetsiz düşmanları tarafından ayaklar altına alınmış ve bu topraklarda doğranmıştır. Peygamber (s.a.a) evlatlarının yasında yavrusu ölen anneler gibi inleyin. Allah'ım! Kalpleri pareleyen bu büyük hadiselerden, çile ve kederi feryada dönüştürüp kalpten coşturan bu büyük musibetten, bütün sıkıntıları küçük ve hakir kılan bu sıkıntıdan, takva merkezini dağıtan bu olaylardan, risalet ocağının kanını yerlere döken oklardan, yücelik ailesini esir tutan ellerden, büyüklerin başını öne eğdiren musibetten, en üstün ailenin canlarını bedenlerinden ayıran fitne ve beladan, yiğitlerin elini kolunu bağlayan kınamadan, Cebrail'i mateme büründüren faciadan ve Allah'ın huzurunda büyüklük arz eden bu yıkıcı olaydan sana sığınırız!

Niye böyle olmasın ki?! Yüce Peygamber'in (s.a.a) bedeninin bir parçası, üryan olarak çölün kumları üstünde yatmaktadır; sapkınlar tarafından kanı akıtılmıştır; Peygamber (s.a.a) kızları, devecilerin ve kınayıcıların gözleri önünde yüzü açık olarak götürülmektedir; razı olan ve olmayanlar karşısında elbiseleri yağma edilmiştir. Bu yüce ve üstün bedenlerin elbiseleri çalınmış ve öylece toprak üstünde yatmaktadır.

İşte bu musibetler, Peygamber (s.a.a) ailesini perişan etmiştir ve hidayet güneşinin kalbine saplanan oklar, insanlığın kalbini işlevsiz bırakmıştır. Kadınların yankılanan nale ve çığlıkları, onların ölüm habercisiydi. Bir de bu inilteler o hazrete hitap olunca, onun kalbindeki hüznün ve keder ateşini alevlendiriyordu.

Keşke Fatıma (s.a) ve babası görselerdi, kızlarının ve evlatlarının yalın ayak bırakıldıklarını; keşke görselerdi, kimi evlatlarının yaralı, kiminin esir ve kiminin de başı kesik olduğunu! Peygamber (s.a.a) ailesinden olan kızlar yaka yırtarak, musibet vurgunu

olarak, perişan saçlarıyla perdeler ardından çıkmış ve yüzlerini yırtarak koruyucularının yanında inlemekteler.

Ey bilinçli ve gerçekçi insanlar! Bu ailenin katledildiği yeri hatırlayın; düşmanlarının çokluğu karşısında onların kimsesizliğine ve yalnızlığına yakınip ağlayın; sürekli hüznün ve göz yaşlarınızla onlara yardım edin! Çünkü onlar, âlemlerin Rabbi'nin emanetleri, Müslümanların Peygamber'inin (s.a.a) kalbinin meyveleri ve Hz. Fatıma'nın (s.a) göz nurudurlar. Yüce Peygamber (s.a.a), onların dişlerini mübarek ağzına alır ve onların baba ve annelerini, kendi baba ve annesinden üstün bilirdi.

Onlar hakkında bir şüphe varsa kalbinde, Peygamber'in (s.a.a) Sünneti'ne ve Kur'ân'a sor! Çünkü Kur'ân ve Sünnet, bilge insanlar nezdinde dürüst şahitlerin en adildirler ve her ikisinde de onların faziletleri ayrıntılarıyla açıklanmıştır. Yüce Allah, Cebrail aracılığıyla onların fazilet ve menkıbelerini iletmıştır. Bu insanlar, ne de çabuk unuttu her şeyi ve babalarının onca iyiliklerine karşılık nankörlüğe giriştiler. O hazretin huzurunu, kalbinin meyvesine reva gördükleri eziyetle kararttılar; evlatlarının kanını dökmekle o hazretin makam ve hürmetini küçümsediler. O hazretin, evlatları ve ailesi hakkındaki onca tavsiyelerini görmezlikten geldiler. Kıyamet gününde Allah Resulü'nün (s.a.a) huzuruna çıktıklarında ne cevap verirler?

Bu zalimler, Peygamber'in (s.a.a) diktiği binayı yıktı ve İslâm ehli arasında, "Bu ne yaman musibettir!" feryadını icat ettiler.

Bu zulüm karşısında incinmeyen kalpten Allah'a sığınırız!

Zamanın insanlarından hayret etmekteyim. Ne oldu bu Müslümanlara böyle? Bu musibet karşısında üzüntülerini ortaya çıkarmamalarının nasıl bir mazereti olabilir? Bilmezler mi ki Allah Resulü'nün (s.a.a) öldürülen evladının intikamı henüz alınmış değil?! Bilmezler mi ki Peygamber'in (s.a.a) mübarek kalbi yaralıdır; sevgili oğlu düş-manlar çemberinde yalnız kalıp öldürülmüş ve naaşı yerde kalmıştır?!

Melekler, bu büyük musibette Peygamber'e (s.a.a) tes-liyet arz etmekte ve peygamberler de o hazretin acılarını paylaşmaktadırlar.

Peygamberlerin sonuncusu Hz. Muhammed'e (s.a.a) vefa gösteren insanlar, neden o hazretle birlikte ağlamıyor ve acısını paylaşmıyorsunuz?

Ey Fatıma'nın (s.a) babasını sevenler! Andola Allah'a, öldürülüp yerde yatanların mateminde Hz. Fatıma (s.a) ile birlikte inlemelisin! İslam'ın büyükleri ve sultanlarının maz-lumiyetine ağlayarak göz yaşı seli oluşturmalsın! Ancak böylelikle, bu musibete ortaklık edenlerin mükafatını elde edebilir ve hesap gününün saadetine nail olabilirsiniz.

Efendimiz İmam Muhammed Bâkır'ın (a.s) şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

Babam Zeynelabidin (a.s) sürekli derdi ki: "Yüce Allah, İmam Hüseyin'in (a.s) şehadetinde gözleri yaşla dolan ve yüzüne akan her mümine cennette, yüzlerce yıl kalacağı köşkler verir. Yüce Allah, düşmanlarımızın dünya hayatında bize yaptığı eziyetlerden dolayı gözleri yaşaran her mümin kula, yanaklarına süzülen yaşlarla bağlantılı olarak doğruluk yurdunda yer verecektir. Yüce Allah, bizim yolumuzda eziyet

gören her mümini kıyamet gününün eziyetinden koruyacaktır ve kıyamet gününün gazabından emniyette tutacaktır."

Efendimiz İmam Cafer Sadık'tan (a.s) da şöyle rivayet edilmiştir:

Yüce Allah, bizim anıldığıımız yerde gözleri dolan ve sineğin kanadı büyüklüğünde bile olsa bize ağlayan müminin günahlarını, denizler büyüklüğün-de olsa bile bağışlar.

Bu husustaki bir başka rivayet şöyledir:

Bizim musibetimize ağlayan veya yüz kişiyi ağlatan kimseyi cennete götürmeye biz kefiliz. Bizim musibetimize ağlayan ve elli kişiyi de ağlatan kimse, cennet ehlidir; kendi ayalayıp otuz kişiyi ağlatan kimse cennet ehli sayılır; kendi ağlayıp on kişiyi ağlatan kimse cennet ehli olacaktır; kendi ağlayıp sadece bir kişiyi ağlatan kimse cennet ehlidir; kendini ağlayanlara benzeten (her ne kadar gözünden yaş çıkmasa bile) kimseyi de Allah cennete götürecektir.

Elinizde bulunan "el-Luhuf" kitabının müellifi Ali b. Musa b. Cafer b. Muhammed b. Tāvūs şöyle der:

"Misbah'uz-Zâir ve Cenah'ul-Musafir" kitabını telif ettikten sonra bu kitabın, en güzel ziyaret yerlerini ve ziyaret esnasında yapılan en seçkin amelleri ihtiva ettiğini gördüm. O kitabı yanında bulunduran kimsenin, artık ziyaret yer ve amellerini içeren büyük ya da küçük diğer kitapları yanında taşıma ihtiyacı hissetmeyeceğini anladım. Bu nedenle o kitabı yanında bulunduran kimsenin, Şehitler Efendisi İmam Hüseyin'e (a.s) yas tutabilmesi için başka kitaplara ihtiyaç duymaksızın özet ve derli toplu bir maktel kitabı hazırlamaya karar verdim. Kutsal türbeleri ziyarete gidenlerin zamanının sınırlı olduğunu da göz önünde bulundurarak bu kitabı hazırladım.

Bu kadarla yetiniyor ve sözü şöyle özetlemek istiyorum: Bu kitap, gam ve keder kapılarını okuyucuların yüzüne açacak ve müminleri kurtuluşa taşıyacaktır. Kitabın adını "el-Luhuf Alâ Katl'et-Tufuf" olarak seçip bu söz-cüklere değerli gerçekleri sığdırdım. Kitabı üç bölüm olarak tasarlayıp yazdım.

Evrenin sahibi ve merhameti bol Allah'tan yardım diliyorum.

Ali b. Musa b. Cafer b. Muhammed b. Tāvūs

BİRİNCİ BÖLÜM

İmam Hüseyin (a) hicri dördüncü yılında Şaban ayının beşinci gününün akşamı, bir görüşe göre de üçüncü gününde dünyaya gelmiştir. Bazıları da, hicri üçüncü yılında Rebi'ul Evvel ayının sonlarında dünyaya geldiğini söylemişlerdir. İmam'ın (a) doğumu hakkında daha farklı rivayetler de mevcuttur. İmam (a) dünyaya geldiğinde, Cebrail bin melek ile birlikte Resulullah'ın (s) huzuruna varıp tebrikte bulundu. Fatimetü'z-Zehra (aleyha selam) çocuğunu alıp Resulullah'a (s) götürdü. Peygamber onu görünce sevindi ve Hüseyin adını verdi ona. İbn-i Abbas "Tabakat" kitabında Abdullah b. Bekr b. Habib-i Sahmi'den ve o da Hatem b. San'a'dan şöyle rivayet eder: Abbas b. Abdül Muttalib'in zevcesi Ümm'ül Fazl şöyle dedi: "Hüseyin (a) dünyaya gelmeden evvel, bir gece rüyamda,

Peygamberin bedeninden bir parçanın ayrıldığını ve benim kucağıma bırakıldığını gördüm. Rüyamı Resulullah'a (s) anlatıp tabir etmesini istedim. Buyurdu ki; Eğer rüyan sadık rüyalardan ise,

kızım çok yakında bir erkek çocuğuna sahip olacak ve ben de emzirmen için onu sana vereceğim." Bir süre geçti ve Hz. Fatıma (a) bir erkek çocuğu dünyaya

getirdi ve emzirmem iç onu bana verdiler. Bir gün onu Resulullah'a (s) götürdüm. O hazret, Hüseyin'i (a) alıp dizi üzerine oturttu ve öpmeye başladı. Bu arada Hüseyin (s) altını ıslattı ve bir damlası da Peygamberin elbisesine düştü. Hızla ve şiddetle onu Peygamberin kucağından öyle uzaklaştırdım ki ağlamaya başladı. Resulullah (s) öfkeli bir ses tonuyla: "Ağır ol Ümm'ül Fazl! Benim elbisem yıkanır; ama sen çocuğuma eziyet ettin" buyurdu. Ben Hüseyin'i (a) kendi haline bırakıp su getirmek için odadan çıktım. Döndüğümde Resulullah'ın (s) ağladığını gördüm. "Ey Allah'ın Resülü (s), neden ağlıyorsunuz!" dedim. Peygamber: "Az önce Cebrail gelip ümmetimin bu çocuğu öldüreceği haberini verdi!" buyurdular. Muhaddisler şöyle rivayet etmişler: Hüseyin (a) bir yaşını doldurduktan sonra muhtelif suretlerde ve yüzleri kırmızı renginde on iki melek Resulullah'ın (s) huzuruna varıp kanatlarını açarak şöyle dediler: "Ya Muhammed, Kabil'in Habil'e yaptığı zulme oğlun Hüseyin (a) de uğrayacak, Habil'e verilen mükafat ona da verilecek ve onu öldürenler ise Kabil'in duçar olduğu azaba duçar olacaklar." Bu arada göklerdeki bütün mukarreb

melekler Resulullah'ın (s) huzuruna müşerref olup Hüseyin'in (a) öldürülme hadisesi hakkında tesliyyette bulundu, Allah'ın bu şehadete karşılık tayin buyurduğu mükâfat hakkında bilgi verdi ve Hüseyin'in (a) kabrinin toprağını Resulullah'a (a) gösterdiler. Bu durum karşısında Peygamberin ağzından çıkan cümleler şunlar oldu: "Allah'ım! Oğlum Hüseyin'i (a) aşağılayanı aşağıla, onu öldüreni öldür ve amacına ulaştırma." Hüseyin (a) iki yaşına girdiğinde Resulullah (s) bir yolculuğa çıktı. Aniden yolda durup "İnna lillahi ve inna ileyhi raciun" –Biz Allah'ınız ve şüphesiz O'na döneceğiz- dedi ve gözlerinden yaş süzüldü. Ağlamasının sebebini sordular. Buyurdu: "Şimdi Cebrail inip, Kerbela denilen Fırat nehrine yakın bir yerde oğlum Hüseyin (a) öldürüleceği haberini verdi." Sordular: "Ya Resulullah (s), onun katili kimdir?" Buyurdu: "Yezit adında biridir. Şimdiden oğlum Hüseyin'in (a) öldürülüşünü ve defnedildiği yeri gözlerimle görür gibiyim." Resulullah (s) bu üzücü seferden döndükten sonra

minbere çıkıp bir hütbe okuyarak halka nasihatta bulundu. Sonra sağ elini Hasan'ın (a) ve sol elini de Hüseyin'in (a) başına koydu, yüzünü gökyüzüne çevirip dedi: "Allah'ım, Muhammed Senin kulun ve peygamberindir; bu ikisi de benim Athar Ehl-i Beyt'imden ve zürriyemin seçkinlerindedir. Onları kendi ümmetimin arasında halife bırakıyorum. Cebrail, bu oğlumun aşağılanarak öldürüleceği haberini verdi bana. Allah'ım! Şehadeti ona mübarek kıl, onu şehidlerin serveri kıl, şehadetini de katilleri için kutlu kılma." Resulullah'ın (s) sözü buraya varınca mecliste bulunanların ağlama sesi yükseldi. Peygamber buyurdu: "Ona nasıl ağlar ve yardımına koşmazsınız?" Bunu dedikten sonra mescidden çıktı. Kısa bir süre sonra yeniden mescide döndü, yüzünün rengi değişmişti. Yaşlı gözleriyle kısa bir hutbe okudu ve dedi: "Ey insanlar, sizin aranızda iki

büyük emanet bırakıyorum; biri Kur'an ve diğeri Ehl-i Beyt'imdir. Onlar benim sevgi beslediğim kişilerdir, kalbimin eyveleridirler, benim canımdırlar. Onlar (Kur'an ve Ehl-i Beyt'im) Kevser havuzunda bana gelinceye değin birbirlerinden ayrı düşmezler. Bilin ki ben kıyamet günü bu iki büyük emaneti bekleyeceğim. Allah Teala'nın sizden istememi emrettiği Ehl-i Beyt'ime sevgi dışında siz bir şey sormayacağım. O halde iyice düşünün, kalbinizde Ehl-i Beyt'im'in düşmanlığını taşıyarak ve onlara zulmetmiş olarak kıyamet günü beni mülakat etmeyin. Bilmiş olun kıyamet günü ümmetimin üç (farklı) bayrak altında

bana gelecekler: Bazıları siyah bir bayrak altında bana gelecekler. Bu görüntü melekleri inletecektir. O bayrağın sahipleri benim karşımda duracaklar. "Siz kimsiniz?" diye soracağım onlara. Benim adımlı unutarak diyecekler "Biz tevhid ehliyiz ve arabız." Onlara: "Ben arap ve acemin peygamberi Ahmed'im" diyeceğim. "Senin

ümmetindeniz" diyecekler. "Benden sonra Kur'an ve Ehl-i Beyt'im hakkında nasıl davrandınız?" diye soracağım. Diyecekler: "Kur'anı zayi ve emirlerine uymayı terkettik, Senin Ehl-i Beyt'ini nabud etmek ve yeryüzünden silmek istiyorduk." Onlardan yüz çevireceğim ve onlar susuz bir halde ve siyah yüzleriyle benden

uzaklaşacaklar. Diğer bazıları gelecekler ve bunların bayrağı birinci grubun bayrağından daha siyah olacaktır. Bunlara "Aranızda bıraktığım iki büyük ve küçük emanet; Kur'an ve Ehl-i Beyt hakkında nasıl davrandınız?" diye soracağım. Diyecekler ki: "Kur'an'a karşı muhalefet ettik ve Ehl-i Beyt'ini de aşağılayarak darmadağın ettik." Onlara "Benden uzak durun" diyeceğim. Onlar da yüzü kara ve susuz bir halde gidecekler. Yüzlerinden nur yağın üçüncü bir grup da yanıma gelecekler ve ben onlara "Siz kimsiniz?" diye soracağım. Onların cevabı: "Tevhit sözünü yücelten, takva ehli ve Muhammed'in (s) ümmetindeniz; dini inançlarında sarsılma ve tereddüde yer vermeyen hak ehlinin mirasçısıyız. Biz Aziz Allah'ımızın kitabı Kur'an'ı elimize alarak helalini helal ve haramını da haram olarak kabul ettik. Peygamberimiz Muhammed'in (s) Ehl-i Beyt'ini sevdik, onları kendimiz gibi kabul edip onlara yardım etmede ve düşmanlarıyla savaşmada ihmal etmedik" olacaktır. "Ne mutlu size" diyeceğim onlara. Ben sizin Peygamberiniz Muhammed'im (s), siz dünyada söylediğiniz gibi yaşadınız. Daha sonra Kevser havuzundan onlara su vereceğim. Güler yüzle ve mutlu bir halde cennete doğru gidecek ve orada ebedi olacaklardır.

MUAVİYE'NİN ÖLÜMÜ VE YEZİD'İN MEKTUBU

O gün de akşam oldu ve mescidde bulunanlar dağıldılar, ancak Resulullah'ın (s) sözleri olduğu gibi halkın kulaklarında çınlamadaydı. Buldukları her mecliste ve gittikleri her yerde Hüseyin'in (a) öldürüleceğini anlattılar. Halk bu konu üzerinde titizlikle durdular ve bu hadiseyi gözleriyle görmeleri için beklemeye koyuldular sanki. Hicri 60 yılının Recep ayında Muaviye öldü. Yezit Medine valisine -Velid b. Utbe- bir mektup yazarak bütün Medine halkından ve özellikle de Hüseyin'den (a) kendisi için biat almasını, biat etmediği takdirde başını bedeninden ayırıp kendisine göndermesini emretti. Velid, Mervan'ı çağırarak istişarede bulundu ve görüşünü sordu. Mervan şöyle açıkladı konuyla ilgili düşüncesini: "Hüseyin (a), Yezit'e biat etme zilletine boyun eğmez. Eğer senin yerinde ben olsaydım, eğer senin gücün bende olsaydı hiç

gecikmeden Hüseyin'i (a) öldürürdüm." Velid buna karşı şöyle dedi: "Bu durumda böyle bir işe girişmektense dünyaya gelmez olaydım keşke. Asla bu zilletin yükünü omuzlarıma almam." Velid daha sonra elçi göndererek Hüseyin'i (a) evine davet etti. Hüseyin (a) Ehl-i Beyt'inden ve dostlarından oluşan otuz kişilik bir grupla Velid'in evine geldi. Velid Muaviye'nin ölüm olayını duyurdu ve Yezit için biat etmesini istedi. Hüseyin (a) biat meselesinin önemine değinerek, bunun gizlilikte yalılıamayacağını dedi ve ekledi, halkı biat için davet edeceğin zaman bize de haber sal. Mervan dedi: "Hüseyin'in (a) sözüne kulak asma, mazeretini kabul etme ve eğer biat etmiyorsa onu sağ bırakma." Hüseyin (a) öfkelenerek şöyle buyurdu: "Vay olsun sana ey kötü kadının oğlu! Benim öldürülmem için ferman mı veriyorsun? Andolsun Allah'a, sen yalan söyledin ve bu sözünde de kendini zelil ettin, aşağıladın." Daha sonra Velid'e dönerek "Ey emir (vali), biz

nübüvvet Ehl-i Beyt'i ve risalet kaynağıyız, meleklerin inip kalktığı ev bizim evimizdir. Allah bizim hatırımıza rahmetini insanların yüzüne açtı ve sonu da bizim adımızla olacaktır. Yezit'e gelince, o fasık, içki içen, kan döken ve alenen günah işleyen biridir. Benim gibi biri Yezit gibi birine biat etmez. Ancak siz de bu geceyi sabahlayın, biz de; siz de iyi düşünün, biz de. O zaman hangimizin hilafet makamına daha layık olduğunu anlarız" dedi ve Velid'in evinden çıktı. Mervan, Velid'e dönerek dedi: "Benim nasihatıMa kulak asmadın ve söylediğim aksine hareket ettin." Velid ona dedi: " Vay haline! Ne yani, dinimi ve dünyamı kaybetmemi mi

öneriyorsun bana? Andolsun Allah'a, yeryüzünün saltanatını bana verseler bile Hüseyin'i (a) öldürmem. Andolsun Allah'a, her kim elini Hüseyin'in kanına batırırsa, Allah'ın huzuruna çıktığında iyiliklerinin kefesi çok hafif olacak ve bağışlanması da imkansız. Öyle birine Allah rahmet gözüyle bakmaz, onu günahattan arındırmaz ve çok elin bir azapta onu cezalandırır."O gece de sona erdi. Sabahın ilk saatlerinde Hüseyin (a) yeni bilgiler edinmek için evinden çıktı. Mervan'la karşılaştı yolda.

Mervan imam'a şöyle dedi: "Ya Eba Abdillah, ben senin hayrını isterim. Benim nasihatimi dinle ki saadete kavuşasın." Hüseyin (a) "Nedir nasihatın, de de duyayım" buyurdu. Mervan dedi: " Ben Yezit b. Muaviye'ye biat etmeni emrediyorum. Çünkü bu hem dünyanın hem ahiretin için en iyi olanıdır." Hüseyin (a) dedi: " İna

lillahi ve inna ileyhi raciun -Şüphesiz biz Allah'a aitiz ve dönüşümüz de O'nadır-. Şimdi İslam dinine veda etmek gerekir, çünkü Peygamberin (s) ümmeti Yezit gibi birinin sultasına düşer olmuştur. Ben ceddım Resulullah'ın (s) 'Hilafet Ebu Sufyan oğullarına haramdır' buyurduğunu duydum." Bir hayli konuştuktan sonra Mervan öfkeli bir şekilde ayrıldı.

HÜSEYİN'İN (A), ŞEHADETİNDEN HABERDAR OLUŞU

Müellif der ki: Araştırmalarımız sonucu Hüseyin'in (a),şehadetinden ve karşılaşacağı olaylardan haberdar olduğunu ve yapması gerekenin de yaptıkları olduğunu anladık. İsimlerini (/ıyasu Sultan-il Vera li-Sükkan-is Sera) kitabında detayıyla zikrettiğim bazı ravilerin kendi belgeleriyle Ebu Cafer Muhammed b. Babuye el-Kummi'den ve "Emali" kitabında da Mufazzal b. Ömer'den naklettiklerine göre İmam Sadık (a) kendi babalarından şöyle rivayet etmiştir: Bir gün Hüseyin b. Ali (a)

kerdeşi Hasan'ın (a) evine gitti. Kardeşinin durumunu görünce gözlerinden yaşlar süzüldü. Hasan (a): "Niye ağlıyorsun?" dedi. Hüseyin (a) "Size yapılan zulüm ve haksızlıklara ağlıyorum" dedi. Hasan (a): "Bana yapılan zulüm gizlide içirilen zehirdir, ki neticede zehirlenmeme ve öldürülmeme sebep olacaktır. Ancak senin düşeceğin duruma kimse düşmeyecek ya Eba Abdillâh. Çünkü ceddimiz Muhammed'in (s) ümmetinden olduklarını iddia eden otuz bin kişi senin etrafını saracak, kanını akıtmak, saygısızlıkta bulunmak, seni öldürmek, aileni ve Ehl-i Beyt'ini esir etmek ve ganimet toplamak için tetikte bekleyecekler. Bu arada Allah da lanet ve gazabını Beni Ümeyye'ye yöneltecek, gökyüzü kan ağlayacak, toz-toprak savuracak herşey ve hatta çöllerdeki vahşi hayvanlar ve denizlerdeki balıklar senin musibetinde ağlayacaklar" dedi. Bazılarına değindiğim bir cemaat, Ömer-i Nessabe'nin (r) naseb ilmi hakkındaki "Şafi" kitabında senedini cediti Muhammed b. Ömer'e dayandırdığı bir rivayeti bana nakletti. Ömer-i Nessabe (r) kitabında şöyle demiş: Babam Ömer b. Ali b. Ebi Talip (a) dayılarıma (Akil'in oğulları) şöyle naklederdi: Kardeşim Hüseyin (a) Yezit'e biat etmeyince yanına gittim ve yalnız olduğunu gördüm ve şöyle dedim: "Canım feda olsun sana, kardeşin Hasan(a) babası Ali'den (a) naklederdi." Bunu demek istiyordum ki ansızın ağlamaya başladım, feryadım yükseldi. Hüseyin (a) beni yanına oturtup buyurdu: "Benim öldürüleceğimi

kardeşim sana söyledi mi?" Dedim ki: "Allah o günü göstermesin ey Peygamberin oğlu!" İmam Hüseyin (a): "Seni babanın hakkına yemin veriyorum, bu haberi sana söyledi mi?" dedi. Dedim ki: "Evet, canım kardeşim mahfuz kalman için niye Yezit'e biat etmedin?" İmam Hüseyin (a) buyurdu: "Babam benim ve O'nun şehid edileceğini Resulullah'tan (s) nakletti ve benim kabrimin babamın kabrine yakın olacağını söyledi. Bildiğin bazı şeylerden benim habersiz olduğumu mu sanıyorsun? Andolsun Allah'a, asla zillete boyun eğmeyeceğim. Annem Fatimet'üz Zehra (a) ceddim Resulullah (s) ile mülakat ettiğinde ümmetin, onun zürriyesine

yapmış olduğu zulümlerden şikayet edecektir, Onun evlatlarına eziyet etmiş olanların hiç biri cennete girmeyecektir. Müellif der ki: Bazı dar görüşlüler, örümcek kafalılar şehadetin ne denli büyük bir saadet olduğunu anlamaz ve bir insanın böyle bir durumda kendini tehlikeye atmasından Allah'u Teala'nın razı olmayacağını sanırlar. Oysa ki Allah Kur'an-ı Mecid'de bazı insanlara emrediyor ki nefsinizi öldürün: "Tevbe ederek kendi Allah'ınıza dönün ve nefsinizi öldürün. Çünkü bu Allah'ınızın katında sizin için daha hayırlıdır."

(Bakara-54)

Belki de bu dar görüşlü insanlar:

"... ve kendinizi kendi ellerinizle tehlikeye atmayın."

(Bakara-195)

ayetinın şehadet hakkında olduğunu sanıyorlardır. Oysa ki böyle bir düşünce tümüyle yanlıştır. Şehadet insan için en büyük saadetlerdendir. "Maktel" kitabının yazarı bu ayetin tefsiri hakkında İmam Sadık'tan (a) bir rivayet nakletmiştir ve bu rivayetin ravisi Aslem'dir. "Nehavend veya başka bir savaşa katılmıştık. Müslümanlar savaşmak için saflarını

düzenlediler ve düşman da karşımızda saf düzenlemesi yaptı. Hiçbir savaşa bu kadar uzunluk ve genişkte saflar görmemiştim. Rumlar şehrin

duvarına sırtını dönerek savaşa hazırlanıyorlardı. Bu arada bir müslüman saftan ayrılarak düşmana saldırdı. Gören müslümanlar "la ilahe illallah" dedi, kendi eliyle kendini tehlikeye attı (Bakara, 195. ayete istinaden). Bunu duyan Ebu Eyyüb Ensari şunları söyledi: "Siz şu ayeti, düşmana saldırarak şehadete kucak açan bu adam hakkında tevîl etmedesiniz. Oysa ki bu doğru değil ve bu ayet bizim hakkımızda nazil olmuştur. Çünkü biz Resulullah'a (s) yardım ettik, kendi aile ve mallarımızdan el

çektik, kendi işimizi yoluna koymadık ve neticede yaşatımızın düzeni bozuldu. Durum böyle olunca kendi yaşantımızı düzene sokmak için Resulullah'a (s) yardım etmemeye karar verdik ve bundan ötürü de:

"... ve kendinizi kendi ellerinizle tehlikeye atmayın." (Bakara-195) ayeti nazil oldu. Ayetin demek istediği şudur: Eğer Resulullah'a (s) yardım etmez ve evlerinize çekilirseniz kendi elinizle kendinizi bedbahtlığa itmiş ve Allah'ı gazaplandırmış olursunuz. Bu ayet, evlerine çekilmeye karar veren bizleri reddetmekte ve İslam düşmanlarıyla savaşmaya teşvik etmektedir, düşmana saldırarak müslümanları da bu işe teşvik eden biriyle ve ya Allah yolunda cihad ederek uhrevî sevaba nail

olmak isteyenlerle hiçbir alakası yoktur bu ayetin. Allah'ın evliyası hak yol uğrunda alacakları kılıç ve mızrak yaralarından dehşete kapılmazlar." Bu kitapta işleyeceğimiz bazı konular konumuzu daha bir aydınlatacaktır.

HÜSEYİN'İN (A) MEDİNE'DEN HİCRETİ

Muhaddisler, Hüseyin'in (a) Velid b. Utbe ve Mervan'la mülakatını şerhiyle yazdıktan sonra şunları yazmaktalar: O gecenin sabahı Hicri 60 yılının Şaban ayının üçüncü günü Hüseyin (a) Mekke'ye doğru hareket etti. Şaban ayının kalan bölümünde, Ramazan, Şevval ve Zi'l Kâde aylarında Mekke'de bulundu. Abdullah b. Abbas ve Abdullah b. Zübeyr İmam Hüseyin'in (a) huzuruna müşerref olup "Siz Mekke'de kalın" dediler. İmam buyurdu: "Ben Resulullah'tan (s) bir emir almışım ve onu yerine getirmeliyim." İbn-i Abbas Hüseyin'den (a) ayrılıp çıktı ama "Va Hüseyinah!" diyerek yürüyordu. Daha sonra Abdullah b. Ömer Hüseyin'in (a) yanına gelip dedi: "İyisi mi bu dalalete düşen insanlarla uzlaşmaya bak ve savaşa girişme." İmam Hüseyin'in (a) cevabı şu oldu: "Yahya b. Zekeriyya'nın (a) başının kesilerek

İsrailoğullarından bir serkeşe hediye edilmesinin, dünyanın alçaklığından olduğunu bilmez misin? Bilmez misin ki İsrailoğulları şafağın söküşünden güneşin doğuşuna kadar yetmiş Peygamberi öldürüyor ve sonra da hiç bir şey olmamış gibi pazara giderek alışverişlerini yapıyorlardı. Fakat Allah onları cezalandırmada acele etmedi, onlara mühlet verdi ve bu mühletten sonra çok katı bir şekilde onlardan intikam aldı. Ey Abdullah! Allah'ın hisim ve gazabından sakın ve bana yardım hususunda ihmal etme."

KÜFE HALKININ HÜSEYİN'İ (A) DAVETİ

Küfe halkı Hüseyin'in (a) Mekke'ye geldiğini ve Yezit'e biat etmediğini duyunca Süleyman b. Surad-i Hüzai'nin evinde toplandı. Süleyman kalkıp bir takım konuları hatırlattıktan sonra şu cümlelerle sözünü noktaladı: "Ey şialar, hepiniz biliyorsunuz ki Muaviye öldü ve hesap vermek için Allah'ının huzuruna gitti, yaptıklarının hesabını orda verecek ve oğlu Yezit onun yerine oturdu. Şunu da biliyorsunuz ki Hüseyin b. Ali (a) ona biat etmedi ve Beni Ümeyye zalimlerinin şerrinden korunmak için Allah'ın evine sığındı. Sizler onun babasının şialarısınız, bugün Hüseyin'in (a) sizin yardımlarınıza ihtiyacı var. Eğer ona yardım edeceğinize ve düşmanlarıyla savaşıcağınız inanıyorsanız hazır olduğunuzu yazıp ona bildirin. Eğer tembellik edecekseniz şayet, onu kendi haline bırakın ve en azından aldatmayın." Bu konuşmadan sonra şöyle bir mektup yazdılar: Bismillahirrahmanirrahim Süleyman b. Surad-ı Hüzai, Musayyib b. Necibe, Rüfaet ibn-i Şeddad, Habib b. Mezahir, Abdullah b. Vâil, müminlerden ve şialarından Hüseyin'in (a) huzuruna arzedilir.

Selamun Aleykum!

Hamdolsun Allah'a ki senin ve babanın düşmanını helak etti. O zalim ve hunhar ki ümmetin idaresini onlardan selbedip zulüm ve haksızlıkla tasarrufta bulundu, müslümanların beyt'ül malını gasbetti, onların rızasını almadan kendini yetki sahibi ilan etti, iyileri katletti ve kötülere dokunmadı, Allah'ın malını zalimlerin ve

serkeşlerin serveti haline getirdi. Semud Allah'ın rahmetinden uzak olduğu gibi o da uzak olsun! Şimdi bizim senden başka İmam ve önderimiz yoktur. Zahmete katlanıp bizim şehrimize gelmeniz çok uygun olacaktır. Sizin vesilenizle Allah'ın bizi saadet yoluna hidayet etmesi tarafımızca ümit edilmektedir. Küfe valisi

Nüman b. Beşir dar'ül emarettedir, fakat biz onun cuma ve cemaat namazlarına katılmıyor ve bayram günleri onunla birlikte namazgâha gitmiyoruz. Eğer bize gelecek olursanız onu Küfe'den çıkarır Şam'a göndeririz. Selam olsun sana ey Peygamberin evladı ve babanın pak ruhuna. Allah'ın selam, rahmet ve bereketi üzerinize olsun.

La havle ve la kuvvete illa billah'il aliyy'il azim.

Bu mektubu yazıp gönderdiler. İki gün bekledikten sonra yeniden her biri bir kaç kişinin imzasını taşıyan yüz elliye yakın mektubu bir grup insanla İmam Hüseyin'e (a) gönderdiler. Mektupların her birinde o hazret davet edilmişti. Hüseyin (a) bunca mektubun gelmesine rağmen sessiz beklemedeydi ve onların mektubuna cevap vermiyordu. Nitekim bir gün altıyüz mektup aldı ve diğer mektuplar da peyderpey İmam'a (a) takdim edilmedeydi. Öyle ki mektupların sayısı onikibine vardı. Daha

sonra Küfe halkının en son mektubu Hâni b. Hâni Sebî ve Said b. Abdullah Hanefi tarafından İmam Hüseyin'e (a) takdim edildi. Mektup şöyleydi:

"Bismillahirrahmanirrahim

Hüseyin (a) ve babası Emir'ül Mümin'in (a) şialarından Hüseyin b. Ali'nin (a) huzuruna;

Selamun Aleykum

İnsanlar sizi beklemekteler ve sizden başkasını istemiyorlar. Ey Peygamberin evladı, çok çabuk bize doğru hareket et. Çünkü bahçeler yeşile bürünmüş, meyveler

olgunlaşmış, bitkiler yeşermiş ve yeşil yapraklar ağaçların güzelliğine güzellik katmıştır. Bize gel, çünkü amade ve mücehhez orduna gelmiş olacaksın.

Allah'ın selamı, rahmet ve bereketi size ve babanızın üzerine olsun.

Hüseyin (a) mektubu okuduktan sonra onu getiren iki kişiye "Bu mektubu kimler yazdı?" diye sordu. "Ey Resulullah'ın (s) evladı, bu mektubu Şems b. Rib'î, Haccar b. Abcer, Yezit b. Haris, Yezit b. Riveym, Urvet'ibn-i Kays, Amr b. Haccac ve Muhammed b. Ömer b. Utarid gönderdi" dediler.

MÜSLİM B. AKİL'İN KÜFE'YE GÖNDERİLMESİ

Hüseyin (a) kalkıp Rük'n ile Makam arasında iki rekat namaz kıldı. Allah'tan bu olayı hayırlı kılmasını istedi. Daha sonra Müslim b. Akil'i çağırdı ve durumu anlattı ve halkın göndermiş olduğu mektupların cevabını yazarak Müslim'le gönderdi. İmam (a) mektubunda onların isteğini olumlu bulduğunu belirterek şöyle yazmıştı: "Ben, amcam oğlu Müslim b. Akil'i size gönderiyorum ki sizin hedefinizi öğrenip bana bildirsin." Müslim mektubu alıp Küfe'ye geldi. Küfe halkı Hüseyin'in (a) cevap göndermesine ve Müslim'in gelmesine sevindiler ve Müslim'i Muhtar b. Ebi Übeyde-i Sakafi'nin evinde ağırladılar. Şialar Müslim'i görmek için grup grup geliyorlardı ve Müslim de gelen her gruba İmam Hüseyin'in (a) mektubunu okuyordu. Gözleri sevinçten yaşarıyordu ve biat ediyorlardı. Nitekim biat edenlerin sayısı onsekizbine ulaştı.

İBN-İ ZİYAD'IN KÜFE'YE VALİ TAYİN EDİLiŞİ

Abdullah b. Müslim-i Bahili, İmaret İbn-i Velid ve Ömer b. Sa'd Yezit'e bir mektup yazarak Müslim'in geldiğini bildirdiler ve Nüman b. Beşir'in Küfe valiliğinden azledilerek yerine bir başkasının atanmasını istediler. Yezit, Basra valisi olan Ubeydullah b. Ziyad'a mektup yazarak Küfe valiliğini ona verdiğini bildirdi. Müslim ve Hüseyin'in (a) olayını da yazarak Müslim'i tutuklamasına ve öldürmesine dair kesin emir verdi. İbn-i Ziyad mektubu okuduktan sonra Küfe'ye gitmek üzere hazırlık

yapmaya koyuldu. Hüseyin (a), Yezit b. Mes'ud Nehşeli ve Münzir b. Carud-i Abdi gibi Basra büyüklerine mektup yazarak kendisine yardım ve emirlerine itaat etmeleri gerektiğini belirtmiş ve mektubu da kendi kölesi Süleyman'la göndermişti. Yezit b. Mes'ud Beni Temim, Beni Hanzele ve Beni Sa'd kabilelerini biraraya

toplayarak şöyle hitab etti: "Ey Temim oğulları, sizin aranızdaki makam ve mevkimini nasıl görüyorsunuz?" "Andolsun Allah'a ki çok iyi ve yüce bir makama sahipsin. Senin varlığıyla kabilemiz varlığını korumuştur ve en büyük itfihar sana mahsustur. Herkesten yüce ve herkesten öncesin." Bunun üzerine Yezit b. Mes'ud şöyle devam etti sözlerine: "Sizi buraya toplamamın bir sebebi var. Sizinle istişarede bulunmak istiyor ve

yardımınızı bekliyorum." Andolsun Allah'a, dediler; nasihat etmekten çekinmez ve düşüncelerimizi takdim ederiz. Şimdi amacını söyle." Yezit b. Mes'ud dedi: "Ey Temimoğulları, öncelikle bilmelisiniz ki Muaviye öldü. Andolsun Allah'a, çok alçak ve değersiz bir ölüdür ki yokluğunda üzüntü duyulmaz. Bilin ki onun ölmesiyle zulüm ve günah kapıları kırıldı, zulüm temelleri sarsıldı.

Muaviye halktan biat alarak oğlu Yezit'in saltanatını sağlamlaştırmak istedi. Heyhat, böyle olamaz. Andolsun Allah'a, çalıştı ve çaba harcadı ama iş zaafa uğradı ve sarsıldı, hilakarla meşveret etti ama rezil oldu. Şimdi de içkici ve fasid oğlu Yezit onun yerine oturmuş ve halifelik iddiasında bulunmaktadır. Müslümanların rızasını almadan kendini onların emiri olarak tanıtmaktadır. Oysa ki ne sabrı var ne de ilmi. Hak yolundan ayağını koyduğu kadarını bile bilmez. Öyleyse ümmeti nasıl yönetebilir? Kat'i olarak Allah'a yemin ederim ki dini muhafaza etmek için Yezit'le savaşmak müşriklere karşı cihad etmekten daha hayırlıdır. Peygamberimizin kızının oğlu Hüseyin b. Ali (a) ise yüce, asil ve iyi düşünceli biridir. Fazileti vafedilemez ve ilmi de sonsuzdur. O, hilafete daha layıktır, çünkü İslam'daki geçmişi parlak, yaşı olgun ve Resulullah'a (s) olan yakınlığı da herkesçe bilinmektedir. Küçüklere karşı şefkatli ve büyüklere karşı da iyilikle davranandır. O en güzel İmam ve önderdir ki Allah onunla hüccetini sizlere tamamlamış ve saadet yolunu göstermiştir. O halde hakkın nuru karşısında gözlerinizi kaybetmeyin ve hidayet yolunu tanımadan batıl kuyularına düşmeyin. Sahr b. Kays Cemel savaşında sizin itibarınıza gölge düşürdü, ancak bugün Peygamberin evladına yardımda bulunarak o lekeyi silebilirsiniz. Andolsun Allah'a, her kim ona yardım etmezse çocukları zelil olur ve yakınlarını kaybeder. Bilin ki ben savaş için kuşanmış ve zırhımı giymişim. Şunu da

bilmelisiniz ki her kim öldürülmezse nitekim ölecektir ve firar insanı kurtarmayacaktır. Allah sizleri bağışlasın. Sözlerime müsbet cevap verin." Beni Hanzele söze başlayarak şöyle dedi: "Ey Eba Halid, biz senin yayındaki oklar gibiyiz; hangi hedefe yöneltirsen oradan şaşmaz. Biz senin kabilenin süvari ve piyade askerleriyiz, bizi

hangi savaşa gönderirsen zafer ve fetih senin olacaktır. Andolsun Allah'a, hangi girdaba atılsan biz de seninle olacağız; hangi zorlukla karşılaşsan senin yanında yer alacağız. Andolsun Allah'a, kendi kılıçlarımızla sana yardım edecek ve kendi bedenlerimizle seni koruyacağız. Şimdi ne yapmak istiyorsan gecikmeden yap."

Onlardan sonra Beni Sa'd şöyle başladı söze: "Ey Eba Halid, senin emrinden çıkmak ve sana muhalefet etmek bizim yanımızda en çirkin ve en kötü düşmandır. Fakat Sahr b. Kays, bizi savaş yapmamaya emretmiştir ve bizce en doğru olanı budur ve şimdiye kadar da savaş yapmadığımız için izzetimizi koruduk. Madem durum bundan ibaret, istişarede bulunmamız için bize mühlet ver. Daha sonra görüşümüzü bildireceğiz." Bu arada Beni Temim söze başladı:

"Ey Eba Halid, biz senin kabilendeniz ve seninle ant içmişiz. Eğer öfkelenirsen öfkelenecek ve sefere çıkarsan yanında olacağız. Emir senin elindedir, emret icabet ve itaat edelim." Yezit b. Mes'ud Beni Sa'd'a dönerek şunları dedi: "Ey Beni Sa'd kabilesi, andolsun Allah'a, eğer Hüseyin'e (a) yardım etmezseniz, Allah aranızdan fitne ve kan dökmeyi

kaldırmayacak ve her zaman birbirinizle savaşıacaksınız." Daha sonra Hüseyin'e (a) şu mektubu yazdı:

"Bismillahirrahmanirrahim,

Mektubunuzu ziyaret ettim ve beni emirlerinize itaat etme saadetine kavuşmak için davette bulunduğunuzu anladım. Allah, yeryüzünü, hayırda bulunan, kurtuluş ve saadete yönelten birinden boş bırakmaz. Siz Allah'ın insanlara hücceti ve yeryüzündeki emanetisiniz. Siz Tayyib Ahmedî (s) şeceresinin dallarısınız. Onun aslı Peygamber-i Hatem (s) ve siz de onun dallarısınız. Ferah ve neşat içinde bize gelin, çünkü ben Beni Temim'i size yardım etmek üzere hazırladım. Şimdi onların sana

yardımda bulunmak için olan meyilleri, suya doğru koşan çok susuz develerin suya meybinden daha fazladır. Beni Sa'd'ı da sana yardım etmeleri için hazırlamış bulunuyorum. Onların sinelerinde taşıdıkları kını, ateşin ve öğütle yoğrulmuş sözlerle yıkamışım. Hüseyin (a) bu mektubu okuyunca çok sevindi ve onun

hakkında şöyle dua etti:

"Allah, kıyametin korkutucu ve ürkütücü gününde seni korusun, aziz kılsın ve susuzluğun doruğa ulaştığı gün seni sirâb etsin."

Bu mektubu gönderen Yezit b. Mes'ud, Hüseyin'in (a) huzuruna gitmek ve yardımda bulunmak için hazırlandı. Fakat Basra'dan hareket etmeden önce Hüseyin'in (a) şehid edildiği haberini aldı, çok ağladı ve çok üzüldü. Yezit b. Mes'ud Hüseyin'in (a) mektubuna böyle yanıt verdi. Münzir b. Carud ise -onun kızı Bahriyye İbn-i Ziyad'ın zevcesi idi- Hüseyin'in (a) mektubunu görence İbn-i Ziyad'ın bir komplosu olduğunu düşünerek, mektubu da mektubu getireni de İbn-i Ziyad'a teslim etti. Ubeydullah b. Ziyad hiç bekletmeden elçiyi dar ağacına astı, kendisi minbere çıkarak hutbe okudu ve Basra halkına muhalefet ettikleri ve ayaklanma başlattıkları taktirde tehditler savurmaya başladı. O geceyi Basra'da geçirdi. Sabah olunca kardeşi Osman b. Ziyad'ı kendi yerine bıkarak hızla Küfe'ye yöneldi. Küfe'ye yaklaşınca bineğinden indi ve güneşin batmasını bekledi. Akşamın ilk saatlerinde Küfe'ye girdi. Hava karanlık olduğundan Küfe halkı Hüseyin'in (a) geldiğini

zannederek birbirlerine müjde verdiler. Ona yaklaştıklarında İbn-i Ziyad olduğunu görüp dağıldılar. İbn-i Ziyad da valilik sarayına girerek geceyi orda geçirdi.

Sabahın ilk saatlerinde dar'ül emâretten çıkarak vaaz kürsüsünde hutbe okudu ve halkı Yezit'e muhalefet etmekten sakındırdı ve onu itaat etmeleri için ihsan vaadinde bulundu.

MÜSLİM'İN HANİ'YE SİĞİNMASI

Müslim b. Akil İbn-i Ziyad'ın Küfe'ye geldiği haberi duyunca, kendisinin Küfe'de olduğundan haberdar ve kendisine engel olabileceğini düşünerek Muhtar'ın evinden çıkıp Hani b. Urve'nin evine gitti. Hani Müslim'i evine aldı. O günden sonra şialar onun evine gelip gitmeye başladılar. İbn-i Ziyad da Müslim'in yerini bulabilmek için casuslar görevlendirdi. Müslim'in, Hani'nin evinde saklandığını öğrenince

Muhammed b. Eş'as, Esmâ b. Harice ve Amr b. Haccac'ı çağırarak onlara dedi: "Neden Hani bizi görmeye gelmiyor?" "Bilmiyoruz, dediler; ancak Hani'nin hastalandığını söylüyorlar." İbn-i Ziyad: "İyileştiğini duydum, evinin kapısının arkasında oturuyormuş. Eğer hasta olduğunu bilseydim, görüşüne giderdim. En iyisi siz gidin, bizim hakkımızı zayi etmemesini ve görüşümüze gelmesini söyleyin. Ben, onun gibi Arap büyüklerinden olan birinin benden uzak durmasını ve hakkının heba olmasını istemem" dedi. Bu üç kişi gecenin girmesiyle Hani'nin evine gelip dediler: "Neden valiyi görmeye gelmiyorsun? Oysa ki o senin durumunu sordu ve eğer dedi, hasta olduğunu bilsem görüşüne giderim." Hani, "Hasta olduğum için gelemedim"

dedi. Cevaben dediler ki İbn-i Ziyad, geceleri evinin kapısının arkasında oturduğunu öğrenmiş ve görüşüne gitmediğinden dolayı da sana kırgındır. Güç sahibi biri, senin gibi kabilesinin büyüğü olan kimsenin itinasızlığına tahammül edemez. Biz seni ant veriyoruz, giyin-kuşan birlikte onu görmeye gidelim." Hani elbisesini giyip bineğine bindi ve beraberce gittiler. Emirlik sarayına yaklaştıklarında, acı olayların kendisini beklediğini hissediyor gibiydi. Bu yüzden Hisan b. Esmâ b. Harice'ye "Ey

kardeşimin oğlu, andolsun Allah'a ben bu İbn-i Ziyad'dan korkuyorum. Sen ne düşünüyorsun?" dedi. Andolsun Allah'a, amcacığım dedi, ben senin açından hiç korkmuyorum ve sen de bu düşünceleri kafandan çıkar. Ancak Hisan, İbn-i Ziyad'ın neden Hânî'yi çağırdığını bilmiyordu. Hani beraberindeki kişilerle İbn-i

Ziyad'ın yanına geldi. Ubeydullah b. Ziyad Hani'yi görünce "Hain kendi ayaklarıyla sana geldi." dedikten sonra yanında bulunan Şureyh-i Gâzi'ye dönerek Hani'ye işaretle Amr b. Ma'di Kerb-i Zübeydi'nin şiirini okudu ve şunu anlatmak istedi: Ben Hani'nin yaşamasını istiyorum, o ise evinde oturmuş benim aleyhimde komplo kuruyor. Hani, ne demek istiyorsun? dedi. İbn-i Ziyad "sus, dedi, emir'ül müminin ve Müslümanlar aleyhinde evinde dönen dümen nedir? Müslim b. Akil'i evine

getirir ve onun için silah ve savaşçı tedarik eder ve komşularının evinde saklarsın öyle mi? Bunları bilmediğimi mi sanırsın? Hani, ben dedi, böyle birşey yapmamışım. İbn-i Ziyad, "Sen bunları yapmışsın" dedi. Hani yine inkar etti. İbn-i Ziyad "Kölem Makil'isesleyin" dedi. Makil, İbn-i Ziyad'ın kölesiydi, Müslim ve adamları hakkında birçok bilgi edinmiş ve onların birçok sırrını çözmüştü. Makil gelip İbn-i Ziyad'ın yanında durdu. Hani onu görünce casus olduğunu anlayınca "Ey emir, Müslim'i ben davet etmedin, onun kendisi benim evime sığındı ve ben de onu reddedemedim. Bu yüzden onu ağırlamak ve korumak benim görevim. Madem

bundan haberin olmuş, izin ver gidip evimden çıkmasını isteyeyim ve böylece de yüklendiğim sorumluluktan çıkmış olurum. İbn-i Ziyad "Andolsun Allah'a, Müslim'i buraya getirmeden benim yanımdan ayrılamazsın." dedi. Hani "Andolsun Allah'a, onu buraya getirmem, öldüresin diye misafirimi sana teslim etmem" dedi.

İbn-i Ziyad: Andolsun Allah'a, onu burada hazır etmelisin. Hani: Andolsun Allah'a, onu getirmem. Müslim b. Amr-i Bahili, Ey Emir, Hânî'yle yalnız kalmak ve

birşey söylemek istiyorum. Dedi ve Hâni'yi alıp dar-ul emarenin bir köşesine götürdü. İbn-i Ziyad onları görüyor ve yüksek sesle konuştuklarını duyuyordu.

Müslim b. Amr-i Bahili: Ey Hani, seni Allah'a ant veriyorum, kendi ölümüne sebep olma ve kabileni de belaya salma. Andolsun Allah'a, ben seni ölümden kurtaracağım. Müslim b. Akil bunların amcaoğludur, onu öldürmez ve zarar vermezler. Onu teslim et. Bu, sana ne ayıp getirir ne de horlanmana sebep olur.

Çünkü sen onu sultana teslim etmiş olursun ve sultana teslim etmek de ayıp değildir. Hani: Andolsun Allah'a, bu rezillik ve aşağılık getirir. Benim emanımda, misafirim ve Peygamberin evladının elçisi olan birini düşmana teslim etmek benim için bir lekedir, ayıptır. Oysa ki ellerim sağlam ve bir hayli de dostum var. Hatta kimse yardım etmese ve yalnız kalsam dahi, ölürüm de onu teslim etmem. Müslim b. Amr Hâni'yi yemin vermeye başlayınca Hani, andolsun Allah'a, dedi, onu İbn-i Ziyad'a teslim etmem. İbn-i Ziyad bunu duydu. İbn-i Ziyad, Onu yanıma getirin. Yanına götürdüler, İbn-i Ziyad yeniden söze başladı: Andolsun Allah'a, Müslim'i buraya getirmelisin, aksi taktirde başını bedeninden ayırırım. Hani: Eğer bunu yapacak olursan, evinin etrafı kılıçlarla çevrilir. İbn-i Ziyad: Bre zavallı, beni kılıçlarla mı korkutuyorsun? Hani kabilesinden olan adamların onun sesini duyuyor olduklarını sanıyordu. Ubeydullah İbn-i Ziyad "Onu yanıma getirin" dedi. Yanına götürdüler. Elindeki çubukla Hani'nin alınına, burnuna ve yüzüne vurmaya başladı. O kadar vurdu ki burnu kırıldı, elbiseleri kana bulandı. Alnından ve yüzünden ayrılan et parçaları sakalına sarktı ve sonunda İbn-i Ziyad'ın elindeki çubuk kırıldı. Hani elini uzatıp nöbetçilerden birinin kılıcını aldı ama nöbetçi sıkıca tuttu onu. İbn-i Ziyad, "Onu tutun" diye bağırdı. Hani'yi tutup sürüklediler ve odalardan birine kapattılar. İbn,i Ziyad'ın emriyle birçok nöbetçi dikildi kapıya. Bu arada Esmâ b. Harice ve bir görüşe göre de Hisan b. Esmâ yerinden kalkıp dedi "Ey emir, sen bize Hani'yi getirmemizi emrettin ve biz de getirdik. Yüzünü parçaladın, burnunu kırdın ve sakalını kanıyla boyadın, onu öldürebileceğini mi sanıyorsun?" İbn-i Ziyad öfkeleni ve "Sen de bizim yanımızda kalacaksın" dedi. O kadar dövüldü ki sonunda susmak zorunda kaldı. Daha sonra onu bağladılar ve sarayın bir köşesine hapsettiler. Kendini bu halde görünce "İnna lillahi ve inna ileyhi raciüne" dedi. Sanki birden saraya girmeden önce Hani'nin söylediklerini hatırlar gibi oldu ve "Ey Hani, şimdi ben öldürüleceğimi sana söyleyebilirim." dedi. Amr İbn-i Haccac -kızı Rûveyha Hani'nin zevcesiydi- Hani'nin katledildiğini duyunca Mazhec kabilesini toplayarak dar'ül emareyi muhasara etti ve bağırdı: "Ben Amr İbn-i Haccac ve bunlar da Mazhec kabilesinin büyükleri ve süvarileri. Biz padişaha karşı muhalefet etmemiş ve müslümanların cemaatinden de ayrılmamışız. Ancak büyüğümüz ve efendimiz Hani'nin öldürüldüğünü duyduk." İbn-i Ziyad onların toplandığından ve sözlerinden haberdar olup Şureyh-i Gazi'ye "Git Hani'yi gör ve ölmediğini de kabilesine söyle" dedi. Şureyh gidip Hani'yi gördü ve kabilesine dönüp öldürülmediğini söyledi. Mazhec kabilesi de bu haberle yetinerek dağıldılar.

MÜSLİM İBN-İ AKİL'İN BAŞKALDIRISI

Müslim, Hani'nin öldürüldüğünü duyunca kendisine biat edenlerle birlikte İbn-i Ziyad'la savaşmak için evden çıktılar. Ubeydullah dar'ul emareye sığındı, kapıları kapattı ve askerleri de Müslim'in dostlarıyla

savaşmaya başladı. İbn-i Ziyad'ın adamları sarayın üstüne çıkarak Müslim'in ashabını Şam ordularının gelişiyle tehdit ediyorlardı. O gün böylece geçip akşam oldu, karanlık çöktü. Müslim'in dostları birbirlerine "Fitne ateşini neden biz körükleyelim? En iyisi evlerimizde oturalım, Müslim ve İbn-i Ziyad'ın işine karışmayalım, Allah onların arasını islah etsin" diyerek dağıldılar. On kişiden başka kimse kalmadı Müslim'in yanında. Müslim akşam namazını kılmak için mescide geldiğinde o on kişi de ayrılmıştı. Müslim durumu görünce kimsesiz bir halde mescitten ayrıldıktan sonra Küfe sokaklarında yürümeye başladı ve Tav'a diye bilinen bir kadının evinin önüne geldi. Ondaki su istedi. Müslim kadının getirdiği suyu içtikten sonra ona sığınmak istedi. Kadın Müslim'i evine aldı ancak oğlu durumu İbn-i Ziyad'a bildirdi. Ubeydullah Muhammed b. Eş'as'ı sesledi ve bir grup askerle gidip Müslim'i getirmesini emretti. Bunlar kadının evinin

arkasına kadar geldiler. Müslim atların nal sesini duyunca zırhını giydi, atına bindi ve onlarla savaşarak birkaçını öldürdü. Muhammed b. Eş'as: "Ey Müslim, sen emandasın" diye bağırdı. Müslim "Hilekar ve günahkar insanların emanı eman olmaz" dedi ve savaşa devam etti. Hamran b. Malik-i Has'ami'nin şiirlerini okumaya başladı: And içmişim, ölüm şerbetini olanca zorluk ve acılığıyla içsem dahi mertlikle öleceğim. Bana hile yapılarak gururlandırılmak ve sonra da esir edilmekten hoşlanmam. Serin ve tatlı suyu acı suya karıştırmayı sevmem. (Yani, savaş meydanında şecaat ve cesaretle vazgeçip kendimi düşmanın eline teslim etmem)

Dünyada herkes birgün zorluğa düşer, ancak ben kılıcamla size vuracağım, hiçbir ziyan ve zarardan da korkmayacağım. İbn-i Ziyad'ın adamları "Ey Müslim, Muhammed b. Eş'as sana yalan söylemiyor ve seni aldatmıyor" diye bağırdılar. Müslim hiç itina etmedi bunlara, bir süre daha savaştıktan sonra aldığı kılıç

ve mızrak yaraları sonucu halsiz kalınca düşman da saldırısını yoğunlaştırdı. Namerdin biri mızrağıyla arkadan vurarak Müslim'i attan düşürdü. Esir alıp İbn-i Ziyad'a götürdüler, fakat Müslim ona selam etmedi. Nöbetçilerden biri: "Emire selam et" dedi. Müslim: Yazıklar olsun sana, o benim emirim değildir. İbn-i Ziyad: Ziyanı yok, selam etsen de etmesen de öldürüleceksin. Müslim: Beni öldürecek olman pek önemli değil. Çünkü senden daha alçak olanlar benden çok daha üstün olanları

öldürmüşler. Ayrıca senin insanları kallesçe öldürmen, feci bir şekilde işkence etmen ve düşmana karşı galip gelince en kötü muamelede bulunman başkalarına bir şey bırakmıyor zaten. Hakikaten de bu habislikler için senden daha iyisi olamaz. İbn-i Ziyad: Ey günahkar isyancı, sen imamına başkaldırdın, müslümanların topluluğunu dağıttın, fitne ve isyan çıkardın. Müslim: Ey Ziyad'ın oğlu, yalan söyledin. Müslümanların topluluğunu Muaviye ve oğlu Yezit dağıttı. Fitneyi de sen ve baban Ziyad İbn-i Ubeyd - Ubeyd, Sakif kabilesinden olan Beni İlac'ın kölesiydi çıkardınız. Allah'ın bana şahadet nasip buyuracağını arzulamaktayım ve bunu da en habis birinin eliyle gerçekleştirecektir. İbn-i Ziyad: Ey Müslim, bir makam elde etmek istedin ve bunun için de girişimde buldun ama Allah bunu istemedi ve o makamı ehline bıraktı. Müslim: Ey Mercane'nin oğlu, o makama kim daha layıktır? İbn-i Ziyad: Yezit b. Muaviye. Müslim: El-hamdülillah! Bizimle sizin aranızda Allah'ın hükmetmesine biz razıyız. İbn-i Ziyad: Yoksa hilafette senin de payın olduğunu mu

düşünüyorsun? Müslim: Andolsun Allah'a, zannetmiyorum; buna yakinim var.

İbn-i Ziyad: Söyle, neden bu şehre geldin? Onun düzenle çalışan işlerini neden karıştırdın ve ihtilaf çıkardın? Müslim: Ben isyan ve ihtilaf çıkarmak için bu şehre gelmedim, ancak siz kötülüklerde bulundunuz, iyilikleri ortadan kaldırdınız, halkın rızasını almadan kendinizi onların emiri gösterdiniz, Allah'ın razı olmadığı işlere halkı yönelttiniz ve onların içinde İran ve Rum padişahları gibi davrandınız diye biz geldik, ki halkı iyiliklere davet ve fenalıklardan sakındıralım, insanları Kur'an-ın

emirleri ve İslam Peygamberinin kanunlarına itaat ettirelim ve biz bu liyakat ve yeterliliğe sahibiz. İbn-i Ziyad ona, İmam Ali (a), Hasan (a) ve Hüseyin'e (a)

küfretmeye başladı. Müslim "Küfredilmeye sen ve baban daha layıktır. Ey Allah'ın düşmanı, istediğini yap" dedi.

MÜSLİM VE HANİ'NİN ŞEHADETİ

İbn-i Ziyad, Müslim'i dar-ul emarenin üstüne çıkarıp öldürmesi için Bekr b. Hamran-ı görevlendirdi. Müslim saayın stüne çıkıncaya kadar Allah'ı zikrederek yürüyor, mağfiret diliyor ve Resulullah'a (s) selam gönderiyordu. Sarayın üstüne vardıklarında başını bedeninden ayırdılar. Onu şehid eden şahıs büyük bir korku ve panik içinde aşağı indi. İbn-i Ziyad: Ne oluyor sana? Katil: Ey emir, Müslim'i öldürdüğüm an siyah ve çirkin yüzlü biri karşımda durmuş parmaklarını sıırıyordu. Onu görünce öylesine korktum ki şimdiye kadar hiç öyle korkmamıştım. İbn-i Ziyad: Belki de Müslim'i öldürmekle bu korkuya kapılmışsın. Daha sonra Hani'yi getirmelerini emretti. Onu da öldürmek için İbn-i Ziyad'ın yanına götürdüler. Bu esnada Hani durmadan "Peki nerdesiniz ey Mazhec kabilesi, nerdesiniz benim yakınları ve kabilemden olanlar?" diyordu. Cellat "Başını uzat ve boynunu çek" dedi. Hani, andolsun Allah'a dedi, canımı vermekte pek de cömert sayılmam; beni öldürmenize yardım etmeyeceğim. İbn-i Ziyad'ın Reşid adındaki kölesi kılıcını indirerek onu katletti. Abdullah b. Zübeyr-i Esemi Müslim ve Hani'nin mersiyesinde şu beyitleri okumuştur. (Bir görüşe göre Farazdak ve bazılarının dediğine göre de Süleyman Hanefi okumuştur bu beyitleri) "Eğer Küfe pazarında ölümün ne olduğunu bilmiyorsan, Hani ve Müslim b. Akil'e bak. O cesur yiğidin yüzü kılıçla yaralandı ve diğer yiğit ise öldürüldükten sonra sarayın üstünden atıldı. Habis İbn-i Ziyad onları tuttu ve o günün sabahı yoldan geçenlerin konusu oldular: "Görüyor musun bu naaşı, ölüm onun rengini değiştirmiş ve kanını yollara akıtmış. Öyle bir yiğitti ki o, haya eden kadınlardan daha iffetli ve her iki tarafı da bilenen kılıçlardan daha keskindi, Hani'yi İbn-i Ziyad'ın yanına götüren Esmâ b. Harice atına binecek rahatça dolaşacak mı? Oysa ki Mazhec ondan Hani'nin kanını alacaklıdır! Bu arada Murad kabilesi Hani'nin etrafında dolaşıyor ve birbirlerinden onu soruyorlardı. Ey Murad kabilesi, eğer kardeşiniz Hani'nin intikamını almazsanız, az para karşılığı razı olan kötü kadınlar olun daha iyi." İbn-i Ziyad Müslim b. Akil ve Hani b. Urve'nin öldürüldüğü

haberini Yezit'e ilettili. Bir süre sonra mektubunun cevabı geldi. Yezit gönderdiği mektupta hizmetlerinden dolayı ona teşekkür etmiş ve eklemiştir: "Duyduğuma göre Hüseyin Küfe'ye doğru geliyormuş. Fakat sen

şimdiden tedbirini almalı ve muhalefet edebileceğini düşündüğün kişileri zindana atmalısın."

HÜSEYİN'İN (A) IRAK'A HAREKETİ

Hüseyin (a) hicri altmış yılının Zi'l Hicce ayının üçü, salı günü, bir görüşe göre de sekizi çaşamba günü Müslim'in şehadet

haberini duymadan önce Mekke'den haric oldu. Çünkü Hüseyin (a) Müslim'in şehid edildiği gün Mekke'den çıkmıştı.

Rivayete göre İmam Hüseyin (a) Irak'a gitmeye karar verdiğinde insanların karşısına çıkıp şunları buyurdu: "Hamd Allah'a mahsustur, Allah'ın dilediği olur ve O'nun dışında güç kaynağı yoktur ve Allah'ın salatu Resulünün üzerine olsun. Ölüm hattı insan oğlu için çizilmiştir, kızların boynuna astıkları kolyenin izi gibi ziyettir onlara. Yakub'un Yusuf'u görmeğe olan isteği gibi ben de seleflerimi görmeye istekliyim. Benim öldürüleceğim yer belirlenmiştir ve ben de oraya

varacağım Nevavis ve Kerbela arasında bir yerde, çöl kurtlarının aç karınlarını doyurmak ve boş dağarcılarını öldürmek için bedenimi parçaladıklarını adeta görüyor gibiyim. Kader kalemiyle çizilen yoldan başmak imkansızdır. Biz Ehl-i Beyt'in rızası Allah'ın rızasına bağlıdır. O'nun göndereceği belaya sabredek ve sabır ehlinin mükafatını alacağız. Resulullah'ın (s) bedeninin parçası olan bizler ondan ayrılmayacak ve cennette onunla beraber olacağız. Böylece Resulullah (s) razı olacak ve Allah'ın, Resulüne olan vaadi gerçekleşecek. Her kim bizim yolumuzda fedakarlık etmeğe hazırsa, şehadete ve Allah'ı mülakat etmeye hoşnutsa bizimle gelsin. Çünkü Allah'ın yardımıyla bu sabah Mekke'den çıkacağız." Ebu Cafer Muhammed b. Cerir-i Taberi-i İmami "Delâil'ul İmamet" kitabında kendi senediyle şöyle nakleder: Ebu Muhammed Vakidi ve Züret İbn-i Halc dediler: Hüseyin (a) Irak'a hareket etmeden önce biz onu mülakat edip Küfe halkının tutarsızlığını ve gevşekliğini anlattık. ve Küfe halkının kalbi, seninledir ancak kılıçları seni öldürmek için beklemektedir" dedik. Hüseyin (a) eliyle gökyüzüne işaret etti ve göküzü kapıları açıldı. Gökten o kadar melek indi ki sayılarını ancak Allah bilir. Daha sonra İmam buyurdu: "Eğer bedenimin Kerbela toprağıyla yakın olması Allah'ın takdiri olmasaydı ve eğer sevabımın yok olmasından korkmasaydım onlara karşı bu güçlü orduyla savaşırdım. Fakat yakınle biliyorum ki oğlum Ali hariç benimle birlikte bütün ashabım orada öldürülecektir." Muammer b. Müsenna "Maktel'ül Hüseyin" kitabında şöyle rivayet eder: Zi'l Hicce ayının sekizinci günü, Hüseyin'le (a) savaşmak ve onu öldürmek için Yezit tarafından görevlendirilen Amr b. Said b. As büyük bir orduyla Mekke'ye girdi. Fakat Hüseyin (a) aynı gün Mekke'den çıktı. İmam Cafer Sadık'tan (a) şöyle rivayet edilmiştir: Muhammed b. Hanefiye, İmam Hüseyin'in (a) sabahı Mekke'den çıkmayı düşündüğü gece İmam'ın huzuruna gelerek dedi: "Canım kardeşim Küfe halkının babana ve kardeşine hile ettiklerini siz de biliyorsunuz ve korkum şundan ki size de aynı şekilde davransınlar. Eğer uygun görüyorsan Mekke'de kal, çünkü sen herkesten daha değerli ve daha azızsın." İmam buyurdu: "Yezit b. Muaviye'nin ansızın beni haremde öldürmesinden ve benim yüzümden Allah'ın evine saygısızlıkta bulunmasından korkuyorum." Muhammed b. Hanefiye, eğer bundan endişe ediyorsanız dedi, Yemen'e hareket edin. Çünkü orada ihtiramla yaşayacaksınız ve Yezit te sana dokunamayacaktır.

Ve ya çölün bir bölümünü seç ve orada kal. Hüseyin (a) "Senin bu teklifin hakkında düşüneneğim." buyurdu.

HÜSEYİNİ (a) KAFİLENİN MEKKE'DEN HAREKETİ

Gecenin son saatlerinde Hüseyin (a) Mekke'den çıktı. Muhammed b. Hanefi'ye haberi duyar duymaz yetişip İmam'ın

bindiği devenin yularını tuttu. Muhammed: Canım kardeşim, hani sözlerim hakkında düşüneneğine dair söz vermiştin bana? İmam: Evet. Muhammed: O halde gitmek için neden acele ettin? İmam: Sen gittikten sonra Resulullah (s) yanıma geldi ve "Ey Hüseyin, Irak'a doğru hareket et, çünkü Allah seni öldürülmüş olarak görmek istiyor" buyurdu. Muhammed: İna lillahi ve inna ileyhi raciüne. Madem öldürüleceksin, bu kadınları niye beraberinde götürüyorsun? İmam: Resulullah (s) buyurdu ki "Allah onları da esir olarak görmek istiyor." Muhammed İbn-i Hanefiye bunları duyunca İmam'la vedalaştıktan sonra gitti. Muhammed İbn-i Yakub-i Küleyni "Resail" kitabında Hamza b. Hemran'dan nakleder: "Biz Hüseyin'in (a) yola çıkışını ve Muhammed b. Hanefiye'nin de İmam'la hareket etmeyişiğini anlatıyorduk. O mecliste bulunan İmam Sadık (a) bana buyurdu: "Ey Hamza, sana bir hadis aktaracağım ki bu meclisten sonra Muhammed b. Hanefiye hakkında birşey sormayasın. Hadis şudur: Hüseyin (a) Mekke'den hareket edince bir kağıt istedi ve ona şunları yazdı:

Bismilliharrahmanirrahim

Hüseyin b. Ali'den Beni Haşim tayfasına:

(Hamdü selamdan) sonra; benimle gelecek olan herkes şehid

edilecek ve gelmeyenlerse maksadına varamayacaktır.

Vesselam

MELEKLERİN YARDIMA GELİŞİ

Şeyh Müfid Muhammed b. Muhammed b. Müman "Mevlid'ün Nebi ve Mevlid'ül Esfiya" kitabında kendi isnadıyla Hz. Sadık'tan (a) şöyle rivayet eder: "Hüseyin (a) Mekke'den hareket ettiğinde Resulullah'a (s) yardım etmiş olan melekler ellerinde savaş araçları ve cennet atları üzerinde gökten inip Hüseyin'i (a) mülakat edip selam verdiler ve Ey Allah'ın hücceti, dediler, mukaddes yüce yaratıcı birçok savaşlarda ceddin Resulullah'a (s) bizim vesilemizle yardımda bulundu ve şimdi de sana yardım etmek için bizi göndermiştir. Hüseyin(a) onlara buyurdu: Ben sizinle, öldürüleceğim Kerbela'da buluşacağım; oraya vardığımda yanıma gelin. Melekler, "Biz senin sözüne itaat etmekle görevlendirilmişiz Allah tarafından. Eğer düşmanlarının seninle karşılaşmasından endişe duyuyor isen hizmetinde kalalım"

dediler. Hüseyin(a) "Kerbela'ya varıncaya kadar onlar bana bir şey yapamaz" buyurdu. Daha sonra bir grup mümin cinler Hüseyin'in (a) yanına gelip biz senin şia ve dostlarımız dediler, her ne istiyorsan bize emret, bütün düşmanlarını nabud edelim ve sen kendi vatanında kal Eba Abdillah'il Hüseyin (a) onların hakkında dua ederek buyurdu: Ceddin Resulullah'a (s) nazil olan Kur'an'ın "De ki: Evlerinizde de olsanız,

öldürülmeleri yazılanlar, gene çıkarlar, öldürülüp yatacakları yerlere giderlerdi." (Al-i İmran- 154) buyurduğunu okumamış mısınız? Medine'de kalmanın neticesi

yoktur. Eğer ben evimde kalsam bu şaki ve bedbaht insanlar neyle imtihan edilecekler? Benim kabrimde kim yatacak? Oysa ki Allah yeryüzünü serdiğinde onu benim için seçmiş, şialar ve dostlarımız için sığınak kılmıştır. Onların amellerini orada kabul ve dualarını icabet edecektir. Bizim şialarımız o toprakta ikamet edecek, dünya ve ahiretleri güvencede olacaktır. Siz Aşura'ya denk gelen Cumartesi günü benim yanıma gelin. Başka bir rivayette de İmam'ın(a) onlara şöyle buyuduğu nakledilmiştir. "Cuma günü benim yanıma gelin, çünkü o günün sonunda ben öldürüleceğim ve Ehl-i Beyt'imden, yakınarımdan ve kardeşlerimden de kimse kalmayacak ve başımı Yezit'e götürecekler." Mümin cinler, andolsun Allah'a, dediler, eğer senin emrine itaat vacib olmasaydı sana muhalefet eder ve senin düşmanlarını, sana zarar vermeden önce öldürürdük. Hüseyin (a) buyurdu: "Andolsun Allah'a, onları öldürmek için bizim gücümüz sizden daha fazladır ama biz herkese hücceti tamamlamak istiyoruz ki helak olacaklar, hücceti görüp helak olsunlar ve saadete erecekler de hüccetle saadete ersinler." Daha sonra İmam Eba Abdillah (a) yoluna devam etti ve Tan'im menziline vardı. Orada Yemen valisi Buhayr b. Yeşar'ın Yezit b. Muaviye'ye göndermiş olduğu hediyeyi götüren bir kafileyle karşılaştı. Müslümanların meşru hakim ve halifesi Hüseyin (a) olduğundan dolayı gönderilen hediyeyi aldı ve kafilde bulunan deveçilere de "Bizimle Irak'a gelmek isteyenler gelebilir. Onun kirasını ödeyecek ve iyi davranacağız. Gelmek istemeyen de buraya kadar gelmiş olduğu yolun kirasını alıp dönsün" buyurdu. Onların bazısı Hüseyin'le (a) beraber yola devam etti ve bazısı da geri döndü. Hüseyini (a) kafile daha sonra bir sonraki Zat-u İrk menziline vardı. Orada Irak'dan gelen Bişr b. Galib'i gördü. Ona "Irak halkının durumu nasıl?" diye sordu. Bişr, kalben seni severler dedi, ama kılıçları Beni Ümeyye'ye yardım etmektedir. İmam buyurdu: "Doğru söyledin. Allah dilediğini yapar ve irade ettiği her şeye hükmeder." Kafile yoluna devam etti ve öğlenin girişinde Sa'lebe menziline ulaştı. Hüseyin (a) kısa bir uyuklamadan sonra uyanıp: "Bir münadi gördüm ki siz hızla ilerliyorsunuz, sesleniyordu ve ölüm de sizi hızla cennete götürüyor." Oğlu Ali babacığım, dedi, biz hak üzere değil miyiz? Evet, dedi Hüseyin (a), andolsun ki biz hak üzereyiz. Ali, o halde dedi, ölümden korkmayız. Hüseyin (a) buyurdu: "Canım oğlum, Allah sana hayırlı mükafatta bulunsun." O gece Sa'lebe menzilinde kaldılar.

HÜSEYİN'İN (a) EBA HİRRE İLE GÖRÜŞMESİ

Sabahın erken saatlerinde, künyesi Eba Hirre olan biri Küfe'den gelip İmam'a selam etti ve dedi: "Ey Peygamber evladı, Allah'ın ve ceddin Resulullah'ın (s) hareminden niye çıktın? İmam buyurdu: "Eba Hirre, Beni Ümeyye mallarıma el koydu, ben sabrettim; hakkımda kötü konuştu, ben tahammül ettim; şimdi de kanımı dökmek istediler ve ben de kaçtım. Andolsun Allah'a, bu zalim topluluk beni öldürecek, ama Allah onlara horluk ve aşağılık elbisesi giydirecek, keskin intikam kılıcını onlara indirecek ve öyle birini musallat edecek ki Sebe kavminden -bir kadın musallat olmuştu onlara ve dilediği gibi mallarında ve kanlarında hükmediyordu- daha zelil olacaklar." Bunu dedikten sonra o menzilden hareket etti.

ZÜHEYR B. KAYN'IN İMAM HÜSEYİN'İN (A) HUZURUNA GELİŞİ

Beni Firare ve Büceyle tayfasından bir grup şöyle nakleder: Biz Züheyr b. Kayn ile birlikte Mekke'den çıktık ve Hüseyin'in (a) kafilesinin gerisinde gidiyorduk. Yolda onunla karşılaştık. Fakat Züheyr o hazretle görüşmek istemediği için Hüseyin'in (a) konakladığı yerden uzak bir yerde konaklıyorduk. Bir gün Hüseyin (a) bir menzilde durdu ve biz de orada durmak zorunda kaldık. Yemek yediğimizde Hüseyin (a) tarafından bir kişi gelip selam etti ve dedi: "Ey Züheyr, Eba Abdillah beni gönderdi ve onun yanına gelmeni söylememi istedi. Bunu duyunca herkes elindeki lokmayı bırakıp düşünce deryasına daldı. Züheyr'in zevcesi (Daylem bint-i Ömer) söze başladı: "Sübhanallah! Peygamberin evladı seni

istiyor ve sen gitmiyorsun? Huzuruna gider ve sözünü dinlersen ne olur sanki?" Züheyr yerinden kalkıp Hüseyin'e (a) taraf gitti. Kısa bir süre sonra gülüryüzle ve sevinçle dönüp çadırlarının toplanmasını ve Hüseyin'in (a) çadırlarının yanında kurulmasını emretti ve karısına, ben seni boşadım dedi, çünkü benim yüzümden sana bir şey olsun istemem. Ben Hüseyin'le (a) olmaya, canımı ve bedenimi ona feda etmeğe kararlıyım. Zevcesinin mallarını ödedikten sonra onu kendi akrabalarına götürmeleri için amcaloğullarına teslim etti. Daylem, Züheyr'in yanına gidip ağladı ve vedalaşırken şunları söyledi: "Allah yar-u yaverin olsun, seni mes'ud kılsın. Senden bir isteğim var, kıyamet günü Hüseyin'in (a) ceddinin yanında beni hatırla." Daha sonra Züheyr kendi adamlarına dedi ki, benimle gelmek isteyen gelsin, aksi taktirde bu son görüşmemizdir. Hüseyin (a) o menzilden de hareket edip Zübale menziline geldi. Müslim b. Akil'in şehid olduğunu orada duydu ve ashabi da bundan haberdar oldu. Makam ve riyaset hırsıyla İmam Hüseyin'in (a) yanında gelenler geri öndüler. Hüseyin'in Ehl-i Beyt'i ve vefalı dostları onunla kaldı. Müslim'in şehadetine nale ettiler ve gözyaşı döktüler. Hüseyin (a) şehadeti kucaklamak için olduğu gibi devam ediyordu yoluna. Farazdak Hüseyin'i (a) mülakat ederek dedi: "Ey Peygamberin evladı, amcanın oğlu Müslim b. Akil'i ve dostlarını öldüren Küfe halkına nasıl güvenirsin?" Hüseyin (a) ağladı ve buyurdu: "Allah Müslim'i bağışlasın. O ebedi hayata ve bol nimete kavuştu, cennete girdi ve Allah'ın rızasını kazandı. O kendi vazifesini yerine getirdi ve biz henüz bunu yapmış değiliz." Daha sonra şu beyitleri okudu: "Eğer dünya değerli sayılırsa, Allah'ın sevabının daha iyi ve daha yüce olduğu kesindir. Bedenler ölüm için yaratılmışsa eğer, insanın Allah yolunda kılıçla öldürülmesi daha iyidir. Eğer insanların rızkı belirlenmiş ve takdir edilmişse, insanın kazanç elde etmek için daha az hırslı olması daha güzeldir. Eğer biriktirilen mallar tümüyle terkedilecekse bir gün, insan terk edeceği şeye neden hasis olsun"

KAYS B. MUSAHHAR'IN ŞEHADETİ

İmam Hüseyin (a) Küfe'de bulunan Süleyman b. Sured-i Huzai, Musayyib b. Neciye, Rüfaet İbn-i Şeddad ve bazı şialarına bir mektup yazarak Kays b. Musahhar-i Saydavi ile gönderdi. Kays Küfe'ye yaklaşmıştı ki İbn-i Ziyad'ın memuru Husayn b. Nümeyr onu gördü. Üstünü aramak isteyince Kays Hüseyin'in (a) mektubunu çıkarıp parça parça etti. Husayn de Kays'ı İbn-i Ziyad'ın yanına götürdü. İbn-i Ziyad: Sen kimsin? Kays: Emir'ül Müminin Ali b. Ebi Talib (a) ve oğlunun şialarındayım. İbn-i Ziyad: Mektup kimdendi ve kime götürüyordun? Kays: Mektup Hüseyin'dendi (a) ve bir grup Küfe halkına götürüyordum ama isimlerini bilmiyorum. İbn-i

Ziyad sinirlenerek: *Andolsun Allah'a, onların isimlerini söylemezsen ya da minbere çıkıp Hüseyin b. Ali (a), babası ve kardeşi hakkında kötü ve küfürlü konuşmazsan seni serbest bırakmam. kılıçla parça parça ederim.* Kays: *Onların ismini sana söylemem, ancak minbere çıkıp Hüseyin (a) ve babası hakkında konuşurum. Daha sonra minbere çıktı. Allah'a hamd-ü sena ve Resulüne (s) salat ettikten sonra Ali b. Ebi Talip (a), Hasan (a) ve Hüseyin (a) için rahmet ve mağfiret dileğinde bulundu, Ubeydullah b. Ziyad'a, babasına ve Beni Ümeyye zalimlerine de lanet etti. Bunları dedikten sonra da "Ey insanlar, ben Hüseyin'in (a) size gönderdiği elçiyim. Hüseyin (a) filan yerededir, ona gidin ve yardımda bulunun. İbn-i Ziyad bu haberi alınca, onun emriyle dar'ul emarenin üstüne çıkarılıp yere atıldı ve böylece şehid edildi. Hüseyin (a) Kays'ın şehid edildiğini duyunca ağladı ve şöyle dedi: "Allah'ım! Bize ve şialarımıza iyi bir makam bağışla, rahmetinle bizi ve onları bir yerde topla. Çünkü sen her şeye kadirsin."* İmam Hüseyin'in (a) bu mektubu Haciz menzilinden ve ya daha başka bir menzilden de gönderdiği rivayet edilmiştir.

HÜRR İBN-İ YEZİD

Hüseyini (a) kervan bu menzili de geride bıraktı. Küfe'ye iki menzil kalmıştı ki ansızın Hürri bin atlı askerle Hüseyin'in (a) karşısına çıktı. Hüseyin (a): *Bize yardım etmek için mi geldiniz, yoksa bizimle savaşmak için mi?* Hürri: *Ya Eba Abdillah, sizinle savaşmak için geldim.* Hüseyin (a): *La havle ve la kuvvete illa billah'il aliyy-il azim. Bir süre konuştuktan sonra Hüseyin (a) buyurdu: "Eğer gönderdiğiniz mektuplar ve elçilerin iletmediği mesajlardan döndüyseniz, geldiğim yere geri döneyim."* Hürri ve adamları buna engel oldular. Hürri dedi: *"Ey Peygamberin evladı, bir yol seç ki sonu ne Küfe olsun ne de Medine. Böylece İbn-i Ziyad'a mazeret getirebilir ve "Hüseyin, benim göremediğim bir yoldan gitmişti" derim. Eba Abdillah da sol taraftaki yolu seçti ve Üzeyb-i Hicanat'a vardılar. Bu arada İbn-i Ziyad'ın mektubunu Hürri'e verdiler. Mektupta Hürri, Hüseyin'e (a) karşı davranışından dolayı azarlanmış ve baskıda bulunmaya dair emir almıştı. Hürri ve*

adamları yolu kesip Hüseyin'in (a) hareket etmesine engel oldular. Hazret buyurdu: "Sen demedin mi yolumuzu değiştirelim, gideceğimiz yol ne Küfe yolu olsun ne de Medine?" Hürri "Evet, öyle dedim; ama Ubeydullah mektubunda sert davranmamı emretmiş ve emirlerini yerine getirmem için bir de casus görevlendirmiş." Bu olaydan sonra Hüseyin (a) ashabının arasında ayağa kalkıp Allah'a hamd-u sena ve cedit Resulullah'a (s) da salat etti ve buyurdu: *"Ey insanlar, karşılaştığınız olayları görüyorsunuz. Gerçekten de dünya değişmiş; kötülüklerini aşkar etmiş, iyiliklerine de sırt çevirmiştir. Her zaman insanın isteğinin aksine gider. Dünyadan kalan tek şey, suyu döküldükten sonra kabda kalan damlalar gibidir. Dünyadan kalan, alçakça bir yaşamdan başka bir şey değildir; o da tuzlak toprağa benzer. Görmüyor*

musunuz, hakla amel edilmiyor ve batıl engellenmiyor. Bunun neticesinde de mümin hak yolda şehid düşmeyi arzular.

Şüphesiz, ben ölümü saadetten ve zalimlerle yaşamayı da zilletten başka bir şey görmüyorum." Züheyr İbn-i Kayn kalkıp

dedi: "Ey Resulullah'ın (s) evladı, biz senin sözlerini duyduk. Bu fani dünyanın bizim yanımızda hiçbir değeri yoktur. Eğer dünya hayatı sonsuz

olsaydı ve biz de ölümsüz, senin yolunda öldürülmeği o ebedi dünya yaşamından üstün tutardık." Ondan sonra Hilal b. Nafi-i Beceli ayağa kalktı ve dedi: "Andolsun Allah'a, ölümden ve şehadetten korkumuz yok bizim; aynı niyet ve basiret üzerindemiz. Senin dostlarınla dost, düşmanlarınla düşmanız." Ondan sonra da Büreyr İbn-i Hüzeyr kalktı ve söze başladı: "Ey Peygamberin evladı, andolsun Allah'a, Allah senin varlığınla bize minnet koydu ki sana yardım etmek üzere savaşılim, bedenlerimiz senin yolunda parça parça doğransın ve karşılığında da ceddin Resulullah (s) kıyamet günü bizim şefaatchimiz olsun."

HÜSEYİN'İN (A) KERBELA'YA GİRİŞİ

Hüseyin (a) atına binip hareket etti. Hürr'ün ordusu bazen ona engel oluyordu, bazen de onun peşinden hareket ediyordu. Nitekim Muharrem ayının ikinci günü Kerbela'ya vardılar. Hüseyin (a) oraya girince "Buranın adı nedir? diye sordu. Dediler: Kerbela" Hüseyin(a) "Allah'ım dertlerden ve belalardan sana sığınırım!" dedikten sonra şöyle devam etti: "Burası hüznün ve bela mahallidir, imin. Burası bizim inmemiz gereken yerdir. Burada kanımız dökülecek ve mezarımız olacaktır. Bunu ceddin Resulullah (s) bana bilirdmiştir." Herkes indi, Hürr ve dostları da bir köşeye indiler.

ZEYNEB'İN KARARSIZLIĞI

Hüseyin (a) oturdu ve kılıcını hazırlarken şu şiiri okudu: Zeyneb bu şiiri duyunca dedi: "Canım kardeşim öldürüleceğine yakini olan biri bunları söyler." Hüseyin (a) "Evet, canım bacım, öyledir." buyurunca Zeynep "Duyuyor musunuz, Hüseyin şehadetinden haber veriyor, öldürüleceğini söylüyor. "Bu arada kadınlar ağlamaya, yüzlerine vurmaya ve yakalarını yırtmaya başladılar. Ümm-ü Külsüm de: "Va Muhammedah! Va Aliyyah! Va Ümmah! Va Hüseyinah! Aman senden sonraki çaresizliğimizden ey Eba Abdillah! Hüseyin (a) ona teselli verdi ve buyurdu: "Canım bacım, Allah yolunda sabırlı ol. Çünkü göklerdekiler fanidir, yeryüzü halkı da tümüyle ölecek ve bütün insanlar ölecektir." Daha sonra da "Ey Ümm'ü Kulsüm, Ey Zeyneb, Ey Fatıma ve Ey Rübab! Aklınızda bulunsun, ben öldürüldüğümde yakanızı yırtmayın, yüzünüze

vurmayın ve Allah'a razı olmadığı bir söz söylemeyin."Başka bir tarihle de şöyle rivayet edilmiştir: Zeynep Hüseyin'den (a) uzak, kadınların ve kızların arasında oturmuştu, bu şiiri duyunca yaşmaksız ve çarşafı yerde sürüklenir bir halde

kardeşinin yanına gelip dedi: "Keşke ölüm gelseydi de benim canımı alsaydı! Bu gün annem Zehra, babam Ali ve kardeşim Hasan dünyadan göçtüler ey geçmişlerin varisi ve kalanların sığınağı!" Hüseyin (a) ona bakıp buyurdu: "Canım bacım dahanıklı ol, sabrını şeytana kaptırma" Zeynep canım sana feda olsun, dedi, öldürülecek misin? Hüseyin (a) gam ve hüznünü kalbine gömdü, gözlerinden yaş süzüldü ve dedi: "Eğer avcılar katayı -bir kuş- kendi haline bıraksalar yuvasında yatar." İma yoluyla demek istedi ki eğer Beni Ümeyye beni rahat bıraksalardı Medine'den çıkmazdım.

Zeyneb bunu duyunca dedi: "Canım kardeşim, düşmana griptar olduğunu mu düşünüyorsun, hayattan meyus musun? İşte bu yüreğimi öylesine yakıyor ki buna dayanmak çok zor." Daha sonra yakasını yırtıp bayıldı ve yere yığıldı. Hüseyin (a) kalkıp Zeyneb'in yüzüne su serpti.

Zeyneb ayılınca, ona metanet ve teselli verdi. Kendi şehadetini küçük göstermek için de cediti Resulullah'ın (s) ve babası Ali'nin (a) ölümünü hatırlattı. Hüseyin'in (a) kendi Ehl-i Beyt'ini ve ailesini beraberinde getirmesinin bir sebebi de belki şuydu: Eğer o hazret ailesini ve Ehl-i Beyt'ini Hicaz'da veya başka bir şehirde bırakmış olsaydı, Yezit b. Muaviye (lanet'ullahi aleyhima) bir ordu gönderir, onları esir ederdi ve Hüseyin'i (a) yolundan döndürmek ve Yezit'e muhalefet etmekten vazgeçirmek için onlara eziyet ederdi.

Aşuradaki Olaylar Şehidlerin Şehadeti Çadırların Yağmalanması

Ubeydullah İbn-i Ziyad insanları hak yoldan saptırarak Hüseyin (a) ile savaşmaya davet etti, bu daveti kabul gördü ve ona itaat ettiler. Ömer b. Sa'd'ın ahiretini dünyası karşılığında aldı ve ordusuna başkomutan tayin etti. Ömer de bunu kabul ederek Hüseyin'le (a) savaşmak için dört bin atlı ile Küfe'den hareket etti. İbn-i Ziyad da peyderpey ona asker gönderdi ve nitekim Muharrem'in altıncı günü Ömer b. Sa'd'ın ordusu yirmibin süvariye ulaştı. Böylece Hüseyin'e (a) baskı üstüne baskı yaptılar. Hüseyin(a) ve ashabı susuzluğa yenik düştüler.

HÜSEYİN'İN (A) KERBELA'DAKİ İLK HUTBESİ

Hüseyin (a) kalkıp kılıcına dayandı ve yüksek sesle şöyle buyurdu: Sizi Allah'a ant veriyorum, beni tanıyor musunuz?

Evet, sen Peygamberin evladısın. Hüseyin: Sizi Allah'a ant veriyorum, ceditimin Resulullah (s) olduğunu biliyor musunuz?

Onlar: Allah'a andolsun ki evet. Hüseyin: Sizi Allah'a ant veriyorum, babamın Ali b. Ebi Talip (aleyh'is salatu ve's selam) olduğunu biliyor musunuz? Onlar: Andolsun ki biliyoruz. Hüseyin: Sizi Allah'a ant veriyorum, annemin Muhammed-i Mustafa'nın (s) kızı Fatımat'üz Zehra (a) olduğunu biliyor musunuz? Onlar: Allah'a andolsun ki, evet, Hüseyin: Sizi Allah'a ant veriyorum, Seyyid'üş Şüheda Hamza'nın, babamın amcası olduğunu biliyor musunuz? Onlar: Evet, andolsun ki öyledir. Hüseyin: Sizi Allah'a ant veriyorum, Cafer-i Tayyar'ın benim amcam olduğunu biliyor musunuz? Onlar: Evet, Allah'a andolsun. Hüseyin: Sizi Allah'a ant veriyorum, bu yanımda bulunan kılıcın, Resulullah'ın (s) kılıcı olduğunu biliyor musunuz? Onlar: Evet, andolsun Allah'a, biliyoruz. Hüseyin: Sizi Allah ant veriyorum, başımdaki imâmenin Peygamberin imâmesi olduğunu biliyor musunuz? Onlar: Evet, Allah'a andolsun. Hüseyin: Sizi Allah'a ant veriyorum, Ali'nin ilk Müslüman olduğunu, halkın tümünden daha bilgili ve daha sabırlı, dayanıklı ve de her müslüman erkek ve kadının mevlası olduğunu biliyor musunuz? Onlar: Evet, Allah'a andolsun. Hüseyin: O halde kanımı akıtmayı niye helal görüyorsunuz. Halbuki babam Kevser havuzunun sakisidir ve kıyamet günü hamd bayrağı onun elinde olacaktır.

Onlar: Biz bu söylediklerinin hepsini biliyoruz, ancak susuz can verinceye kadar senden el çekmeyeceğiz. Hüseyin (a) hutbesini bitirince onu duyan kızları ve bacısı Zeynep ağladılar, yüzlerine vurdular ve ağlayış sesleri yükseldi. Hüseyin (a) kardeşi Abbas ve oğlu Ali'yi onlara göndererek buyurdu: "Kadınları susturun, çünkü canıma andolsun ki bundan sonra çok ağlayacaksınız." Ravi diyor ki: Ubeydullah İbn-i Ziyad, Ömer b. Sa'd'a gönderdiği mektupta savaşı çabuk başlatıp çabuk bitirmeye teşvik etmişti. Bu arada ordu atlarına binip Hüseyin'in (a) çadırlarına doğru

ilerledi. Şimr çadırların yanına gelip bağırdı: "Bacımın oğulları Abdullah, Cafer, Abbas ve Osman neredeler?" Hüseyin (a) buyurdu: "Şimrin cevabını verin; o, fasık olsa da sizin dayınızdır." Abbas ve kardeşleri "Ne diyorsun?" dediler. Şimr, ey bacımın oğulları, dedi, siz emandasınız; kendinizi kardeşiniz Hüseyin'le ölüme atmayın ve gelin emir'ul müminin Yezit'e itaat edin. Abbas (a) buyurdu: "Ellerin kırılсын senin, ey Allah'ın düşmanı, ne de çirkin ve kötü bir eman getirmişsin bizlere! Fatıma'nın (a) oğlu kardeşimiz Hüseyin'den (a) el çekip de zinazadenin oğlu Yezit'e itaat etmemizi mi istiyorsun?" Şimr sinirli bir halde orduya geri döndü. Hüseyin (a); İbn-i Ziyad'ın ordusunun savaşmak için acele ettiğini, öğüt ve nasihatın onları etkilemediğini görünce kardeşi Abbas'a (a) buyurdu: "Eğer edebilersen bugün savaşı başlatmaktan vazgeçir onları. Bu geceyi namaz kılarak geçirelim. Allah da biliyor ki namaz kılmayı ve Kur'an tilavet etmeği pek severim." Abbas (a) gelip onlardan bunu istedi. Ömer b. Sa'd, savaşın gecikmesini istemediği için sustu, birşey söylemedi. Amr b. Haccac-i Zübeydi, andolsun Allah'a, dedi; eğer bunlar Türk ya da Daylem olsaydı bu isteklerini geri çevirmezdik. O halde bunların bu isteğini nasıl reddedebiliriz. Bundan sonra kabul ettiler ve savaş ertelendi. Hüseyin (a) yere oturdu ve bir ara uyukladıktan sonra uyanıp Zeynep'e buyurdu: "Canım bacım, ceddim Resulullah'ı (s), babam Ali'yi (a), annem Fatıma'yı (a) ve kardeşim Hasan'ı (a) rüyamda gördüm. Bana dediler ki: Ey Hüseyin (a) çok yakında yanımıza geleceksin." Bazı

rivayetlerde de "Ey Hüseyin, yarın yanımıza geleceksin" buyurduğu söylenmiştir. Zeyneb bunu duyunca elini yüzüne vurdu ve yüksek sesle ağladı. Hüseyin (a) buyurdu: "Biraz yavaş ol, bu milletin bizi kınayacağı, alay edeceği bir şey yapma."

HÜSEYİN'İN (A) SON GECESİ

Akşam gelip çattı. Hüseyin (a) ashabını topladı, Allah'a hamd ü sena ettikten sonra onlara hitaben buyurdu: "Ben kendi ashabım kadar salih bir ashab ve kendi ehl-i beyt'im kadar iyi ve üstün bir ehl-i beyt tanımıyorum. Allah hepinize hayırlı mükafat versin. Şimdi gecedir ve karanlığı sizi çevrelemiştir. Siz de onu yürüyen bir deve edinip (gecenin karanlığından yararlanıp) her biriniz ehl-i beytimden birinin elini tutup gecenin bu karanlığında dağılın ve beni bu orduyla yalnız bırakın. Çünkü bunlar benden başkasını istemiyorlar." Hüseyin'in (a) kardeşleri, oğulları, Abdullah ve Cafer'in oğulları, neden seni yalnız bırakıp gidelim dediler, yoksa senden sonra yaşamak için mi? Allah o günü bize nasib etmesin asla. Bu sözü önce Abbas b. Ali (a) dedi ve diğerleri de onu izlediler. Hüseyin (a), Akil'in oğullarına bakıp buyurdu: "Müslim'in şehid olması sizin için yeterlidir; ben size izin verdim, gidin." Başka bir tarikte gelen rivayette de şöyle belirtilmiştir: Bu arada Hüseyin'in (a) kardeşleri ve ehl-i beyti söze başlayıp dediler. "Ey Peygamberin evladı, o zaman halk bize ne der ve bizim cevabımız ne olur? Efendimizi, büyüğümüzü ve kendi Peygamberimizin evladını yalnız bıraktık, düşmana bir ok dahi atmadık, ele mızrak alıp savaşmadık ve bir kılıç bile savurmadık mı diyelim? Hayır, andolsun Allah'a, senden ayrılmayacak, senin yolunda öldürülünceye kadar bu canlarımızla seni koruyacak ve senin gibi şehid olacağız. Allah senden sonra yaşamayı haram etsin bize!" Müslim b. Avsece kalkıp dedi: "Ey Peygamberin evladı, etrafını saran bunca düşman arasında seni bırakıp gidelim mi? Hayır, andolsun Allah'a bunun imkanı yok, senden sonra yaşamayı Allah nasip eylesin bize! Ben savaşacağım; mızrağımı

düşmanın göğsünde kırıncaya ve elimdeki kılıcımı onlara indirinceye kadar. Savaşmak için hiç bir silahım olmasa dahi taş alıp savaşıcağım ve seninle birlikte ölmedikçe senden ayrılmayacağım." Said b. Abdullah-i Hanefi konuşmaya başladı: "Ey Peygamberin evladı, biz seni asla yalnız bırakmayız. Muhammed (s) Peygamberin senin hakkındaki vasiyetine uyduğumuzu Allah'a da göstermeliyiz. Eğer bilsem senin yolunda öldürülecek ve yeniden dirileceğim ve bu defa da diri diri yakılacağım, yetmiş kere de bu tekrarlanacak olsa, kendi ölümümü senden önce görmedikçe senden ayrılmam. Nasıl senin yolunda can vermem, oysa ki ölüm birden fazla değildir ve ondan sonra ise ebedi izzet ve saadete kavuşmuş olacağım." Ondan sonra Züheyr b. Kayn yerinden kalkıp dedi: "Ey Peygamberin evladı, andolsun Allah'a ki senin, kardeşlerinin, evlatlarının ve ehl-i beytinin sağ kalabilmesi için bin kez öldürülmeye razıyım!" Ondan sonra da Hüseyin'in (a) ashabından bir grubu aynı mazmunda sözler söyledi ve eklediler: "Bizim canlarımız sana feda olsun, biz seni kendi el ve yüzlerimizle koruyacağız. Eğer bu yolda öldürülürsek, Allah'ın bize vermiş olduğu vazifeyi yerine getirmiş olacağız." Aynı gece Muhammed b. Beşir-i Hazremi'ye "Oğlun Rey sınırında esir düşmüştür" haberi verilince "Onu Allah'a bırakıyorum. Andolsun canıma, ben yaşadıkça oğlumun esir düşmesine razı olmazdım." dedi. Hüseyin (a) onun bu sözünü duyunca "Allah seni bağışlasın. Senden biatımı kaldırdım ben, (git) oğlunu kurtarmaya çalış" buyurdu. Muhammed b. Beşir "Yırtıcı hayvanlar diri diri yesinler beni, eğer senden ayrılırsam!" dedi. Hüseyin (a) de "O halde bu Yemen keteninden olan elbiseleri al ve oğluna ver ki kardeşini kurtarsın." buyurdu ve bin dinar değerinde beş elbise verdi. Ravi şöyle diyor: Hüseyin (a) ve ashabi o geceyi yalvarıp yakararak, dua zembemesiyle geçirdiler. Bazıları rüku, bazıları secde ve diğer bazıları da ayakta ibadet ettiler. O gece Ömer b. Sa'd'ın ordusundan otuz iki kişi Hüseyin'in (a) ordusuna katıldı. Hüseyin'in (a) namazı ve kemal sıfatlarıyla ilgili seciyesi her zaman öyleydi.

İbn-i Abd-i Rabbih "İkd'ül Ferid" kitabının dördüncü bölümünde şöyle nakleder: Ali b. Hüseyin'e (a) "Babanızın evlatları ne kadar da azdır!" dediler. Ali b. Hüseyin (a) buyurdu: "Bu birkaç evlat sahibi olması bile şaşırtıcıdır. Çünkü hergün bin rekât namaz kılardı ve artık zevceleriyle birlikte olacak zamanı olmazdı." Aşura sabahı Hüseyin'in (a) emriyle çadırlar kuruldu, ıtır dolu bir tabak hazırlandı ve Hüseyin (a) şahsi temizliğini yapmak için çadıra geldi. Rivayete göre Büreyr b. Hüzeyr-i Hamedani ve Abdurrahman b. Abd-i Rabbih-i Nesari, Hüseyin'den (a) sonra temizliklerini yapmak için çadırın arkasında beklediler. Bu arada Bereyr Abdurrahman ile şakalaşmaya başladı. Abdurrahman dedi: "Ey Büreyr, şimdi gülmek ve komik laflar etmenin zamanı mı?" Büreyr: "Benim tayfam da biliyor ki ben ne gençlikte ve ne de yaşlılıkta beyhude konuşmaktan hoşlanmamışım. Fakat şehid olacağımın sevinciyle şimdi böyleyim. Andolsun Allah'a, çok az bir zamanımız kaldı, kılıcımızı alıp bunlarla bir süre savaştıktan sonra hur-il ayn'ın boynuna sarılacağız."

AŞURA SABAHI

Ravi diyor ki: Ömer b. Sa'd'ın ordusu atına bindi ve Hüseyin (a) onlara karşı Büreyr b. Hüzeyr'i gönderdi. Büreyr bir süre onlara nasihat etti, bazı konuları hatırlattı, fakat bu onları etkilemedi ve itina bile etmediler. Ondan sonra Hüseyin (a) kendi devesine –bir rivayete göre de atına- binip Ömer b. Sa'd'ın ordusunu susmaya ve sözlerini dinlemeye

davet etti. Onlar susunca Hüseyin (a) en iyi şekilde Allah'a hamd-ü sena, Muhammed'e (s), Peygamberlere ve meleklerle selam ettikten sonra buyurdu: "Ey cemaat! Allah sizi helak etsin, kalbinizi kederle doldursun. Şaşkınlık içerisinde olduğunuz bir halde, iştihakla bizi yardıma çağırdınız, olumlu cevap verip süratle imdadınıza koştuk. Fakat siz, bizim amacımız doğrultusunda kullanacağınıza ant içtiğiniz kılıcı bizi öldürmek için ele aldınız. Bizim ve sizin düşmanınızı yakmak istediğimiz ateşi, bizi yakmak için körüklediniz. Bugün hepiniz kendi dostlarınızı öldürmek için, aranızda adaletle davranmayan ve kendilerine yardım etmekle saadet ve rahmet beklentiniz olmayan düşmanın safına geçmişsiniz. Vay halinize! Kılıçlar kınında, kalpler mutmain ve düşünceler sağlam iken neden bize yardım etmekten vazgeçtiniz. Fitne ateşini körüklemekte çekirgeler gibi acele ettiniz, pervane gibi delicesine kendinizi ateşe vurdunuz. Ey hak muhalifleri, ey gayr-i müslimler, ey Kur'an-ı terkedenler, ey sözleri tahrif edenler, ey günahkarlar güruhu, ey şeytanın vesveselerine uyanlar, ey şeriatı ve Peygamberin sünnetini söndürenler, Allah'ın rahmetinden uzak kalasınız! Bizi bırakıp bu zinazadelere mi yardım edersiniz? Andolsun Allah'a hile ve düzen eskiden beri vardı sizde, sizin aslınız da dalınız da hile suyuyla yoğrulmuş ve düşünceleriniz onunla güçlenmiştir. Siz, bakanların genzini yırtan en habis meyvesiniz ve gasıpların sizi midesine indirmesi için pek naçiz bir lokmasınız. Bilmiş olun ki, bu zinazade oğlu zinazede (İbn-i Ziyad) beni iki şey arasında serbest bırakmıştır; ya kılıcı çekip savaşmalıyım ya da zillet libası giyerek Yezit'e biat etmeliyim. Ancak zillet bizden uzaktır; Allah, Resulü (s), müminler, iffet eteğinde yetişenler, yiğit ve gayretli insanlar, alçaklara itaat etme zilletini izzetli ölüme tercih etmemize müsaade etmezler. Bilmiş olun ki ben, yar-u yaverimin az olmasına rağmen sizinle savaşacağım." Daha sonra sözlerine Fervet İbn-i Müseyk-i Muradi'nin şiiiriyle devam etti. "Eğer muzaffer olur ve düşmanı yenilgiye uğratırsak hiç şaşmayın, çünkü biz her zaman galip olmuşuzdur ve eğer yenilgiye uğrar, öldürülürsek bu bizden kaynaklanmaz ve korkudan öldürülmüş olmayız. Bu demektir ki ecelimiz gelmiş ve feleğin çarkının gereği zafer sırası başkalarına geçmiştir. Eğer ölüm birilerinin evinin kapısından ayrılırsa, diğerlerinin kapısına oturacaktır. Geçmiş asırlarda insanların öldükleri gibi benim kavmimin büyükleri de sizin elinizle ölüme düşer oldular. Eğer padişahlar dünyada kalıcı olsalardı, biz de kalıcı olurduk. Eğer büyük insanlar dünyada kalsalardı, biz de kalırdık. Bizi zemmedenlere de ki: "Kendinize gelin ve beyhude bizi yermeyin, bizim giriftar olduğumuz ölüme zemmedenler de mübtela olacaklar." Daha sonra da şöyle buyurdu: "Andolsun Allah'a, beni öldürdükten sonra siz de fazla yaşamayacaksınız. Yaşama süreniz, yaya birinin (bineğe) binmesinden fazla olmayacaktır. Günler değirmen taşı gibi

dönecek ve sizi değirmen taşının mili gibi perişan edecektir. Babam Ali (a), bu haberi ceddin Resulullah'tan (s) duyup bana nakletmiştir. Şimdi siz dostlarınızla bir araya gelip meşveret edin ki gizli-saklı bir şey kalmasın. Daha sonra beni öldürmeye girişin ve bana mühlet vermeyin. Ben Allah'a tevekkül etmişim. O ki, benim ve sizin Rabbinizdir ve her canlı O'nun kudret kabzasındadır. Şüphesiz, benim Rabbim sırat-ı müstakim üzeredir." Hutbeden sonra da o orduyu telin ederek buyurdu:

"Allah'ım! Onlara yağmur yağdırma, Yusuf'un yılları gibi yıllar yaşat. Sakafi genci (Sakafi'den kastedilen kişi Haccac b. Yusuf Sakafi de olabilir, Muhtar b. Ebi Übeyde-i Sakafi de. Allame Meclisi ve Muhaddis-i Kummi Muhtar'ın kastedildiği ihtimal üzerinde durmuşlardır) onlara musallat kıl

ki, ölümün acı şerbetini onlara içirsin. Çünkü onlar bize yalan söylediler ve aldattılar. Sensin bizim Rabbimiz, Sana tevekkül ettik ve dönüşümüz de Sanadır" Daha sonra inip Resulullah'ın (s) "Mürtecez" adındaki atını istedi ve yarenlerini de savaşa hazırladı. İmam Bakır'dan (a) nakledilen rivayete göre Hüseyin'in (a) ashabı kırkbeş süvari ve yüz piyade idi. O hazretin ashabının sayısı hakkında daha başka rivayetler de mevcuttur.

ÖMER B. SA'D SAVAŞI BAŞLATIYOR

Ömer b. Sa'd ileri çıkıp Hüseyin'in (a) ashabına doğru bir ok fırlattı ve "Emir'in yanında, ilk ok atan kişinin ben olduğuma

tanıklık edin" dedi. Daha sonra Ömer b. Sa'd'ın ordusu ok yağmurunu başlattı. Hüseyin (a) ashabına buyurdu: "Allah'ın rahmeti üzerine olsun, kaçınılmaz ölüme doğru kalkın. Şüphesiz, bu oklar, bu cemaatin size (savaş) elçileridir." İmamın ashabından bazıları şehid düştüler. Bu arada Hüseyin (a) elini yüzüne vurup buyurdu: "Yahudiler Allah'ın bir oğlu olduğuna inandıkları için Allah'ın gazabı çetin oldu onlara. Nesara da O'nu için üçüncüsü kabul ettikleri için Allah'ın gazabı çetin oldu onlara. Allah'ın gazabı Mecusilere çetin oldu, çünkü onlar Allah'ı bırakıp güneş ve aya ibadet ettiler. Allah'ın gazabı, Peygamberlerinin kızının oğlunu öldürmek için sözbirliği eden kavme de çetin olacaktır. Ancak andolsun Allah'a, onların istediklerini kabul etmeyecek ve kendi kanımla boyanmış bir halde Allah'u Teala'yı mülakat edeceğim."

Ebu Tahir Muhammed b. Hüseyin-i Taresi "Mealim'ud Din" kitabından İmam Sadık'tan (a) şöyle rivayet eder: Babamdan duydum, şöyle buyurdu: "Ömer b. Sa'd savaşı başlatmak için Hüseyin'in (a) karşısına dikildiğinde Allah ona yardım etmeleri için gökyüzünden bir grup melek gönderdi. Hüseyin'in (a) başı üzerinde uçuştular. Daha sonra Hüseyin (a) iki şey arasında muhayyer bırakıldı: Ya Hüseyin'e (a) yardım ederek düşmanlarını nabud etsinler, ya da Hüseyin (a)

şehid olup Allah'ın huzuruna varsın. Hüseyin (a) de Allah'ı mülakat etmeği kabul etti." Daha sonra Hüseyin (a) feryad etti:

"Allah rızası için bize yardım edecek biri yok mu? Düşmanları, Resulullah'ın (s) hareminden, Ehl-i Beyt'inden uzaklaştıracak biri yok mu?" Hürr İbn-i Yezit-i Riyahi bunları duyunca Ömer b. Sa'd'ın yanına gelip "Onunla savaşacak mısınız?" dedi. Ömer b. Sa'd: "Andolsun Allah'a, hem de öyle savaşacağım ki başlar uçacak ve kollar bedenlerden ayrılacak." Hürr bunu duyunca dostlarından ayrılıp bir köşeye çekildi. Bedeni titriyordu. Muhacir İbn-i Avs dedi: "Ey Hürr, senin bu durumun beni şüpheye düşürdü. Eğer bana Küfe'nin en cesur adamı kimdir? diye sorulacak olsaydı senin dışında birinin adını ağzıma almazdım. Niye titriyorsun?" Hürr dedi: "Andolsun Allah'a, kendimi cennet ile cehennem

arasında görüyorum. Fakat Allah'a andolsun ki, eğer bedenim parça parça olup yakılsa dahi hiçbir şeyi cennete tercih etmem" dedi ve atına binerek Hüseyin'in (a) huzuruna varmak amacıyla hareket etti. İki elini başına koyarak "Allah'ım, Sana dönüyorum, tevbemi kabul et. Çünkü ben Senin dostlarını ve Peygamberinin kızının evlatlarını korkuttum" diyordu. Hüseyin'e (a) arzetti: "Canım feda olsun sana! Seni inciten ve Medine'ye dönmene engel olan adamım ben. Onların işi buraya varıncasına"

bilmiyordum. Şimdi Allah'a tevbe ediyorum. Tevbem kabul edilir mi?" Hüseyin (a) buyurdu:

"Evet, Allah senin tevbeni kabul buyuracaktır. İn atından." Hürr dedi: "Senin yolunda at üzerinde savaşmam, piyade

savaşmamdan daha iyi olur. Çünkü nasıl olsa attan düşürüleceğim. Senin yolunu kesen ilk kişi ben olduğumdan

ötürü, izin buyurursan, senin yolunda ilk ölen de ben olmak ve böylece de kıyamet günü ceddin Resulullah (s) ile musafaha edenlerden olmak istiyorum." Müellif şöyle diyor: Hürr'ün amacı o andan itibaren ilk şehid olmaktı. Çünkü ondan önce bir grup öldürülmüştü. Bu hususta rivayetler de mevcuttur. Hüseyin (a) Hürr'ün bu isteğini kabul edince, Hürr bir kahraman gibi savaşarak düşmanın yiğitlerinden bir kaçını öldürdü ve bir süre sonra da şehid edildi. Hürr'ün bedenini

Hüseyin'in (a) yanına götürdüklerinde Hüseyin (a) bir yandan onun yüzündeki toprakları siliyor ve bir yandan da "Ananın bu adı sana verdiği gibi sen hem dünyada hem de ahirette âzadesin" buyurdu. Ravi diyor: Bu arada zahid ve abid bir insan olan Büreyr b. Hüzeyr savaş alanına girdi. Yezit b. Ma'kil onunla savaşmak için meydana koştu. Birbirleriyle mübahalede bulunarak her kimin, batıdaysa diğerinin eliyle öldürülmesine karar verdiler. Bu anlaşmayla savaşa başladılar. Büreyr onu öldürdü ve şehid edilinceye kadar savaşı sürdürdü. Ondan sonra Vahab b. Cenah-i Kelbi meydana gitti, yiğitçe savaştı ve cihadında bir hayli faaliyet gösterdi, sonra kendisiyle birlikte Kerbela'da bulunan anne ve ailesinin yanına dönüp dedi: "Canım anam benden razı oldun mu?" Anası "Hüseyin'in (a) yolunda öldürülmedikçe senden razı olmayacağım" dedi. Zevcesi ise "Seni Allah'a ant veriyorum, beni kendi müsibetine mübtela etme ve kalbimi incitme" dedi. Anası dedi: "Canım oğlum, onun sözüne kulak asma, dön ve Peygamberinin kızının oğlu yolunda savaş ki kıyamet günü ceddinin şefaatinde faydalanasın." Vahab meydana dönüp savaştı ve nitekim iki eli de bedeninden koparıldı. Vahab'ın eşi eline bir çadır direği alarak onun yanına geldi ve "Babam, anam sana feda olsun, Athar Ehl-i Beyt ve Resulullah'ın (s) muhterem haremi uğrunda savaş" dedi. Vahab onu kadınların çadırına geri götürmek için geldiğinde eşi,

Vahab'ın eteğine sarılarak "Ölmedikçe geri dönmem" dedi. Hüseyin (a) buyurdu: "Ehl-i Beyt'ime yardım ettiğiniz için Allah sizi hayırla mükafatlandırsın. Kadınların yanına dön." Vahab'ın eşi geri döndü, ama Vahab şehadete kavuşuncaya dek savaştı. Vahab'dan sonra Müslim b. Avsece meydana çıktı. Büyük bir fedakarlıkla savaştı, zorluklara katlandı ve belalar karşısında sabretti ve nitekim attan düşürüldü. Henüz ölmemişti. Hüseyin (a) Habib b. Mezhahir ile birlikte onun yanına geldi. Eba Abdillah (a) buyurdu: "Müslim, Allah seni bağışlasın" ve şu ayeti okudu: "İnananlardan öyle erler var ki Allah'a verdikleri sözde sadakat gösterirler; onlardan kimisi, adağını ödedi, kimisi de beklemede ve onlar sözlerini, özlerini hiçbir surette değiştirmediler." (Ahzap -23) Habib Müslim'in yanına sokulup "Senin öldürülmen benim için çok çetindir, ancak cennetle sana müjdeler olsun" dedi. Müslim zayıf bir sesle, Allah seni hoşnut etsin dedi ve hayırla müjdelesin. Habi

ALİ EKBER'İN MEYDANA GİDİŞİ

Hüseyin'in (a) vefalı ashabı pare pare olmuş bedenlerle topraklar üstündeydi ve ehl-i beytinden başka kimse kalmamıştı.

Bu arada herkesten cemel ve ahlak olarak daha güzel olan oğlu Ali, babası Hüseyin'in (a) yanına gelip savaş izni istedi. Hüseyin (a), hiç gecikmeden izin verdikten sonra ümitsizce baktı ona, istemeksizin gözyaşları damla damla aktı ve dedi:

"Allah'ım! Şahid ol, bu orduya karşı öyle bir genç gidiyor ki boy, ahlak ve konuşma tarzıyla Resulullah'a (s) çok benziyor. Biz Peygamberi arzuladığımızda ona bakardık." Sonra da Ömer İbn-i Sa'd'a dönerek yüksek sesle "Ey Sa'd'ın

oğlu, benim rahimimi kestiğin gibi Allah da senin rahimini kessin" dedi. Bu arada Ali b. Hüseyin (a) düşmana yaklaşıp kanlı bir savaşa girişti. Düşman ordusundan bir grubu öldürdükten sonra babasının yanına gelerek "Babacığım, susuzluk beni öldürmek üzere; bu demirlerin ağırlığı da bir yandan beni zorlamakta, bir içimlik su verebilir misin?" İmam Hüseyin (a) ağlayarak buyurdu: "Aziz oğlum, dön ve kısa bir süre savaş. Çünkü artık ceddin Muhammed'i (s) mülakat etmene ve onun elinden tas dolusu su içmene çok az bir zaman kalmıştır. Artık ondan sonra asla susamazsın." Ali savaş meydanına döndü. Canından el çekip şehadete hazırlandı. Çok ağır bir saldırıya geçti. Ansızın Münkiz İbn-i Mirra-i Abdi (lanetulahe aleyh) onu nişan alarak bir ok fırlattı. Aldığı ok yarasıyla savunma gücünü kaybederek yere düştü ve bağırdı. "Canım babam, benden selam olsun sana., Bu ceddin Muhammed'dir (s), sana selam yolluyor ve 'Bize çabuk gel' diyor".

Daha sonra bir kez daha feryad etti ve can verdi. Hüseyin (a) oğlunun cansız bedeninin yanına geldi, yüzünü yüzüne koyup buyurdu: "Seni öldürenleri Allah öldürsün, ne kadar da Allah'a karşı küstahlık ve Resulüne de saygısızlık ettiler. Senden sonra dünyanın başına kül olsun". Rivayet edenin dediğine göre Zeyneb (a) kadınların çadırından çıkıp "Ey habibim, ey kardeşimin oğlu" diyerek meydana doğru ilerledi. Ali Ekber'in yanına gelip o pare pare olan bedeninin üstüne attı kendini. Hüseyin (a) Zeyneb'i geri gönderdi. Bundan sonra ehl-i beyt gençleri birbiri ardınca meydana çıkıp

savaştılar. Onlardan bir grubu şehid olunca Hüseyin (a) yüksek sesle dedi: "Amca oğullarım ve ehl-i beytim, sabırlı olun. Andolsun Allah'a, bu günden sonra artık asla horlanmayacaksınız."

KASIM B. HASAN'IN (A) MEYDANA GİDİŞİ:

Ravi diyor ki:

Yüzü ay parçası olan bir genç meydana çıkıp savaşmaya başladı. İbn-i Fuzeyl-i Azdi bir kılıç darbesile onun başını yarıdı. O genç yüz üstü yere düşerek "Amcacığım!" diye bağırdı. Hüseyin (a) bir şahin gibi meydana atıldı, öfkeli bir arslan gibi orduya saldırdı. İbn-i Füzeyl'e bir kılıç savurdu. İbn-i Füzeyl elini siper edince kolu dirsekten koptu. Öyle bir bağırdı ki İbn-i Ziyad'ın ordusu onun sesini duydu. Küfe ordusu onu kurtarmak için saldırıya geçti, ancak o atların ayakları altında kalıp helak oldu. Etrafındaki toz-duman yatışınca Hüseyin'in (a), can vermekte ve ayağını yere sürmekte olan o gencin başı üstünde durduğunu gördüm. Hüseyin (a) buyurdu: "Allah'ın rahmetinde uzak olsun seni katledenler! Kıyamet günü

onlarla husumet edecek olan, ceddin ve babandır. Andolsun Allah'a, amcanı seslediğinde cevap verememesi veya cevap vermesinin sana faydalı olmaması amcana çok çetin gelir. Andolsun, bugün öyle bir gün ki, amcanın düşmanı çok ve dostu ise azdır." Sonra da o genci bağrına bastı ve alıp ehl-i beyt şehidlerinin yanına bıraktı.

Hüseyin (a) gençlerinin ve dostlarının öldürülüp yerde yattığını görünce Allah yolunda şehid olmak ve fedakarlık göstermek için hazırlandı ve yüksek sesle buyurdu: "Resulullah'ın (s) Ehl-i Beyt'inden düşmanları uzaklaştırarak biri yok mu? Bizim hakkımızda Allah korkusu taşıyan bir muvahhid yok mu? Allah rızası için bize yardım edecek kimse yok mu?" Çadırlarda bulunan kadınlar bunları duydu; bir kıyametti, koptu. Ağlamalar, sızlamalar başladı. Hüseyin (a) çadırın önüne gelip Zeyneb'e (a) buyurdu: "Küçük oğlumu getir de vedalaşayım." Çocuğunu ellerinin üstüne alıp öpmek istedi, ansızın Harmelet İbn-i Kahil-i Esedi (lanetullahi aleyh) bir ok fırlattı. Harmelet'in oku çocuğun boğazına saplandı ve ölmesine sebep oldu. Hüseyin (a) "Çocuğu tut" buyurdu, kendisi de çocuğun boğazından akan kanın altında ellerini tutarak dolduruyor, gökyüzüne serpiyor ve buyuruyordu: "Bu müsibetler benim için âsandır; çünkü Allah yolundadır ve

Allah görmektedir." Hz. Bâkir (a) buyurmuştur: "Hüseyin'in (a) gökyüzüne serptiği kanın bir damlası dahi yere düşmedi."

EB'UL FAZL'IN ŞEHADETİ

Hüseyin (a) çok susamıştı, kardeşi Abbas ile birlikte Fırat nehrinin yanına geldi. İbn-i Sa'd ordusu harekete geçerek onlara engel oldu. Beni Darum kabilesinden biri İmam'a bir ok fırlattı. Ok Hüseyin'in (a) ağızına isabet etti. Hüseyin (a) oku çıkarıp elini akan kanın altına tuttu. Eli kanla dolunca döküp buyurdu: "Allah'im! Peygamberinin kızının oğluna yaptıkları bu sitemleri sana şikayet ediyorum." Ömer b. Sa'd'ın ordusu Hüseyin (a) ile Abbas arasında mesafe oluşturdu. Her taraftan Abbas'ın etrafını sarıp şehid ettiler. Hüseyin (a) Abbas'ın şehadetinde çok ağladı. Bu hususta bir Arap şairi şöyle demiş: "İnsanlar arasında ağlanmaya en layık olan, Kerbela'da Hüseyin'i (a) ağlatan gençtir. O, Hüseyin'in kardeşi ve babasının oğlu Eb'ul Fazl'dır. O ki Hüseyin'e karşı canıyla eşit davrandı ve hiç bir şey onu bundan vazgeçiremedi. Susuzluğun kavurduğu bir anda Fırat'a girdi ama Hüseyin susuz olduğu için ondan içmedi."

ŞEHİDLER SERVERİ HÜSEYİN (A) MEYDANA ÇIKIYOR

Bu olaydan sonra Hüseyin (a) orduyu savaşa çağırdı. Savaşmak için gelen herkesi öldürüyor ve buyuruyordu:

"Zillettense öldürülmek daha iyi, zillet ise cehennem ateşine girmekten evladır." Ravilerden biri şöyle der: Andolsun Allah'a, oğulları, ehl-i beyti ve ashabı öldürüldüğü ve kendisi de düşman ordusu tarafından kuşatıldığı halde Hüseyin (a) kadar cesur davranan birini hiç görmemiştim. Düşman saldırdıkça kılıcını çekip düşmana saldırıyordu ve onlar da kurt saldırısına uğrayan koyun sürüsü gibi dağılıyordu. O hazret, sayıları otuz bini bulan o topluluğa saldırdığında, onlar insanları görüp de uçuşan çekirgeler gibi Hüseyin'in (a) karşısından kaçıyorlardı. Daha sonra Hüseyin (a) merkezine dönüyor ve sesleniyordu: "La havle ve la kuvvete illa billah" Hüseyin durmadan savaştı onlarla ve nitekim ordu Hüseyin'le

(a) çadırlar arasında engel olunca buyurdu: "Eyvahlar olsun size, ey âl-i Ebi Süfyan havarileri. Eğer dine inanmıyor ve meaddan da korkmuyorsanız, en azından dünyanızda azâde ve hür kişiler olun. -Eğer Arapsanız, ki inancınızda bunadır, aslınıza dönün en azından-" Şimr: Ey Fatıma'nın oğlu, ne diyorsun sen? Hüseyin: Ben sizinle savaşıyorum, siz de benimle. Kadınların bunda suçu ne? Hayatta olduğum sürece içinizdeki serkeş, cahil ve zalimlerin benim haremime saldırmalarına izin vermeyin. Şimr: Bunu kabul ettik. Sonra da savaşmak ve Hüseyin'i (a) öldürmek için hazırlandılar. Karşılıklı olarak her iki taraf saldırıya geçti. Hüseyin (a) bir içimlik su istedi, düşman bundan çekindi ve su vermedi. Hüseyin (a) yetmiş iki yara aldığından biraz dinlenmek için durdu. Bu esnada bir taşın alınına isabet etmesiyle alınından kan aktı. Hüseyin (a) elbisesinin eteğini tutarak alnını temizlemek isterken üç ağızlı zehirli bir ok gelip kalbine saplandı. Hüseyin (a) buyurdu:

"Bismillahi ve billahi ve ala milleti Resulillah." Sonra da başını gökyüzüne çevirip dedi: "Allah'ım, bu ordu öyle birini öldürüyor ki onun dışında bir peygamberin kızının oğlu yeryüzünde mevcut değildir." Elini uzatıp sırtından çıkardı oku. Oluk gibi kan akmaya başladı, bunun neticesinde savaş

ABDULLAH İBN-İ HASAN'IN (A) ŞHADETİ

Henüz ergenlik çağına girmeyen Abdullah b. Hasan b. Ali (a)kadınların çadırından çıkıp Hüseyin'in (a) yakınında durdu. Zeyneb onu korumak için atıldı, fakat Abdullah şiddetle geri dönmekten sakındı ve andolsun Allah'a, dedi, amcamdan ayrılmam. Bu esnada Ebher İbn-i Ka'b, bir rivayete göre de Harmet İbn-i Kahil (lanetullahi aleyhima) kılıcını Hüseyin'e (a) savurdu. Abdullah "Eyvahlar olsun sana ey haramzâde, amcamı öldürmek mi istiyorsun?" dedi. Ancak o habis tam kılıcını Hüseyin'e (a) indirirken, Abdullah kolunu siper etti ve kolu kesildi. "Vay anam!" diye bağırınca Hüseyin (a) kucağına alıp bağrına bastı ve buyurdu: "Ey kardeş oğlu, bu müsibete dayan ve Allah'tan hayır dile. Çünkü Allah seni salih babalarına ilhak edecektir." Aniden Harmet İbn-i Kahil bir ok fırlatarak Abdullah'ı amcası Hüseyin'in (a) kucağında katletti. Bu olaydan sonra Şimr İbn-i Zî'l Cûşen (l.a) çadırlara saldırarak çadırları mızrağıyla deldi ve dedi: "Ateş getirin, çadırları içindekilerle birlikte yakacağım." Hüseyin (a) buyurdu: "Ey Zî'l Cûşen'in oğlu, ehl-i beytimi yakmak için mi ateş istiyorsun? Allah da seni cehennem ateşiyle yaksın." Şebs gelip bu işinden dolayı Şimr'i azarladı. Şimr (l.a) utanıp vazgeçti. Hüseyin (a) buyurdu: "Elbisemin altından giymem için kimsenin rağbet etmeyeceği bir elbise getirin bana ki bedenim çıplak kalmasın." Küçük ve dar bir elbise getirdiler. Hüseyin "Ben bunu istemiyorum, zillet ehli elbisesidir bu" dedi. Eski bir elbise alarak parçaladı ve elbisesinin altına giydi. Yemen kumaşından olan bir elbise de isteyip onu da parçalayarak giydi. Şehid olduktan sonra o elbiseyi üstünden çıkarmasınlar diye Hüseyin (a) parçalayarak giymişti. Fakat Hüseyin (a) öldürüldükten sonra Ebher İbn-i Ka'b gelip o elbiseyi Hüseyin'in (a) bedeninden çıkardı ve Hüseyin'i (a) yerde üryan bıraktı. Bu işinden dolayı yaz mevsiminde her iki kolu iki kuru çubuk gibi kuruyor ve kışda ise normal haline dönüyordu, ancak bu defa da ellerinden irin ve kan akıyordu. Ölünceye kadar bu durum devam etti. Rivayette şöyle varid olmuştur: Düşmanın okları her taraftan Hüseyin'in (a) bedenine saplanmıştı. Bu yaralar sonucu gücünü kaybeden Hüseyin (a), Salih b.

Vahab b. Mezeni'nin (l.a) böğrüne isabet ettirdiği mızrak darbesiyle atından yere düştü. Bedenin

sağ tarafı ve yüzü yere geldi. Bu durumda Hüseyin (a) "Bismillahi ve billahi ve ala milleti Resulullah" diyordu. Hüseyin (a) yerden kalktığı sırada Zeynep çadırdan çıktı, şöyle diyordu: "Vay kardeşim, vay serverin, vay ehl-i beytim! Keşke gökyüzü yerde parçalansaydı, keşke dağlar paramparça olup yere dökülseydi!" Bu sırada Şimr, ordusuna bağırarak "Ne bekliyorsunuz? Neden Hüseyin'in işini bitirmiyorsunuz?" dedi. Ordu her taraftan hücumla geçti. Zer'at İbn-i Şerik (l.a) Hüseyin'in (a) sol omuzuna bir kılıç indirdi. Hüseyin (a) de kılıcıyla ona vurarak öldürdü. Başka biri kılıcıyla Hüseyin'in (a) sırtına vurdu. Hüseyin (a) yüzüstü yere düştü. Buna rağmen kalkmak istiyordu, biraz kalkıyor sonra takatsizliğinden dolayı yeniden yere düşüyordu. Senan b. Enes-i Nehai (l.a) mızrağını Hüseyin'in (a) boğazına sapladı, sonra da çıkarıp göğsüne vurdu. Sonra da bir ok attı ve Hüseyin'in (a) boğazına saplandı. Hüseyin (a) okun boğazına isabet etmesiyle yere düştü. Sonra kalkıp oturdu ve boğazındaki oku çıkardı. Her iki elini akan kanın altında tuttu. Ellerinde toplanan kanı başına ve yüzüne akıttı ve buyurdu: "Hakkım gasbedilmiş ve kanıma belenmiş bir halde Allah'ı mülakat edeceğim." Ömer b. Sa'd (l.a), sağ rafaında duran birine "Vah olsun sana, in ve Hüseyin'i rahat ettir." Havli b. Yezit-i Esbahi (l.a) Hüseyin'in (a) başını kesmek istedi ama bedenine bir titreme düştü ve geri döndü. Senan b. Enes-i Nehai (l.a) atından inerek kılıcını Hüseyin'in (a) boğazına indirirken "Andolsun, senin başını bedeninden ayıracağım ve şunu da biliyorum ki sen Peygamberin evladısın; ana ve baba yönünden herkesten üstünsün" dedi. Sonra da başını bedeninden ayırdı. Bu hususta şair şöyle demiş: "Hangi müsibet Hüseyin'in (a) müsibetiyle kıyaslanabilir. O gün Senan b. Enes'in (l.a) cinayetkar ve habis elleri Hüseyin'i (a) öldürüp başını bedeninden ayırdı." Ebu Muhammed b. Hasan Taresi "Mealim'ud Din" kitabında İmam Sadık'tan (a) şöyle rivayet eder: "Hüseyin'in (a) öldürüldüğü gün melekler haykırarak

Allah'ımız, dediler, bu insanların öldürdükleri Senin seçkin kulun ve Peygamberinin kızının oğlu Hüseyin'dir (a)! Allah-u Teala Hz. Kâim İmam-ı Zaman'ın (a) yüzünü onlara göstererek buyurdu: "Hüseyin'in intikamını bunun eliyle düşmanlarından alacağım." Rivayete göre Muhtar, Senan b. Enes'i yakalayıp parmaklarını bent bent ve daha sonra el ve ayaklarını kesti. Büyük bir kazanı zeytin yağıyla doldurarak kaynattı, o habisi de kazana attı ve böylece öldürdü.

Ravi şöyle diyor: Bu sarıda karanlık ve katı bir toz kapladı gökyüzünü, o karanlıkta kızıl bir yel esti, gözler hiçbir şeyi ve hiç bir yeri görmüyordu. İbn-i Ziyad'ın ordusu azap indiğini sandı bir ara. Bir süre bu durum devam etti ve sonra hava aydınlanmaya başladı.

HÜSEYİN'İN (a) SON ANLARI

Hilal İbn-i Nafi şöyle rivayet eder: Ben Ömer b. Sa'd'ın ordusuyla durmuştum. Biri gelip "Ey emir, müjdeler olsun sana!"

Şimr, Hüseyin'i öldürdü" deyince ordu safından ayrılıp can vermekte olan Hüseyin'in (a) karşısında durdum. Andolsun Allah'a ki, bu güne kadar ondan daha güzel yüzlü kanına belenmiş bir şehid görmemişim. Yüzünün nuru ve görünüm güzelliği karşısında onun şهادetini düşünemedim bile.

Hüseyin (a) bu durumunda su istiyordu. Birinin şöyle dediğini duydu: "Andolsun Allah'a, suyu tadamayacaksın; cehenneme gidip kaynar suyundan içeceksin." Hüseyin (a) buyurdu:

"Ben ceddime Resulullah'ın (s) nezdine ve cennetteki makamına gidecek ve cennetin zülal suyundan içeceğim. Bana

yaptığınız zulümleri de ceddime şikayet edeceğim." Hilal şöyle diyor: rdu bu sözü duyunca çok hiddetlendi, öyle ki sanki Allah hiçbirinin kalbinde acıma duygusunu karar kılmamıştı. Hüseyin onlarla konuşurken başını bedeninden ayırdılar. Onların bu denli acımasızlığından hayrete düştüm ve andolsun Allah'a, dedim, hiçbir hususta sizinle birlikte olmayacağım. Daha sonra İbn-i Sa'd'ın ordusu Hüseyin'in elbiselerini çıkarmaya giriştiler. Gömleğini İshak b. Harbe-i Hazremi (l.a) götürüp giydi ve çopur hastalığına yakalandı, bedeninde kitüyle döküldü. Rivayete göre o hazretin gömleğinde yüzondokuza yakın kılıç, ok ve mızrak yarası vardı. Hz. Sadık (a) "Hüseyin'in (a) bedeninde otuz üç mızrak ve otuz dört kılıç yarası görüldüğünü buyurmuştur." Hüseyin'in (a) gömleğinin alt kısmına giydiği giysisini Ebhar b. Ka'b-i Temimi aldı. Onu aldıktan sonra felç olduğu rivayet edilmiştir. Hüseyin'in imâmesini Ahnes b. Mursid b. Alkame (l.a) ve bir rivayete göre de Cabir b. Yezit-i Avdi (l.a) alıp başına bağladı ve deli oldu. Ayakkabılarını Esved b. Halid (l.a) götürdü. Becdel b. Selim-i Kelbi (l.a) de o hazretin parmağını keserek yüzüğünü aldı. Muhtar Sekafi kıyam ettikten sonra Becdel b. Selim'i tutup her iki el ve ayağını kesti ve öylece ölüme terketti. Hüseyin'in (a) kadife giysisini Kays b. Eş'as (l.a), Betra

adındaki zırhını da Ömer b. Sa'd (l.a) aldı. Muhtar o zırhı Ömer b. Sa'd'ı öldüren Ebi Ümre'ye bağışladı. Hüseyin'in (a) kılıcını ise Cemi b. Hakl-i Avdi ve bir rivayete göre de Beni Temim kabilesinden Esved b. Hanzele aldı. İbn-i Ebi Es'ad'ın rivayetinde ise Hüseyin'in (a) kılıcını Felafes-i Nahşeli'nin aldığı söylenmiştir. Muhammed b. Zekeriyya bu rivayeti naklettikten sonra şöyle der: "O kılıç Nahşeliden sonra Habib b. Bedil'in kızına intikal etti." Şunu da belirtmek gerekir ki ganimet olarak alınan bu kılıç Zü'l Fikar değildir. Çünkü Zü'l Fikar nübüvvet ve imametin diğer zahireleriyle birlikte mahfuzdur. Bunu rivayet ehli tasdik ve nakletmişlerdir.

ÇADIRLARIN YA/MALANIP YAKILMASI

Hüseyin'in (a) şehadetinden sonra çadırlardan bir kadın çıktı. Biri ona "Ey emetallah (Allah'ın cariyesi), efendin Hüseyin

öldürüldü" dedi. Bunu duyan kadın "Ağlayarak kadınların yanına döndüm, beni ağlar gören herkes ağlamaya ve nale etmeye başladı" der. Bundan sonra askerler, Peygamberin evlatlarının, Fatıma'nın (a) göznurlarının mallarını yağma etmek için süratle çadırlara yöneldiler, kadınların üzerlerindeki örtüleri bile çekip aldılar. Peygamberin kızları çadırlardan çıkıp, hamilerinin ve dostlarının ayrılığında nale ettiler, ağladılar. Hamid b. Müslim rivayet eder: Beni Bekr İbn-i Vâil kabilesinden bir kadın kocasıyla birlikte Ömer b. Sa'd'ın ordusunda idi. Ordunun kadınlara ve çadırlara saldırdığını yağma ettiğini görünce eline bir kılıç alarak çadırlara geldi ve "Ey Berk İbn-i Vâil kabilesi, sizin gözünüzün önünde

Peygamberin kızlarının giysileri yağma ediliyor; nerde gayretiniz, nerde yiğitliğiniz?" diye bağırdı. Kocasını gelip kolundan tuttu ve çadırına götürdü. Çadırlar yağmalandıktan sonra ateşle yakıldı. Peygamberin kızları ve ailesi, giysileri yağmalandığından ötürü başı açık ve yalın ayak, ağlayarak ve nale ederek çadırlardan çıkarıldı ve horlanarak esir edildiler. Esirler "Sizi Allah'a ant veriyoruz, bizi Hüseyin'e (a) götürün" dediler. Hüseyin'in (a) öldürüldüğü yere geldiklerinde şehidleri gördüler ve sızlamalar, yakınmalar, dövünmeler ve ağlamalar başladı.

HÜSEYİN'İN (A) NAŞI YANINDA ZEYNEB

Ravi diyor ki:

Emir'ül Müminin Ali (a) kızı Zeyneb'in, kardeşi Hüseyin'in (a) başı ucunda ağlamasını, hazin bir ses ve acı dolu yürekle "Ya Muhammed, ey meleklerin selam gönderdiği yüce ceddin, bu Hüseyin'dir, kana belenmiş ve azaları kesilmiş. Bunlar da senin kızlarıdır, esir edilmiş. Bu zulümleri Allah'a, Muhammed Mustafa'ya (s), Aliyy-i Murtaza'ya (a), Fatimet'üz Zehra'ya (a) ve Seyyid'üş Şüheda Hamza'ya şikayet ediyorum. Ya Muhammed! Bu senin Hüseyin'indir, Kerbela'da üryan bırakılmış ve seher yeli toprak serpiyor üzerine. Bu senin Hüseyin'indir, zinazâdelerin zulmüyle öldürülmüş. Aman bu hüzünden, aman bu beladan! Bu gün ceddin Resulullah'ın (s) dünyadan göçtüğü gündür. Ey Muhammed'in (s) yarenleri, bu esirler gibi götürdüğünüz insanlar sizin Peygamberinizin evlatlarıdır" dediğini hiç unutamiyorum. Başka bir rivayet de Zeyneb'in şöyle dediğini belirtir: "Ey Muhammed! Kızların esir edildi ve oğulların öldürüldü. Seher yeli o bedenlerin üzerine toprak savurmaktadır şimdi. Bu senin Hüseyin'indir; başını boynundan kestiler, imâme ve abasını yağmaladılar. Babam feda olsun ona ki, ordusu pazartesi katledildi ve yağmalandı. Babam feda olsun ona ki, çadırları

yıkıldı. Babam feda olsun ona ki, gittiği yolculuktan dönmeyecek ve yaralarına merhem sürülmeyecek. Canım feda olsun ona ki, seve seve uğruna feda olmak isterdim. Babam feda olsun, acı dolu bir kalple ve susuz olarak dünyadan göçene. Babam feda olsun ona ki, Allah'ın peygamberinin oğluna, Muhammed Mustafa (s) onun ceddidir. Babam feda olsun hidayet peygamberinin oğluna, Muhammed Mustafa'ya Hatice-i Kübra'ya, Aliyy-i Murtaza'ya, Seyyidet'ün Nisa Fatimet'üz Zehra'ya ve ona ki namaz kılması için güneş geri döndürüldü." Ravi diyor: Andolsun Allah'a, Zeyneb ağlayarak konuşmasıyla hem dostlarını hem de düşmanlarını ağlattı. Daha sonra Sakine babasının bedenini kucakladı. Birkaç kişi gelip Sakine'yi babasından ayırdı. Sonra da Ömer b. Sa'd ordusundan aşağıda isimleri belirtilmiş on kişi atlarına binerek Hüseyin'in (a) naaşı üzerinde at koşturdular, göğüs ve sırt kemiklerini kırdılar:

1- İshak b. Harbe, (Hüseyin'in (a) gömleğini alan)

2- Ahnes b. Mursid

3- Hekim b. Tufeyl-i Sanbesi

4- Amr b. Sabih-i Seydavi

5- Recâ b. Münkiz-i Abdi

6- Salim b. Hasime-i Cufi

7- Vahiz b. Naim

8- Salih b. Vahab-i Cufi

9- Hani b. Şebs-i Hazremi

10- Üseyd b. Malik

Daha sonra bu on kişi Küfe'de İbn-i ziyad'ın yanına geldiler. İbn-i Ziyad "Siz kimsiniz?" dedi. Bunlardan biri olan Üseyd b. Malik şu cevabı verdi. "Biz sıkıca denetlenen atlarla göğüs ve sırt (kemiklerini) ufalayanlarız." İbn-i Ziyad hiç itina göstermeden çok az bir ödül verdi onlara. Ebu Amr-i Zahid şöyle diyor: "Bu on kişinin kimler olduğunu bilince hepsinin zinazade olduğunu gördük." Muhtar kıyamını gerçekleştirdikten sonra bu on kişiyi yakaladı, el ve ayaklarını yere çiviledi ve ölünceye kadar üzerlerinde at koşturuldu.

KÜFE ORDUSUNDAN BAZILARININ CEZALANDIRILMASI

İbn-i Riyah şöyle rivayet eder: Hüseyin'in (a) şehid edildiği gün Kerbela'da bulunan birini gördüm. Gözleri görmüyordu. Bunun sebebini sordum. Şöyle cevap verdi: Biz on arkadaştık. Hüseyin'i öldürmek için Kerbela'ya gitmiştik, ama ben ne kılıç, ne ok, ne de mızrak kullanmadım. Hüseyin (a) öldürüldükten sonra eve döndüm, yatsı namazını kılıp uyudum. Rüyamda biri gelip Resulullah (s) seni istiyor dedi, kalk gel yanına. Resulullah (s) ile benim ne işim var? dedim. Yakamdan tutup çeke çeke Resulullah'ın (s) yanına götürdü. Resulullah'ı (s) gördüm, bir çölde oturmuştu. Elbisesinin kollarını yukarı doğru toplamış ve elinde bir savaş aleti vardı. Yanında bir melek durmuştu, onun elinde de ateşten bir silah vardı. Dokuz arkadaşımı öldürdü. Onların herbirine bir darbe indirdi, tepeden tırnağa ateş alıp yandılar. Ben Resulullah'ın (s) yanına gidip önünde diz çöktüm ve 'Es'selamu aleyke ya Resulellah' dedim, fakat o hazret cevap vermedi. Uzun bir süre bekledikten sonra başını kaldırıp buyurdu: 'Ey Allah'ın düşmanı, bana ihanet ettin, itretimi öldürdün, hakkımı gözetmedin ve dilediğin her şeyi yaptın.' Ya Resulallah, dedim, andolsun Allah'a ki, ben evlatlarının öldürülmesinde ne kılıç, ne mızrak, ne de ok kullanmadım. Buyurdu: 'Doğru söyledin, ama Hüseyin'i (a) öldüren orduda sen de vardın, yaklaş.' Yanına yaklaştım ve yanında kan dolu bir tabak gördüm. 'Bu oğlum Hüseyin'in (a) kanıdır' buyurdu. Sonra da o kandan benim gözüme sürdü. Uyandığımdan itibaren hiç bir şey göremiyorum."

MAHŞERDE FATİMET'ÜZ ZEHRA (a)

Hiz. Sadık'tan (a) rivayet edilen bir hadiste Resulullah (s) şöyle buyurmuştur: "Kıyamet günü geldiğinde Fatıma (a) için nurdan bir kubbe yapılacak ve Hüseyin (a) de kesik başını eline alarak mahşer sahrasına gelecek. Fatıma (a) Hüseyin'i (a) görünce öyle bir nale edecek ki, bütün mukarreb melekler ve peygamberler onun ağlamasıyla ağlayacaklar. Ondan sonra Allah'u Teala, Fatıma (a) için Hüseyin'i (a) en iyi şekilde gösterecek. Hüseyin (a) başsız bir halde katilleriyle husumet edecektir. Allah'u Teala Hüseyin'in katillerini, katli için hazırlık yapanları ve öldürülmesinde parmağı olan herkesi Fatıma'nın (a) yanında toplayacak.

Ben de onları tek tek öldüreceğim, yeniden diriltilecekler. Emir'ul Müminin, Hasan

ve sonra Hüseyin onları tek tek katledecekler ve onlar yeniden diriltilecekler. Bizim neslimizden olan herkes bir defa onları öldürecektir. Daha sonra gazabımız dinecek ve acılar unutulacaktır." Daha sonra İmam Sadık (a) buyurdu: "Allah bizim şialarımıza rahmet etsin; onlar hüzünlenmeleri ve uzun bir süre hasret çekmeleriyle bizim müsibetimize ortaklıklar." Resulullah'tan (s) rivayet edilmiştir: "Kıyamet günü olduğunda Fatıma (a) bir grup kadınla mahşere gelecektir. Cennete gir denecektir ona. Diyecektir ki, benden sonra oğluma ne yaptıklarını öğrenmedikçe cennete girmem. O zaman hitab edilecek, kıyametin kalbine bak. Baktığında başı kesik halde duran Hüseyin'i (a) görüp nale edecek, ben ve melekler de onunla birlikte sızlıyacak ve nale edeceğim." Başka bir rivayette de şöyle belirtilmiştir. Fatıma (a) Hüseyin'i (a) görünce feryad edecek; "Yavrucuğum! Kalbimin meyvesi!" diyecektir. Bu esnada Allah, Fatıma'nın (a) hürmetine gazaplanacak ve Hubhub adındaki ateşi Hüseyin'in katillerini yok etmekle görevlendirecek. Ateş onları halkın arasından seçip çıkaracak ve kendi içine alacaktır. Ateş kükreyip körüklenecek ve onlar da feryat ederek diyecekler: Allah'ım, neden putperestlerden önce bizi ateşe atıp azaplandırдың? Hitab gelecektir: Şüphesiz bilen bilmeyen gibi değildir."

İbn-i Babu'ye bu iki rivayeti "İkab'ul A'mal" kitabına nakletmiştir. Muhamme b. Neccar Şeyh'ul Muhaddisin-i Bağdad Muhammed b. Neccar da "Tezyil" kitabının otuzuncu cildinde onları Eb'ul Abbas Azdi kızı Fatıma hakkında nakletmiştir. Kendi isnadıyla Talha'dan şöyle nakleder: "Resulullah'tan (s) duydum ki buyuruyordu: Musa b. İmran ölen kardeşi Harun için Allah'tan yarlıganma diledi. Allah ona vahiy indirdi: Ya Musa, eğer geçmiş ve gelecek bütün insanları bağışlamamı istersen eğer icabet ederim. Fakat Hüseyin b. Ali b. Ebi Talib'in katillerini asla affetmem."

KARBELA KERVANININ KÜFE VE ŞAM'A HAREKETİ VE MEDİNE'YE DÖNÜŞÜ

Ömer b. Sa'd (l.a) Aşûra günü ikinci vakti Hüseyin'in (a) mukaddes başını Havli b. Yezit-i Asbehi (l.a) ve Hamid b. Müslim-i Azdi (l.a) ile İbn-i Ziyad'a (l.a) gönderdi. Diğer Beni Haşim gençlerinin ve esir dostlarının da başlarının kesilmesini emretti ve onları Şimr b. Zi'l Cuşen (l.a), Kays b. Eş'as (l.a) ve Amr b. Haccac (l.a) ile birlikte Küfe'ye gönderdi. Kesilen başları İbn-i Ziyad'a götürdüler. Ömer b. Sa'd (l.a) Aşûra günü ve ondan bir gün sonra öğleye kadar Kerbela'da kaldı. Daha sonra Hüseyin'in (a) kalan ehl-i beytini alıp Küfe'ye hareket etti. Kadınları düşmanları arasında yüzü açık bir halde ve çıplak develer üzerinde götürdü. Halbuki onlar enbiyanın emanetleriydi. Onları da Türk ve Rum esirleri gibi en kötü şartlar altında esir götürdüler. Bir Arap şairi bunu şöyle dile getirmiştir: "Ne ilginçtir?! Beni Haşim'den seçilen Peygambere salat ederler ve onun evlatlarıyla da savaşır." Başka bir şair de şöyle demiştir:

"Hüseyin'i öldüren güruh, kıyamet günü ceddinin şefaatine nail olacaklarını nasıl ümid ederler." Hüseyin'in (a) ashabının kesilen başlarının yetmiş sekiz tane olduğu rivayet edilmiştir. Kerbela'ya katılan kabileler İbn-i Ziyad (l.a) ve Yezit b. Muaviye'ye (l.a) yakınlaşmak için kesilen başları aralarında taksim ettiler. Kinde tayfası Kays b. Eş'as (l.a) liderliğinde onuç, Şimr b. Zi'l Cuşen (l.a) riyasetinde Hevazin kabilesi on

iki, Beni Temim tayfası on yedi, Beni Esed kabilesi on altı, Mazhec kabilesi yedi ve diğerleri de on üç kesik başı alıp Küfe'ye götürdüler.

ŞEHİDLERİN DEFNEDİLİŞİ VE ESİRLERİN KÜFE'YE GİRİŞİ

Şöyle rivayet edilmiştir:

Ömer b. Sa'd (l.a) Kербela'dan uzaklaştıktan sonra Beni Esed tayfasından bazıları gelip o kanlı bedenlere namaz kıldılar ve bu gün meşhur olan yere defnettiler. İbn-i Sa'd âl-i Peygamber esirleriyle Küfe'ye yaklaşınca, Küfe halkı onları seyretmek için toplandılar. Küfe kadınlarından biri "Siz hangi esirlerdensiniz?" diye seslendi. "Biz âl-i Muhammed esirleriyiz" dediler. Kadın evin çatısından inerek örtünmeleri için evinden giysi götürüp ehl-i beyte verdi. Esirler arasında Ali b. Hüseyin (a) hastalığından dolayı çok zayıflamıştı. Esirler arasında Hasan b. Hasan-i Müsenna da vardı. -İmam ve

amcası Hüseyin'e yardım etmek için Kербela'da savaşmış, ancak almış olduğu kılıç ve mızrak yaralarına rağmen yaşıyordu. - "Mesabih" kitabının yazarı şöyle rivayet eder: "Hasan b. Hasan-i Müsenna Aşûra günü Hüseyin'in (a)

huzurunda onyeddi kişiyi öldürdü ve on sekiz yara alarak atından düştü. Esmâ b. Harice onu alıp Küfe'ye ve iyileştikten sonra da Medine'ye götürdü. Ayrıca İmam Hasan-ı Mücteba'nın (a) oğulları Zeyd ve Amr da esirler arasındaydı.

Küfe halkı âl-i Muhammed (s) esirlerini görünce ağlamaya ve sızlamaya başladılar. Ali b. Hüseyin (a) buyurdu: "Bizim için mi ağlıyor ve yakınıyorsunuz? Peki bizi katleden kimdi?"

ZEYNEB'İN (A) HUTBESİ

Beşir b. Hüzeym-i Esedi şöyle diyor: Emir'ul Müminin kızı Zeyneb'e baktım, andolsun ki ondan daha güzel nutkeden bir

kadın görmemiştim. Ali'nin (a) sözleri dökülüyordu dilinden. Halka, susmaları için işaret etti. Nefesler tutuldu, develerin

boynundaki çingiraklar durdu. Sonra konuşmaya başladı: "Hamd Allah'a mahsustur ve salat olsun babam Muhammed'e, tertemiz kılınmış ve seçilmiş âline. Ey Küfe halkı, ey hile ve düzen ehli bize mi ağlıyorsunuz? Gözyaşlarınız dinmesin ve naleleriniz susmasın! Siz, iplerini iyice ve sıkıca dokuyan ve sonra da (dokuduğunu) söken bir kadın gibisiniz. Yeminlerinizi hile ve hiyanetinize siper edindiniz, iman bağı kurup sonra kopardınız. Kendinizi övmekten ve fesattan başka birşey bilmezsiniz. Cariyeler gibisiniz, içiniz kin ve yağcılık dolu ve düşmanlara gammazlık edersiniz. Siz pisliklerde yeşeren bitkiler gibisiniz, yenmez; kabirleri süsleyen gümüş gibisiniz, kullanılmaz. Öbür dünyanız için öylesine kötü bir yol zarihesi aldınız ki, Allah'ın gazabına sebep oldu ve ebedi azap hazırlandı sizler için. Bizi öldürdükten sonra bir de kalkıp bize ağlıyor ve kendinizi zemmediyorsunuz öyle mi? Evet, andolsun Allah'a, çok ağlayın ve az gülün. Çünkü siz öyle bir leke ve zilleti kabullendiniz ki hiç bir suyla yıkanmaz. Cennet gençlerinin efendisi olan Peygamber evladının, savaşlarda ve sıkıntılarda sığındığınız insanın, düşmanlar karşısında hüccet

ve kılavuzunuz, din ve şeriatı kendisinden öğrendiğiniz insanın öldürülmesi ve bu leke bir suyla nasıl temizlenebilir? Bilmiş olun, büyük bir günah işlediniz ve vebaliniz çok büyüktür. Allah'ın rahmetinden uzak olun, kahrolun. Çabalamanız sizi meyus etti, elleriniz ziyankar oldu, muameleniz de hüsrana sebep oldu. Şüphesiz Allah'ın gazabına döndünüz, zillet ve meskenet çevreledi sizi. Eyvahlar olsun size ey Küfe ehli! Resulullah'ın (s) ciğerini parelediniz, haberiniz var mı? Hicab ardında bulunan ismet ailesini perdenin dışına çıkardınız. Onun nasıl bir kanını akıttınız, bilir misiniz? Hürmetini ayak altına aldınız! Ne kadar da kötü yaptınız, ne de

büyük bir müsibet çıkardınız! Yer ve gök büyüklüğünde bir zulüm işlediniz! Gökyüzünün kan yağmasına hayret mi ettiniz? Şüphesiz kıyametin azabı daha çetin ve aşağılayıcıdır, o gün size yardım edecek olmayacaktır. Allah'ın size vermiş olduğu bu mühlet sizi hafifletmesin, haddinizi aştırmamasın, çünkü Allah intikam almada acele etmez ve intikam hakkını kaybetmekten de korkmaz. Şüphesiz ki Rabbiniz pusudadır." Ravi diyor: Andolsun Allah'a, bu sözler karşısında halkın hayrete düştüğünü gördüm, ağlıyor ve ellerini ısıriyorlardı. Yanımdaki yaşlı adam o kadar ağlamıştı ki yüzü ıslanmıştı ve "Babam ve anam size feda olsun. Yaşlılarınız yaşlıların en hayırlısı, gençleriniz gençlerin en hayırlısı, kadınlarınız kadınların en hayırlısı ve hanedanınız da hanedanların en hayırlısıdır ki ne zelil olur ne de mağlub" diyordu.

HÜSEYİN KIZI FATİMA'NIN HUTBESİ

Zeyd b. Musa b. Cafer (a) babalarından rivayet eder: Fatıma-ı Suğra Küfe'ye gelince şu hutbeyi okudu: "Hamdediyorum Allah'a, kum ve çakıl taneleri adedince, yerden arşa kadar olan şeylerin ağırlığına. O'na hamd ve iman

ediyorum ve tevekkülüm O'nadır. Allah'ın birliğine ve şeriki olmadığına şahadet ediyorum. Şahadet ediyorum ki Muhammed (s) O'nun kul ve Peygamberidir ve onun evlatları suçsuz oldukları halde Fırat kenarında öldürüldü, başları kesildi. Allah'ım, Sana yalan isnadından ve iftira etmekten Sana sığınırım. Peygamberine 'Kendi vasiyyin Ali b. Ebi Talib için halktan biat al' buyurduğunun hilafına bir şey söylemekten Sana sığınırım. O Ali b. Ebi Talib ki hakkını gasb ettiler ve suçsuz yere öldürdüler. Dün de onun oğlunu Kербela'da, dilde müslüman ve kalpde kafir olan bir topluluk öldürdü. Ona yönelen zulümleri, canlarını vererek defetmeleri gereken insanlar bunu yapmadılar. Eyvahlar olsun onlara ve büyüklerine. Nitekim Sen yüce menkıbeleri ve pak tabiatıyla, mezkur maarif ve meşhud menakibiyle kendi yanına aldın onu. Allah'ım, hiçbir zemmedicinin yermesi onu Senin ubudiyet ve kulluğundan alıkoymadı. Sen onu çocukluğunda İslam'a yönelttin ve büyüdüğünde de menkıbelerini methettin. O hep Senin yolunda ve Peygamberinin hoşnutluğu için ümmeti nasihat etti ve (zamanı geldiğinde de) onun ruhunu kabzettin. O, dünyaya itina etmedi ve ahirete rağbet gösterdi. Senin yolunda düşmanlarınla savaştı, cihad etti. Sen ondan razı olup seçkin kıldın ve doğru yola hidayet ettin. Ey Küfe halkı, ey hile ve düzen ehli! Allah bizi sizinle ve sizi de biz ehl-i beytle imtihan etti. Bizim karşılaştığımız belayı güzel kıldı, ilim ve idrakını bizde karar kıldı. Biz ilim, idrak ve hikmetinin mahzeniyiz, yeryüzünde Allah'ın hüccetiyiz; şehirlerinde ve kulları arasında Allah kendi lütfuyla bize ikramda bulundu ve peygamberi Muhammed (s) ile de bizi yarattıklarının bir çoğundan açık bir şekilde üstün kıldı. Siz ise bizi yalanladınız, tekfir

ettiniz. Bizimle savaşmayı helal saydınız, mallarımızı yağmalamayı câiz gördünüz. Türkistan ve Kâbul esirlerine gösterdiğiniz muameleyi bize gösterdiniz. Dün de ceddimizi öldürmüştünüz. Biz ehl-i beytin kanı kılıçlarınızdan halen damlamaktadır. Allah'a iftira ettiniz ve yaptığınız hile ile gözleriniz parladı ve kalpleriniz ferahladı. Ancak Allah hileleri en güzel şekilde bozandır. Kanımızı akıttığınızdan ve mallarımızı yağmaladığınızdan dolayı sevinmeyin. Çünkü bu müsibetler daha önceden Allah'ın kitabında yazılmıştı. "Öyle ki, elinizden çıkana karşı üzüntü duymayasınız ve size (Allah'ın) verdikleri dolayısıyla sevinip-şırmarmayasınız. Allah, büyüklük taslayıp böbürleneni sevmez." (Hadid-23) Ey Küfe ehli, eyvahlar olsun size! Şimdi Allah'ın çok yakında gökten inecek lanet ve azabını bekleyedurun. Yaptığınız işlerden dolayı azap edileceksiniz. Birilerinizi diğerlerine müptela ederek intikamını alacaktır. Bizim hakkımızda yapmış olduğunuz zulümlerden dolayı da kıyamet günü cehennemim elim azabında ebediyen kalacaksınız. Bilmiş olun Allah'ın laneti zalimler kavminin üzerinedir. Eyvahlar olsun size, ey Küfe halkı! Bilir misiniz hangi elle bize ok atıp kılıç salladınız, hangi nefesle bizimle savaştınız ve bizimle savaşmak için hangi ayakla geldiniz? Andolsun Allah'a, kalpleriniz kasavete bürünmüş, yüreğiniz katılaştı, kalpleriniz ilimden nasibini almamış, göz ve kulaklarınız görmez ve duymaz olmuş. Ey Küfe ehli, şeytan sizi aldatmış, doğru yoldan saptırmış ve gözlerinizin önüne cehalet perdesi çekmiştir ve siz artık hidayet olmazsınız. Kahrolasınız, ey Küfe ehli! Resulullah'ın (s) hangi kanının sizin boynunuzda olduğunu biliyor musunuz? Onu sizden isteyecektir. Kardeşi Ali b. Ebi Talib'e (a), evlatlarına ve itretine yapmış olduğunuz düşmanlıkların hesabını soracaktır sizden. Oysa ki bazılarınız bu cinayetle iftihar ederek diyorsunuz: "Ali'yi ve evlatlarını Hint kılıçlarıyla ve mızraklarla biz öldürdük, Türk esirleri gibi esir aldık kadınlarını ve öyle bir tosladık ki meydanın dışına attık." Allah'ın her türlü pislikten arındırdığı insanları öldürmekle iftihar edenler, ağızlarınız taşla ve toprakla dolsun. Ey habis, öfkenle patlayasın! Baban nasıl yerinde oturduysa, sen de köpek gibi yerinde otur. Şüphesiz herkes yaptıklarına ve önceden (ahirete) gönderdiklerine sahiptir. Vay olsun size! Allah'ın bizi üstün kıldığı şeye hased mi ediyorsunuz? "Bu Allah'ın bir fazlıdır, onu dilediğine verir. Allah büyük fazl sahibidir." (Hadid-21) "Allah kime nur vermemişse, artık onun için nur yoktur." (Nur- 40) Fatıma'nın (a) hitabesi buraya varınca halk yüksek sesle ağlayıp dediler: "Ey pak ve atharların kızı, kalp ve sinemizi ateşledin. Ciğerlerimizi hüznün ve ıstırap ateşiyle yaktın. Yeter artık." Fatıma da sustu.

ÜMMÜ GÜLSÜM'ÜN HİTABESİ

Ravi şöyle diyor: Emir'ul Müminin'in (a) kızı Ümmü Külsüm yüksek sesle ağladığı halde tahtrevanın perdesi ardından o gün şu hutbeyi irad etti: "Vay halinize Küfe halkı! Neden Hüseyin'i (a) aşağılayarak öldürdünüz, mallarını yağmaladınız, kadınlarını esir aldınız ki şimdi de kalkıp ağlayasınız? Vay olsun size, kahrolun, bedbaht olun? Nasıl bir felakete sebep oldunuz, nasıl bir facia çıkardınız, biliyor musunuz? Nasıl bir cinayetin sorumluluğunu yüklediniz, hangi kanları haksız yere akıttınız, hicab ardındaki hangi kadınları dışarı çıkardınız, hangi hanedanın ziynet ve süslerine el koydunuz ve hangi malları yağmaladınız, haberiniz var mı? Öyle birini öldürdünüz ki Resulullah'tan (s) sonra kimse onun makamında değildi. Merhamet kalbinizden alındı sizin. Bilmiş olun ki kurtuluşa erecek olanlar Allah'ın hizbidir, hüsrana uğrayacaklar ise şeytanın." Daha sonra şu şiiri okudu: "Zecirle öldürdünüz kardeşimi. Vay olsun analarınıza! Öyle bir

ateşle azaplanacaksınız ki alevi her an yükselecek. Allah'ın, Kur'an'ın ve Muhammed'in (s) haram kıldığı kanları akıttınız.

Bilmiş olun, ateşle müjdelenmişsiniz. Şüphesiz ki, yarkın siz ateşte ebediyen kalacaksınız. Yakınım var buna. Ben ise hayatım boyunca Peygamberden sonraki en hayırlı insan kardeşime ağlayacağım. Gözlerime batacak gözyaşlarım ve yanaklarım asla kurumayacak." Bu esnada milletin feryadı koptu, ağlayışlar coştı. Kadınlar saçlarını yolarak başlarına toprak serptiler, yüzlerini yırttılar, dövündüler. Erkekler ağladı ve sakallarını yoldular. Halkın o gün ağladığı gibi ağladığı hiç görülmemiştir.

DÖRDÜNCÜ İMAM'IN (A) HUTBESİ

Ümmü Külsüm hitabesini bitirdikten sonra Zeyn'ül Abidin (a) işaret ederek halkı susturdu. İnsanlar susunca İmam kalkarak Allah'a hamd-u senâ ve Resulüne salat etti ve buyurdu: "Ey insanlar! Beni tanıyan, tanıyor; tanımayanlara ise kendimi tanıtacağım. Ben Ali b. Ebi Talib oğlu Hüseyin oğlu (selamullahi aleyhima) Ali'yim. Ben, hürmeti ayak altına alınan, nimeti zorla alınan, malı yağmalanan ve ehl-i beyti esir edilenin oğluyum. Ben, Fırat nehri yanında zibhedilen (boğazı kesilen)in oğluyum. Oysa ki kimsenin (onun boynunda) kan alacağı yoktu. Zecr ve eziyetle öldürülenin oğluyum. Bu iftihar bizim için kâfidir. Ey insanlar! Sizi Allah'a ant veriyorum, babama yazmış olduğunuz mektuplardan haberiniz yok mı? Size doğru geldiğinde de hile yaptınız. Babam herhangi bir istekte bulunmadan siz kendiniz ahid ve peymanda bulundunuz, biat ettiniz sonra da kalkıp savaştınız. Kahrolasıcalar, ne de kötü bir zahire gönderdiniz (ahiretinize), ne de çirkin ve habis görüşleriniz (ve düşünceleriniz) var sizin. Resulullah (s) "İtretimi öldürdünüz ve hürmetimi ayak altına aldınız siz benim ümmetimden değilsiniz" dediğinde hangi gözle bakacaksınız ona." Her yandan ağlama sesleri yükseldi, birileri diğerlerine "Helak oldunuz ve bilmediniz" dediler. Hz. Seccad (a) buyurdu: "Benim nasihatimi kabul eden, Allah, Resulü ve Ehl-i Beyt'i uğruna vaziyetimi riayet eden kula Allah merhamet buyursun. Çünkü bizim için Resulullah'ta (s) güzel bir örnek vardır." Herkes bir ağızdan dedi: "Ey Peygamberin evladı, biz emrini dinliyoruz. Sana itaat edeceğiz, ahid ve peymanını koruyacağız, senden yüz çevirmeyecek ve emrettiğin her şeye itaat edeceğiz. Seninle savaşan herkesle savaşacak ve barışta olduğun insanlarla barışta olacağız ki Yezit'ten intikam alalım, sana ve bize zulüm edenlerden beri olalım." Hz. Seccad (a) buyurdu: "Heyhat! Heytah! Ey düzenbaz ve hilekarlar, sizde hile ve düzenden başka bir şey yoktur. Babalarım yaptıklarınızı bana da mı yapmak istiyorsunuz. Andolsun bunun imkanı yok. Babamın ehl-i beytinden dolayı kalbimde açılan yaralar henüz iyileşmemiştir. Ceddim Resulullah'ın (s), babamın ve kardeşlerimin müsibeti unutulmamıştır, acısı halen ağızımdadır, göğüs ve boğazımı tıkamıştır. Derdini sinemde taşımaktayım. Ben sizden şunu istiyorum ki ne bize yardım edin ve ne de bizimle savaşın." Daha sonra şu beytleri okudu: "Hüseyin'in (a) öldürülmesi şaşırtıcı değildir. Çünkü Hüseyin'den daha yüce ve daha kerim babası da öldürülmüştür. Ey Küfe halkı, Hüseyin'e (a) isabet eden müsibetler sizi sevindirmesin, onun müsibeti herşeyden büyüktür. Canım feda olsun Fırat yanında öldürülene, onu öldürenlerin cezası cehennem ateşidir." Daha sonra da şu beyti okudu: "Sizden razı olmamız başabaştır ne bizimle olun, ne de aleyhimize. Ne bize yardım edin, ne de bizi katledin.

ESİRLERİN DAR'UL İMAREYE GİRİŞİ

Ravi şöyle devam ediyor:

"Bundan sonra İbn-i Ziyad dar'ul imaredeki tahtına oturup halkın gelmesi için genel bir izin verdi. Hüseyin'in (a) mukaddes başını getirip onun önüne bıraktılar. Hüseyin'in (a) ehl-i beytini ve evlatlarını da meclise getirdiler. Emir'ul Müminin'in (a) kızı Zeyneb (a) tanınmayacak şekilde girip bir köşeye oturdu. İbn-i Ziyad: Kimdir bu kadın? Dediler: Ali kızı Zeyneb İbn-i Ziyad: -Zeyneb'e dönerek- Hamdolsun Allah'a ki sizi rezil etti ve yalanlarınızı ortaya çıkardı. Zeyneb: Ancak fasık rezil olur, facir yalan söyler ve onlar da bizler değiliz. İbn-i Ziyad: Allah'ın senin kardeşine yaptığını nasıl buldun? Zeyneb: Hayır ve güzellikten başka birşey görmedim. Çünkü Peygamberin evlatları o kimselerdir ki, Allah onlara şهادeti takdir buyurmuştur ve onlar da ebedi yataklarına koştular. Ancak Allah'ın sizleri hesaba çekmek için bir araya getirmesi çok yakındır. Onlar seninle (orada) hesaplaşacaklar ve o zaman felah ve akibetin kime ait olduğunu göreceksin. Ey Mercane'nin oğlu, anan sana ağlasın. İbn-i Ziyad bu söze öfkelenerek Zeyneb'i öldürmeye karar verdi. Mecliste bulunan Amr b. Haris İbn-i Ziyad'a dedi: O bir kadındır ve kimse de kadını sözlerinden dolayı cezalandırmaz. İbn-i Ziyad -kararından dönüp Zeyneb'e dedi-: Allah Hüseyin'in ve günahkar ehl-i beytinin öldürülmesiyle kalbime şifa verdi. Zeyneb: Canıma andolsun, yaşlılarımızı öldürdün, kök ve dalımızı kestin. Eğer kalbinin şifası buysa, elbete şifa buldun. İbn-i Ziyad: Zeyneb uyumlu ve kafiyeli konuşan bir kadındır. Canıma andolsun ki, babası Ali de şair ve uyumlu söz söyleyen biriydi. Zeyneb: Ey İbn-i Ziyad, kadın kafiyeyi ve uyumlu söz söylemeyi ne etsin? İbn-i Ziyad -Ali b. Hüseyin'i görünce-: Bu genç kimdir? Dediler: Ali b. Hüseyin'dir. İbn-i Ziyad: Ali b. Hüseyin'i Allah öldürmedi mi? Zeyn'ül Abidin (a): Ali b. Hüseyin adında bir kardeşim vardı ve insanlar onu öldürdü. İbn-i Ziyad: Hayır, Allah öldürdü. Zeyn'ül Abidin (a): "Allah, ölecekleri zaman canlarını alır; ölmeyeni de uykusunda." (Zümer-42) İbn-i Ziyad: Bana cevap vermeye nasıl cüret edersin? Çıkarın dışarı boynunu vurun! Zeyneb bunu duyunca perişan bir halde İbn-i Ziyad'a: "Ey İbn-i Ziyad, bizden kimseyi bırakmayın, eğer bunu öldürmek istiyorsan beni de öldürmelisin." Ali b. Hüseyin, halası Zeyneb'e dedi: "Halacığım, sus ki İbn-i Ziyad'la konuşayım." Daha sonra İbn-i Ziyad'a dönerek dedi: Ey İbn-i Ziyad, ölümle mi tehdit ediyorsun beni? Bilmez misin öldürülmek bizim adetimiz ve şهادet bizim yüceliğimizdir? Bundan sonra İbn-i Ziyad'ın emriyle Ali b. Hüseyin (a) ve ehl-i beyt, Küfe'nin büyük camisinin yanındaki eve yerleştirildi. Zeyneb buyurdu: Ümmü veled -efendisinin kendisiyle ilişkiye geçerek çocuk taşıyan cariye- ve cariyeler dışında hiç bir kadın evimize gelmesin. Çünkü onlar da bizim gibi esirdirler. Daha sonra İbn-i Ziyad'ın emriyle Hüseyin'in (a) mukaddes başı Küfe sokaklarında dolaştırıldı. Burada, düşmanlardan birinin Hüseyin (a) mersiyesinde okuduğu şiiri nakletmek yerinde olur. "Muhammed'in (s) kızının oğlunun ve kendi vasiyyinin başı mızraklar ucunda seyre gelenlere gösterilir, bunu gören ve duyan müslümanlar da tepki göstermez, kalpleri yanmaz. Bu durumu görüp de karşı çıkmayan göz kör olsun, müsbetini duyup da engel olmayan kulak sağır olsun. Ey Hüseyin! Senin himayen altında uyuyan gözleri şهادetinle uyandırdın ve senin korkunla uyuyamayan gözleri de uyuttun. Ey Hüseyin! Yeryüzünde hiçbir bahçe yoktur ki senin mezarının ve ebedi istirahatgahının kendisinde olmasını arzu etmesin."

ABDULLAH-İ AFİF'İN CESARET VE ŞEHADETİ

Ondan sonra İbn-i Ziyad minbere çıkıp Allah'a hamd-u senâ etti ve şöyle dedi: "Allah'a şükürler olsun ki hakkı aşikar kıldı, emir'ul müminin Yezit ve dostlarına yardım etti. Yalancı oğlu yalancı Hüseyin b. Ali'yi öldürdü." Bunu söyleyince Azd kabilesinden Abdullah b. Afif ayağa kalktı - Abdullah iyi şialardan ve zahidlerden idi. Sağ gözünü Siffin ve sol gözünü de Cemel savaşında kaybetmişti. Küfe'nin Mescid-i Azam'ına kapanmıştı ve hergün gecelere kadar orada namaz kılardı- ve söze başladı. Abdullah: Ey Mervane'nin oğlu, yalancı sensin, babandır, seni Küfe'ye vali yapan ve babasıdır. Ey Allah'ın düşmanı, enbiyanın evlatlarını öldürüp sonra da müslümanların minberine çıkararak nasıl bu sözleri söylersin? İbn-i Ziyad - öfkelenerek-: Bunları kim söyledi? Abdullah: Ey Allah'ın düşmanı, bendim söyleyen. Allah'ın her türlü pislikten arındırdığı Resulullah'ın (s) Athar Ehl-i Beyt'ini öldürüyor ve bununla da müslüman olduğunu mu sanıyorsun? Ensar ve Muhacirlerin evlatları neredeler? Peygamberin, melun ve melunun oğlu diye adlandırdığı bu habisten neden gelip intikam almıyorlar? İbn-i Ziyad -çıldırılmışçasına hiddetlendi-: Abdullah'ı yanıma getirin. Usta korumalar her taraftan Abdullah'ı çevreleyerek yakaladılar. Abdullah'ın amcaoğulları olan Azd kabilesinin büyükleri yerlerlerinden fırlayarak onu korumaların elinden kurtardılar. Mescidden çıkarıp evine götürdüler. İbn-i Ziyad: "Azdli körün evine gidin, Allah gözünü kör ettiği gibi kalbini de kör etsin onun ve bulup yanıma getirin" dedi. Bir grup kalkıp gittiler. Azd kabilesi bu haberi duyunca bir araya geldi ve Abdullah'ı korumak için Yemen kabileleri de onlara katıldı. İbn-i Ziyad bu direnişi duyunca Muzr kabilelerini topladı ve Muhammed b. Eş'as komutasında onlarla savaşmaya gönderdi. Çetin bir savaş başladı ve bazı insanlar öldü. İbn-i Ziyad'ın ordusu Abdullah'ın evini ele geçirdiler. Kapıyı kırarak içeri girdiler. Abdullah'ın kızı "Babacığım, düşman eve girdi" diye bağırdı. Abdullah "Korkma kılıcımı ver" dedi. Kızı kılıcını getirip verdi, Abdullah kendini savunurken şu beyitleri okuyordu: "Ben fazilet sahibi temiz Afif'in oğluyum. Şeyhimin Afif'i ve Ümmü Amir'in oğluyum. Nicelerinizin derisini yüzüp atmışım, namus için savaşmışım sizinle." Abdullah'ın kızı dedi: "Babacığım, keşke ben de erkek olsaydım ve senin yanında, Peygamberin itretini öldüren bu zalimlere karşı savaşsaydım." İbn-i Ziyad'ın ordusu her taraftan saldırıyor ve Abdullah da kendini savunuyordu. Abdullah'ın kızı da düşmanın ne yönden saldırdığını babasına haber veriyordu. Bilahare düşman saldırısını her yönden başlatıp muharasa etti. Abdullah'ın kızı "Yalnız ve kimsesiz babamın işi zorlaştı" dedi. Abdullah kılıcını etrafında döndürüyor ve diyordu: "Andolsun ki gözlerim bir açılrsa işiniz çok zor olacaktır." Akibet İbn-i Ziyad'ın adamları onu yakalayarak İbn-i Ziyad'ın yanına götürdüler. İbn-i Ziyad -onu görünce-: Hamdolsun Allah'a ki seni zelil etti. Abdullah: Ey Allah'ın düşmanı, Allah niye zelil etsin ki beni? İbn-i Ziyad: Ey Allah'ın düşmanı, Osman b. Affan hakkında ne düşünüyorsun? Abdullah -İbn-i Ziyad'a küfretti-: Ey Beni İlac'ın kölesi ve ey Mercane'nin oğlu, Osman'dan sana ne? Eğer kötü ettiyse, Allah kendi hakkının velisidir ve onlarla Osman arasında hak ve adalet üzere hükmedecektir. Sen kendi hakkında, baban, Yezit ve babası hakkında sor. İbn-i Ziyad: Andolsun ki hiç birşey sormayacağım ve ölüm şerbetini içireceğim sana. Abdullah - Allah'a hamdederek-: Sen doğmadan önce bana şehadet nasib etmesini istiyordum Allah'tan, hem de en melun insanın eliyle. Fakat her iki gözümü de kaybedince şehid olmaktan naümid olmuştum. Şimdi Allah'a hamdediyorum ki meyuşluktan sonra beni amacıma ulaştırdı ve eski duamı kabul ettiğini gösterdi bana. İbn-i Ziyad'ın emriyle Abdullah öldürüldü ve

bedeni Küfe sokaklarının birinde darağacına asıldı. Ubeydullah İbn-i Ziyad Yezit'e bir mektup yazarak Hüseyin'in öldürüldüğünü ve ailesinin de esir edildiğini bildirdi. Aynı muhtevalı bir mektubu da Medine valisi Amr b. Said b. As'a yazdı. Amr b. Said İbn-i Ziyad'ın mektubunu okuduktan sonra minbere çıkıp hutbe okudu ve Hüseyin'in (a) şehid olduğu duyurdu halka. Beni Haşim bunu duyunca feryad etti ve matem meclisleri düzenlediler. Akil b. Ebi Talib'in kızı Zeyneb ağlıyor ve şöyle diyordu: "Peygamber, 'Siz ümmetlerin sonuncusuydunuz ne yaptınız itretime, Ehl-i Beyt'ime. Halbuki benden sonra ehl-i beyt'ime kötü davranmayasınız diye size nasihat etmişim' derse ne cevap verecekler." O gün akşam olunca Medine halkı gaybden bir ses duydular. Münadi şöyle nida ediyordu:

"Ey cehalet yüzünden Hüseyin'i öldürenler, azap ve bedbahtlıkla müjdeleniyorsunuz. Bilmiş olun ki, göklerdeki peygamberler, nebiler ve şehidler sizi telin etmekte. Süleyman b. Davud, Musa b. İmran ve İsa b. Meryem size lanet ediyor."

ESİRLERİN ŞAM'A HAREKETİ

Yezit, İbn-i Ziyad'ın mektubunu okuduktan sonra cevap olarak şunu yazdı: "Hüseyin'in ve onunla öldürülen dostlarının başlarını ailesiyle birlikte Şam'a gönder." İbn-i Ziyad Mahfer b. Salebe-i Anidi'yi çağırdı, o mukaddes başları ve Resulullah'ın esir edilen ailesini ona teslim etti. Mahfer esirleri, küffar esirleri gibi yüzü açık olarak Şam'a doğru hareket ettirdi. İbn-i Lahia ve diğerlerinin nakletmiş olduğu rivayetin bir bölümünü buraya aktarıyoruz. İbn-i Lahia şöyle diyor: "Allah'ın evini tavaf ediyordum. Bu esnada birinin "Allah'ım, beni bağışla. Gerçi bağışlayacağını sanmıyorum" dediğini duyunca yaklaşıp "Ey Allah'ın kulu, Allah'tan kork ve böyle deme.

Çünkü yağmur taneleri ve ağaçların yaprakları olarak günah işlemiş olsan dahi Allah'tan mağfiret dilediğinde Allah bağışlar, O bağışlayan ve mihribandır" dedim.

"Gel de olayı anlatayım" dedi. Yanına gittim. Şöyle başladı: Biz elli kişiydik ve Hüseyin'in başını Şam'a götürüyorduk. Akşam olduğunda Hüseyin'in başını bir sandığa

koyup, onun etrafında oturuyor ve içki içiyorduk. Bir akşam dostlarım sarhoş olana kadar içtiler, fakat ben onlarla içmedim. Gecenin karanlığı her yere çökünce gök gürledi, bir yıldırım çaktı ve gökyüzünün kapıları açıldı. Adem, Nuh, İbrahim, İsmail, İshak ve Hatem'ül Enbiya (sallallahu aleyhim ecmain) gökyüzünden yere indiler. Cebrail ve bir grup melek de yanlarındaydı. Cebrail sandığın kapağını açıp Hüseyin'in başını çıkardı, bağrına bastı ve öptü. Gelen peygamberler de aynısını yaptılar. İslam Peygamberi Hüseyin'e çok ağladı. Enbiya onu teselli ettiler ve Cebrail dedi: 'Ya Muhammed, ümmetin hakkında vereceğin her emre itaat ve icra etmekle görevlendirildim. İstiyorsan Lut kavmine yaptığım gibi yeri sarsıp altüst edeyim.' Resulullah (s) buyurdu: "Hayır, kıyamet günü Allah'ın nezdinde onlarla bir hesabım var benim." Bir grup melek bizi öldürmek için yaklaştılar. Ben de "Eleman, el-eman ya Resulullah!" dedim. Peygamber: 'Git, Allah bağışlamasın seni' buyurdu." (Şeyh'ul Muhaddisin-i Bağdad) Muhammed b. Neccar "Tezyil" kitabında Ali b. Nasr Şebuki'nin ahvalinde önceki rivayetin yanısıra şunu da nakletmiştir: "Hüseyin b. Ali (a) öldürüldükten sonra kesilen başı Şam'a götürülürken yol arasındaki

konakların birinde oturdular ve içki içmeye başladılar. Hüseyin'in (a) başını da elden ele

dolaştırıyorlardı. Birden bir el çıkıp demir kalemle duvara şunları yazdı: "Hüseyin'i öldürenler kıyamet günü onun ceddinin şefaatine nâil olmayı nasıl umarlar?" Oradakiler bu ilginç olayı görünce Hüseyin'in başını bırakıp kaçtılar."

EHL-İ BEYT'İN ŞAM'A GİRİŞİ

Hüseyin'in (a) başı, esir kadın ve evlatlarıyla birlikte Şam'a doğru götürüldü. Dimişk şehrinin yakınlarına varıldığında Ümmü Külsüm Şimr'n (l.a) yanına gidip dedi: "Senden bir isteğim var." Şimr (l.a) "İsteğin nedir?" dedi. Ümmü Külsüm: "Madem bu şehre götüreceksin bizi, insanların daha az olduğu yerden götür. Bu kesik başları da bizim aramızdan uzaklaştırsınlar. Esir elbiseleri içinde insanlar bize o kadar baktı ki rüsvay olduk" dedi. Şimr kendine has habislik ve serkeşliğiyle Ümmü Külsüm'ün isteği karşısında adamlarına, başların mızraklara takılıp esirler arasında hareket ettirilmesini emretti. Seyre gelenlerin arasından götürerek Dimişk kapısından geçirdi ve esirlerin bekletildiği, şehrin merkez camiinin kapısı önünde bekletti. Rivayete göre tabiinden biri Hüseyin'in (a) başını Şam'da görünce gidip saklandı. Bir ay dostlarına görünmedi. Bir ay sonra onu gördüklerinde saklanmasının sebebi sordular. "Ne büyük bir belaya düşer olduğumuzu görmüyor musunuz?" dedikten sonra şu beytleri okudu: "Ey Muhammed'in (s) kızının oğlu, senin kana belenmiş başını Şam'a getirdiler. Seni öldürmekle açıkça ve bilerek Resulullah'ı (s) öldürdüler. Ey Peygamberin evladı, seni susuz öldürdü ve Kur'an-ı gözönünde tutmadılar. Seni öldürdükleri için tekbir getiriyorlar. Oysa ki tekbiri katlettiler onlar."

Hüseyin'in ehl-i beyti merkez camiinin kapısı önünde bekletildiği bir sırada yaşlı biri onların yanına yaklaşarak dedi: "Hamd olsun Allah'a ki sizleri helak etti, erkeklerinizi

öldürerek şehirlere huzur ve emniyet verdi ve emir'ul müminin'i size musallat kıldı." Ali b. Hüseyin (a): Ey adam, Kur'an okumuş musun? Yaşlı: Evet Ali b. Hüseyin: "De ki; ben buna karşılık yakınlar(ım) hakkında sevgi dışında birşey istemiyorum." (Şura-23) ayetini okumuş musun? Yaşlı: Evet, okumuşum. Ali b. Hüseyin: Peygamberin yakınları bizleriz. "Yakınların hakkını ver" (İsra-26) ayetini okumuş musun? Yaşlı: Evet, okumuşum. Ali b. Hüseyin: Resulullah'ın (s) akraba ve yakınları bizleriz. "Bilin ki bir şeyden kazancınızın şüphesiz Allah içindir beşte biri ve Resul içindir ve yakınlar için" (Enfal-41) ayetini okumuş musun? Yaşlı: Evet, bunu da okumuşum. Ali b. Hüseyin: Peygamberin yakınları da akrabaları da bizleriz. "Şühhesiz Allah her türlü pisliği siz Ehl-i Beyt'ten gidermek ve sizi tertemiz kılmak istemektedir" (Ahzab-33) ayetini okumuş musun? Yaşlı: Evet, okumuşum. Ali b. Hüseyin: Allah'ın "Tethir" ayetine mazhar kıldığı Ehl-i Beyt bizleriz. Yaşlı adam bunları duyunca yaptığından utanarak şöyle dedi: "Seni Allah'a ant veriyorum, Kur'an'ın bu ayetleri sizin hakkınızda mı? Ali b. Hüseyin: Andolsun Allah'a ve ceddim Resulullah'a (s) ki bu ayetler bizim hakkımızdadır. Yaşlı adam başındaki sarığı çıkarıp yere vurdu ve başını gökyüzüne kaldırarak dedi: "Allah'ım, âl-i Muhammed'in (s) cin ve ins -insan- düşmanlarından beriyim." Sonra da Ali b. Hüseyin'e (a) dönerek "Benim tevbem kabul olur mu?" dedi. İmam Seccad (a) buyurdu: "Eğer tevbe edersen Allah kabul buyurur ve sen bizimle

olursun." Yaşlı adam da "Ben tevbe ettim" dedi. Yezit b. Muaviye bu yaşlı adamın öyküsünü duyunca emrederek onu öldürttü.

YEZİD'İN MECLİSİNDE EHL-İ BEYT (A)

Hüseyin'in (a) ehl-i beyti iplerle bağlı bir halde Yezit'in meclisine götürüldü. O durumda Yezit'in karşısına çıkınca Ali b. Hüseyin (a) buyurdu: "Ey Yezit, seni Allah'a ant veriyorum, eğer Resulullah (s) bizi bu halde görürse sence ne yapar?" Yezit'in emriyle ehl-i beytin kollarındaki ipler çözüldü. Sonra Hüseyin'in (a) başını onun karşısına bıraktılar ve kadınları da arka tarafta oturtular ki o mukaddes başı görmesinler. Fakat Ali b. Hüseyin (a) gördü. Zeyneb de Hüseyin'in (a) başını görünce her iki eliyle kendi yakasına yapışıp kalpleri sarsan hazin bir sesle dedi: "Ey Hüseyin, ey Resulullah'ın (s) habibi, ey Mekke ve Mina'nın oğlu, ey Seyyidet'ün Nisa Fatimet'üz Zehra'nın (a) oğlu, ey Mustafa'nın (s) kızının oğlu." Ravi şöyle diyor: Zeyneb mecliste olanların tümünü ağılattı ve Yezit de susmuştu artık. Bu arada Yezit'in evinde bulunan Beni Haşim'den bir kadın Hüseyin için ağlıyor ve diyordu: "Ey habibim, ey Ehl-i Beyt'immin efendisi, ey Muhammed'in (s) evladı, ey kumların ve yetimlerin baharı ve ey zinazadelerin oğulları tarafından öldürülen." Onu duyan herkes ağladı. Yezit bir hezaren kamışı istedi ve onunla Hüseyin'in (a) dudak ve dişlerine vurmaya başladı. Ebu Burze-i Eslemi Yezit'e hitaben dedi: "Vay olsun sana Yezit! Fatıma'nın (a) oğlu Hüseyin'e (a) çukubla mı vuruyorsun? Oysa ki ben Resulullah'ın (s), Hüseyin ve kardeşi Hasan'ın (aleyhimes selam) dişlerini öperek ve emerek "Siz ikiniz cennet gençlerinin efendilerisiniz, Allah sizi öldürenleri öldürsün, lanet etsin ve onları cehenneme atsın. Ne de kötü bir yerdir orası" dediğini görmüş ve duymuş biriyim. Yezit buna öfkelenerek onu meclisten dışarı çıkarmalarını emretti ve sonra da İbn-i Zebari'nin şiirini okumaya başladı: "Keşke Bedir savaşında öldürülen kabilemin büyükleri olsalardı da, Hazrec kabilesinin, kılıçlarımızın inmesiyle nasıl inlediğini görselerdi. Görselerdi de bunun sevinciyle çığlık atarak 'Ey Yezit, ellerin kırılmasın' deselerdi. Biz Beni Haşim büyüklerini

öldürerek Bedir savaşının yerine hesap ettik. Ahmed'in yaptıklarından ötürü, onun oğullarından intikam almazsam Hindif oğullarından değilim."

ZEYNEB'İN (A) HUTBESİ

Emir'ül Müminin (a) kızı Zeyneb bunu duyunca yerinden kalktı. Allah'a hamd-ü senâ ve Resulüne (s) salat ettikten sonra şu ayeti okudu: "Sonra kötülük yapanların uğradıkları son, Allah'ın ayetlerini yalanlamaları ve alay konusu edinmeleri dolayısıyla çok kötü oldu." (Rum-10) Ve şöyle devam etti: "Ey Yezit, esir olarak şehir şehir dolaştırmakla bu geniş yeryüzünü ve bu fezaı bize dar ettiğini, bizi Allah katında hor ve zelil, kendini de yücelttiğini ve bu olayların da senin yüce makamından olduğunu mu sanırsın ki bundan ötürü çok övünür ve sevinirsin? Dünyanı abad ettiğin için çok mu mutlusun? Her şeyin istediğin gibi gerçekleşmesine ve saltanatı ele geçirmene çok mu sevinirsin? Yavaş ol, yavaş. Allah'ın "O küfre sapanlar, kendilerine tanıdığımız süreyi sakın kendileri için hayırlı sanmasınlar, biz onlara, ancak günahları daha da artsın, diye süre vermekteyiz. Onlar için aşağılatıcı bir azab vardır." (Al-i İmran-178) buyurduğunu unuttun mu yoksa? Ey azad edilenlerin (Mekke'nin fethi sonrasında) oğlu, kendi kadın ve cariyelerini perde ardında tutup Resulullah'ın (s) kızlarını da açık yüzlerle ve örtüsüz bir halde düşmanlarının yanında şehir şehir dolaştırman ve her konakta, oranın

sakinlerine göstermen, yabancıya ve aşınaya, alçaklara ve şerefli insanlara, bu himayesiz esirleri göstermen insaf ve adalet midir? Soylu ve necip insanların ciğerini ağzına alıp emen ve sonra da dışarı atan ve şehidlerin kanıyla beslenen (Uhud savaşında Muaviye'nin annesi Hind'in, Hamza'nın ciğerini ağzına alarak yemek istemesi olayına işaret etmektedir) birinden nasıl merhamet beklenebilir? Her zaman itiraz, husumet ve kinle bize bakan biri elinden gelen her türlü kötülüğü neden yapmasın? Şimdi de sanki bu yaptığıyla günah işlememiş gibi mest ve mağrur bir halde cennet gençlerinin efendisi Ebu Abdillah'ın dişlerine çukubla vuruyor ve pervasızca "Bedir savaşında ölen büyüklerim keşke burada olsalardı da bu durumu görmekle çığlıklar atarak 'Ellerin dert görmesin ey Yezit' deseler" diyorsun. Niye bu sözü demeyesin ve niye bu şiiri okumayasın ki? Sen Muhammed'in (s) evlatlarının kanına buladın elini ve yeryüzünün yıldızları olan Abdul Muttalib oğullarını katlettin. Fakat bununla kendi ölüm ve bedbahtlığına zemin oluşturdu. Şimdi de duyuyorlarmış gibi kendi tayfanın yaşlılarını sesliyorsun. Fakat çok geçmeden sen onlara katılacak ve "Keşke ellerim kırılıysaydı ve dilim lâl olsaydı da bunları demeseydim" diyeceksin.

Ey güçlü Allah'ım, bize zulmedenlerden intikamımızı ve hakkımızı al ve gazabının ateşinde onları yak! Yezit, bu yaptıklarıyla ancak kendi derini yüzdün ve kendi etini parçaladın. Çok sürmeyecek; Peygamberin evlatlarının kanını akıtmak ve Ehl-i Beyt'ine saygısızlıkta bulunmakla yüklendiğin bu vebalin altında Peygamberin huzuruna çıkacaksın. O gün Allah onları bir araya toplayacak ve haklarını alacaktır. "Allah yolunda öldürülenleri sakın 'ölüler' sanmayın. Hayır, onlar Rableri katında diridirler, rızıklanmaktadır." (Al-i İmran-169) Allah'ın hükmedici, Muhammed'in (s) davacı ve Cebrail'in de ona yardımcı olacağı gün senin için yeterlidir. Seni bu makama getirerek müslümanların sırtına bindirenler, zalimler arasından ne de kötü bir bedel seçtiklerini çok yakında anlayacaklar. Hanginizin daha bedbaht olduğunu bilecekler. Sen konuşulmayacak kadar değersiz birisin ama bu durum seninle konuşmayı mecbur etmiştir. Seni kınamak ve zemetmek ise benim gözümde değerli ve büyük bir iştir. Fakat gözler ağlıyor ve sineler de gam ateşiyle yanıyor. Ah, Allah'ın ordusunun şeytan ordusu eliyle öldürülmesi ne ilginçtir! Bizim kanımız bu ellerden akıyor ve etlerimiz ise ağızlarında çiğneniyor. O tayyib ve pak bedenler yerüstünde kalmıştır. Çöl kurtları sırayla onları ziyaret etmekte ve yırtıcı hayvanlar da onları yere sürmekte. Ey Yezit, eğer bugün galib gelerek bunu ganimet biliyorsan, yarın yaptıklarından başka bir şey göremeyeceğin gün bunun hesabını vereceksin. Allah kullarına zulüm etmez. Biz de şikayetimizi O'na yöneltiyoruz, çünkü O'dur sığınağımız. Ey Yezit, kendi işinle meşgul ol, istediğin şekilde düzen kur ve hile yap, çalış. Ancak Allah'a andolsun ki bizim adımızı silemeyecek, vahyimizi söndüremeyecek ve öldüremeyeceksin, bizim işimizi bitiremeyeceksin. Alnındaki bu lekeyi de silemeyeceksin. Çünkü aklın âlil, yaşayacağın günler az ve kâlidir. Allah'ın laneti zalimlerin üzerine olsun." diye seslendiğinde münadi, o gün bu topluluğun da dağılacaktır. Allah'a hamdolsun ki başlangıcımızı saadet ve mağfiret, sonumuzu da şehadet ve rahmet kıldı. Allah'tan istiyoruz ki nimetini, şehidlerimize tamamlasın, mükafatlarını artırsın ve bizleri de halef-i salihlerden kılsın. Çünkü O, bağışlayan ve mihribandır. Allah bize yeter, ne de güzel vekildir O." Yezit bu hutbeyi dinledikten sonra şöyle dedi: "Feryad edenlerin nalesi ne de güzeldir ve müsibet içindeki kadınlara ölmek ne de kolaydır." Sonra da esirlere karşı ne yapmaları hususunda Şam'ın büyükleriyle meşveret etti. Onlar esirlerin

öldürülmesini istedi, fakat Nüman b. Beşir dedi: "Resulullah (s) esirlere karşı nasıl davranıyor idiyse sen de öyle davran." Bu sırada Şam ehlinden olan biri Fatıma bint-i Hüseyin'e (s) baktı ve dedi: "Ya emir'el müminin, bu cariye bana hediye et." Fatıma, halası Zeyneb'e bakarak "Halacığım, babamı öldürdüler ve şimdi de cariye yapmak istiyorlar" dedi. Zeyneb, bu fasık dedi, bunu yapamaz. Şamlı, Yezit'e "Bu kız kimdir?" diye sordu. Yezit de "Hüseyin kızı Fatıma'dır ve o kadın da Ali b. Ebi Talib kızı Zeyneb'dir" dedi. Şamlı: "Ey Yezit, Allah sana lanet etsin! Peygamberin evlatlarını öldürüp ehl-i beytini de nasıl esir edersin? Andolsun Allah'a, ben de Rum esirlerinden sanmıştım bunları" dedi. Yezit "Andolsun, seni de onların yanına göndereceğim" dedi ve Yezit'in emriyle adamı öldürdüler. Yezit, bir hatib çağırarak minbere çıkmasını, Hüseyin'e (a) ve babasına (a) küfredmesini emretti. Hatip minbere çıktı Emir'ül Müminin Ali (a) ve Hüseyin-i Şehid'i (a) kötülemeye, Muaviye ve Yezit'i de övmeye başladı. Ali b. Hüseyin (a) haykırarak "Ey hatib, vay olsun sana! Mahlukun rızasını kazanmak için Allah'ı gazaplandırdın. Ateş içindeki yerin hazırdır. Emir'ül Müminin'in (a) vafında ne de güzel demiştir İbn-i Sinan-ı Haffaci: "Minberler üzerinde alenen nasıl küfredersiniz Ali'ye? Oysa minberler onun kılıcıyla kurulmuştur." Aynı gün Yezit, Ali b. Hüseyin'in (a) üç isteğini yerine getireceğine dair söz verdikten sonra onun emriyle ehl-i beyt'i tavanı olmayan bir eve götürdüler. O evde ehl-i beyt'in yüzleri şişti, yara-bere içinde kaldı. Dışık'te kaldıkları sürece Hüseyin'e (a) matem tuttular, ağladılar. Sakine (a) diyor ki Dimişk'teki dördüncü gün bir rüya gördüm. - Gördüğü rüyayı uzun bir süre anlattıktan sonra- rüyasının sonuna şöyle dile getirdi: Tahtirevanda oturmuş bir kadın gördüm elleri başındaydı. "Bu kadın kimdir?" diye sordum. "Muhmmmed (s) kızı Fatıma'dır (a), babanın annesidir o" dediler. Andolsun, bize yapılan zulümleri gidip anlatacağım dedim ve koşarak gidip yetiştim ona. Karşısında durdum, hem ağlıyor hem de anlatıyordum: "Anacığım, andolsun Allah'a, bizim hakkımızı inkar ettiler, topluluğumuzu dağıttılar, hürmetimizi ayak altına aldılar. Anacığım, andolsun Allah'a, babamız Hüseyin'i (a) öldürdüler." Sakine, dur, anlatma artık, dedi. Çünkü kalbimin damarını parçaladın. Bu, baban Hüseyin'in gömleğidir. Allah'ın huzuruna çıkıncaya kadar yanımdan ayırmayacağım onu. İbn-i Lahia, Muhammed b. Abdurrahman'dan şöyle rivayet eder "Re's-ul Calut beni görüp dedi: "Andolsun Allah'a benimle Hz. Davud (a) arasında yetmiş baba fazla olmuştur, fakat Museviler beni gördüklerinde tazim ederler. Siz ise Peygamberinizle oğlu

arasında bir baba olmasına rağmen onun oğullarını katlettiniz."

RUM PADİŞAHININ ELÇİSİ

Hz. Zeyn'ül Abidin'den (a) şöyle rivayet edilmiştir: "Hüseyin'in (a) kesik başı Yezit'e getirildiği günden sonra, Yezit içki meclisleri düzenliyor ve Hüseyin'in (a) başını da karşısına koyuyordu. Bir gün eşraf ve büyüklerden olan Rum padişahının elçisi Yezit'in meclisine geldi ve dedi: Ey Arapların padişahı, bu kimin başıdır? Yezit: Bu baştan sana ne, boş ver? Elçi: Padişahımın yanına döndüğümde gördüğüm her şeyi bana sorar. Bu başın ve sahibinin öyküsünü bilmek isterim ki padişahıma anlatayım ve o da senin sevincine ortak olsun. Yezit: Bu, Ali b. Ebi Talib'in oğlu Hüseyin'in başıdır. Elçi: Anası kimdir? Yezit: Resulullah'ın kızı Fatıma Elçi: Yazıklar olsun sana! Benim dinim sizin dininizden daha iyidir. Çünkü benim babam Davud'un torunlarındanmış. Benimle onun arasında bir çok babalar mesafe olmuştur ama bununla birlikte Nasraniler bana saygı gösterirler ve

Davud'un soyundan olduğum için ayağımın değdiği toprağı teberrük amacıyla alırlar. Siz ise Peygamber'le onun arasında bir anne mesafe oluşturmasına rağmen kendi peygamberinizin kızının oğlunu öldürüyorsunuz. Bu sizin dininiz nasıl bir dindir? Ey Yezit, Hafir kilisesinin öykünü duymuş musun? Yezit: Anlat, bilmek isterim. Elçi: Umman ve Çin arasında bir deniz vardır ve bunu geçmek

bir yıl alır. Bu denizin ortasında sadece bir şehir vardır. Diğer ülkelere yakut ve kafur oradan gider. Oranın ağaçları öd ve anberdir. Bu şehir de Nasranilerin tasarrufundadır ve Nasrani padişahları dışında hiç bir padişahın orada eli yoktur. Orada çok kilise vardır, en büyüğü de Hafir kilisesidir. Bu kilisenin mihrabın da altından yapılmış bir kutu vardır. Hz. İsa'nın (a) ona binmiş olduğu söylenmektedir. O kutunun etrafına ipek ayin parçaları sarılmıştır ve her yıl Nasranilerin büyük bir bölümü bu kiliseyi ziyaret etmek için uzak yerlerden gelirler. O kutun etrafında tavaf eder ve öperler, ne dilekleri varsa orda Allah'tan dilerler. Siz ise kendi peygamberinizin oğlunu öldürüyorsunuz. Yazıklar olsun size de dininize de! Yezit: Bu Nasrani'yi öldürün, beni kendi ülkemde rezil etmesin. Elçi: Öldürüleceğini anlayınca; Beni mi öldüreceksiniz? Yezit: Evet Elçi: Bilmiş ol, dün gece peygamberinizi rüyada gördüm. Bana diyordu ki "Ey Nasrani, sen cennet ehlisin." Ben hayret ettim buna. Şimdi "Eşhedu en la ilahe illellah ve enne Muhammeden Resulullah" diyorum" Sonra Hüseyin'in (a) mukaddes başını alarak bağına bastı, öptü durdu, ağladı ve sonunda öldürüldü.

MİNHAL HADİSİ

Bir gün İmam Zeyn'ül Abidin (a) evden çıkıp Dimişk pazarlarında yürüyordu. Minhal b. Amr gelip dedi: Ey Peygamberin evladı, bu günü nasıl geçirdin? İmam buyurdu: Al-i Firavn içinde erkek çocukları öldürülen ve kadınları diri bırakılan İsrailoğulları gibi. Ey Minhal, Araplar, "Muhammed (s) Arap'tır" diyerek Arap olmayanlar karşısında iftihar eder, Kureyş de "Muhammed (s) bizim tayfamızdandır" diyerek diğer araplara karşı iftihar eder. Muhammed'in (s) Ehl-i Beyt'i olmamıza rağmen hakkımızı gasbettiler, bizi öldürdüler ve dağıttılar. Ey Minhal, biz Allah'a aitiz ve dönüşümüz de O'nadır. Ne de güzel demiş Mehyar: "Resulullah'ın (s) hürmetine minberinin tahtalarına saygı gösterirler, onun evlatlarını ise ayaklar altına alırlar. Hangi kanun gereği Peygamberin evlatları size tabi olsunlar. Oysa ki siz Peygamberin dostaları ve tabiinden olmakla iftihar edersiniz." Yezit bir gün Ali b. Hüseyin'i (a) ve Amr b. Hüseyin'i (a) çağırıldı. Amr onbir yaşında bir çocuktü. Yezit ona dedi "Oğlum Halid'le güreşmeye var mısın?" Amr "Güreşmeye yokum, bir bıçak ona ve birini de bana ver savaşalım onunla" dedi. Yezit dedi "Bu, babalarından aldıkları mirastır; yılan elbetteki yılan doğar." Sonra Ali b. Hüseyin'e (a) dönerek dedi "Senin üç dileğini yerine getireceğime dair söz vermiştim. Şimdi isteklerini söyle." Hz. Seccad (a) buyurdu: "Babam Hüseyin'in mukaddes başını

bir kez daha görmek istiyorum. Yağmalanan mallarımızı geri istiyorum. Son isteğim de eğer beni öldürme niyetindeysen, kadınları Medine'ye götürmesi için emin birisini görevlendir." Yezit dedi "Babanın yüzünü asla göremeyeceksin. Seni de affettim, öldürmekten vazgeçtim. Kadınları da senden başkası Medineye götürmeyecektir. Sizden alınan malların da kaç katını ödeyeceğim." Zeyn'ül Abidin (a) buyurdu "Senin mallarını istemiyoruz bırak

da malların azalmasını. Biz yağmalanan kendi malımızı istiyoruz. Çünkü Muhammed (s) kızı Fatıma'nın (a) örgünmeri , örtüsü , boynuna astığı ziynet eşyası ve gömleği onların içindedir." Yezit'in emriyle onlar toplandı, ikiyüz dinar da kendisi onların üzerine koyup Zeyn'ül Abidin'e (a) verdi. İmam ikiyüz dinarı fakirler arasında taksim etti. Yezit, Hüseyin'in (a) esir edilen ehl-i beyt'inin kendi vatanları Medine'ye geri götürülmesini emretti. Rivayete göre Hüseyin'in(a) mukaddes başı da Kerbela'ya götürüldü ve şerif bedeniyle birlikte defnedildi. İmamiye'nin görüş ve ameli de bunun üzeredir. Bunun dışında da rivayetler nakledilmiştir ki bunlar birbirleriyle bağdaşmamaktadır. Konuyu

fazla uzatmamak için onları nakletmiyoruz.

EHL-İ BEYT'İN KERBELA'YA GİRİŞ

Hüseyin'in ehl-i beyt'i Şam'dan Irak'a geldiler. Kafile'nin kılavuzuna "Bizi Kerbela yolundan götür" dediler. Kerbela'ya

geldiklerinde Hüseyin'in (a) mezarını ziyarete gelen Cabir İbn-i Abdullah-i Ensari'yi, Beni Haşim'den bir grubu ve risalet hanedanına mensup bazı kişileri gördüler. Herkes ağlamaya ve naleyeye başladı. Ciğerleri pareleyen ve yürekleri yakan bir yasa büründüler, matem tuttular. Kerbela'nın yakınlarında bulunan Arap kadınları bir araya gelerek bir kaç gün yas tuttular. Ebi Habbab-i Kelbi'nin bazı alçı ustalarından şöyle rivayet ettiği nakledilmiştir. "Biz geceleri Hibabe dene yere gittiğimizde cinlerin Hüseyin'e ağladıklarını, yas tuttuklarını duyuyorduk."

EHL-İ BEYT MEDİNE YAKINLARINDA

Hüseyini kafile Kerbela'dan çıkıp Medine'ye taraf yol almaya başladı. Beşir b. Cazlem diyor "Medine'ye yaklaştığımızda Ali b. Hüseyin (a) inip çadırları kurdu. Kadınları da indirdikten sonra bana dedi: "Ey Beyir, Allah babana rahmet etsin, sen de baban gibi şair misin?" Dedim: "Evet, ey Peygamberin evladı, ben de şairim." Buyurdu: "Medine'ye git ve Eba Abdillah'ın (a) şehid olduğunu halka duyur." Atı binip hızla Medine'ye gittim. Resulullah'ın (s) mescidine vardığımda yüksek sesle ağlayarak şu beytleri okudum: "Ey Medine ehli, artık burda duramazsınız. Hüseyin (a) öldürüldü, bu yüzden gözlerimden yağmur gibi yaş akmadadır. Hüseyin'in bedeni Kerbela'da kanlar içinde kaldı, mukaddes başı da mızraklar ucunda şehir şehir dolaştırılmadadır." Sonra da şöyle dedim: "Medine halkı, Ali b. Hüseyin (a), halaları ve bacalarıyla birlikte sizin yakınınızda ve şehrinizin duvarının arkasındadır. Onun yerini size göstermek için onun tarafından gönderilmişim." Bu sözlerimi duyan Medine kadınları birden yasa büründüler, ağlamaya ve nale etmeye başladılar. O kadar insan ağlıyordu ve o kadar acı bir durum ortaya çıkmıştı ki o güne kadar böylesini görmemiştim. Bir kadın, Hüseyin (a) için ağlıyor ve diyordu: "Bir haberci gelip efendimin şehid edildiğini söyledi, bununla yüreğimi dağladı, hasta ve perişan etti beni. O halde ey gözlerim, yaş dökmede cömert olun. Müsibetiyle arşı etkileyen, arşı sarsan Hüseyin'e durmadan ağlayın. Onun şehid olmasıyla diyanet ve yüceliğin azaları kopmuştur. Şehirden uzak kalan Resulullah'ın (s) evladına, Ali b. Ebi Talib'in (a) oğlu ve vasiyyine ağlayın." Sonra da şöyle dedi: "Ey haberci, Ebi Abdillah'ın (a) şehadetini bildirmekle acımızı tazeledin, henüz iyileşmeyen yaralarımızı deştin. Sen kimsin?" Dedim: "Ben Beşir b. Cazlem'im, İmam'ım Ali b. Hüseyin (a) göndermiştir beni. O hazret Ebi Abdillah'ın (a) ehl-i beyt'iyle filan yerde

çadır kurmuştur." Bunu söyledikten sonra Medine halkı beni bırakıp hızla şehirden çıktı. Atımı koşturup oraya varınca halkın yolları kapadığını gördüm. Atımdan inerek ayağımı halkın sırtına koyarak çadırlara yaklaştım. Ali b. Hüseyin (a) çadırın içindeydi. Kısa bir süre sonra elindeki mendille gözyaşlarını silerek dışarı çıktı. İmam'ın ardısına bir hizmetçi sandelye getirip yere bıraktı. Zeyn'ül Abidin (a) onun üzerine oturdu, gözyaşlarına engel olamıyordu. Her yerden ağlama sesi geliyordu. Kadınların nalesi duyuluyordu. Halk her taraftan gelip İmam'a tesliyyette bulunuyorlardı. Bu esnada İmam eliyle işaret ederek insanları susturdu ve

hutbesine başladı: "Hamd, her iki cihanın Rabbi, ceza gününün sahibi ve bütün mahlukların yaratıcısı Allah'a muhsustur. O ki akıllar O'nu idrak edemez, gizli sırlar O'nun nezdinde aşikardır. Büyük müsibetler, zamanın faciaları, belaların acısı, üzücü hadiseler ve şiddetli gamlara karşılık hamdederiz Allah'a. Ey insanlar, bizi büyük müsibetlerle ve İslam'da açılan bir yarayla imtihana tabi tutan Allah'adır hamd-ü sena. Bilmiş olun ki Ebu Abdillah (a) ve itretini katlettiler, kadınlarını esir tuttular ve mukaddes başını da mızrak ucunda şehirlerde gezdirdiler. Bu, eşsiz ve benzersiz bir müsibettir. Ey insanlar, bu müsibetten sonra erkeklerinizin hangisi sevinecek? Hanginizin kalbi bu acı ve elemi

taşımayacak? Hangi göz ağlamayacak? Oysa ki yedi gökler ona ağladı, denizler dalgalarıyla ağladı, gökler ve yeryüzü ağladı, ağaçların yaprakları, balıklar, denizlerin dalgaları, mukarreb melekler ve göklerin ehli bu müsibete ağladılar ve mateme büründüler. Ey insanlar, hangi kalp ona yönelmedi? İslam'a inen bu darbeyi hangi kulak duyup da sağır olmadı? Ey insanlar, hiçbir suç ve günah işlemeksizin, İslam dininde bir değişiklik yapmaksızın Türkistan ve Kâbul ehli gibi bizi dağıttılar ve şehirlerimizden uzaklaştırdılar. Andolsun Allah'a, Peygamber-i Ekrem (s), bizim hakkımızdaki tavsiyeleri yerine bize karşı savaş emri vermiş olsaydı bu yaptıklarının dışında bir şey yapamayacaklardı.

Şüphe yok ki Allah'tanız ve dönüşümüz de O'nadır. Müsibetimiz ne de büyük, ne de acı, ne de yakıcı ve çetindir.

Allah'u Teala'dan istiyoruz ki bu müsibet ve acılara karşılık bize mükafat ve rahmette bulunsun. Çünkü O Aziz ve intikam alıcıdır." Hz. Seccad'ın (a) hutbesi buraya vardığında felç biri olan Suhan İbn-i Sa'saat İbn-i Suhan yerinden kalkıp şöyle özür diledi: "Ey Resulullah'ın (s) evladı, ben felç ve sakat biri olduğum için size yardımda bulunamadım."

İmam (a) onun mazeretini kabul ve ona teşekkür etikten sonra babasına da rahmet gönderdi.

MEDİNE EVLERİ

Sonra İmam Seccad (a) ehli ve ailesiyle birlikte Medine'ye girdi. Akrabalarının, yakınlarının ve tayfasının evlerine baktı. Sanki evler kendi hamilerini kaybettikleri için matemli kadınlar gibi ağlıyor, sızlıyorlardı. Sanki İmam'dan (a) kendi sahiplerini soruyor ve böylelikle de İmam'ın (a) içindeki ateşi alevlendiriyor, hüznünü artırıyorlardı. Hüseyin'in (a) sehipsiz evi feryad ederek ey insanlar, böyle ağladığım için beni mazur görün ve bu büyük müsibette bana yardımcı olun diyordu. Çünkü benim, ayrılıklarından yakındığım insanlar üstün ahlak sahipleriydi. Gecemle, gündüzümle benimleydiler. Karanlıklarımın ve seherlerimin nuruydu, şeref çadırının

ipleri, benim iftiharım, güç ve kuvvetimin sebebiydi onlar. Benim ay ve güneşimdi onlar. Nice geceler kendi yücelikleriyle üstümdeki korkumu attılar, ihsanda bulunarak hürmetimi artırdılar. Seher vakitlerindeki münacatlarını bana duyurdular, değerli sırlarıyla beni kıymetli kıldılar. Nice günler meclisleriyle beni süsledi ve faziletleriyle muaattar kıldılar. Benim kuru tahtalarımı mülakatlarıyla sulayıp yeşerttiler. Kendi uğurlarıyla benim uğursuzluğumu ortadan kaldırdılar. Nice menkıbe dalları etkiler benim arzu tarlama ve beni müsibetlerden mahfuz tuttular. Nice sabahlar onların varlığıyla kendimi saraylardan üstün gördüm. Onlarla iftihar ediyordum, onlarla mutluydum. Nice ümitsizlikleri ihya edip ümide dönüştürdüler. Çürümüş bir kemik gibi varlığımın eşiğine saklanmış nice korkuları çıkarıp dışarı attılar. Fakat zaman beni kıskanıp onları ölüm oklarına hedef etti, düşmanlar arasında yalnız ve kimsesiz bıraktı. Onların parmak işaretleriyle işleyen

yücelik dairesi parçalanmış, erdemler abidesi onları kaybetmekle şikayete başlamış, iyilikler mücessemesi o yüce insanların bedeninin parçalanmasıyla darmadağın olmuştur bu gün. Allah'ın hükümleri onların yüzünü göremedikleri için bu gün nalandır. Bu savaşta kanı dökülen o Rabbanî insan hani, bu müsibetler arasında bayrağı yere düşen kemal ordusu nerde? Ağlamada insanoğlu bana eşlik etmez ve bu müsibette cahil insanlar beni yalnız bıraksa şayet, eski toprak yığınlarının, viran olmuş evlerin duvarlarının bana eşlik etmesi de yeter. Çünkü onlar da benimle birlikte ağlıyor, benimle birlikte matemdedir. Şayet duyacak olursanız, namazlar da o hak yolu şehidlerine ağlamakta ve yas

tutmaktalar. Yücelik ve keramet onları görmek için can atmakta, ihsan ve kerem onları görmekle sürur ve neşata kavuşmayı istemektedir. Mescidlerin mihrabları onların firakında giryandır, dilek sahiplerinin dilekleri onların ihsanı için feryad etmektedir. Eğer bunları duyacak olsaydınız elbette hüznü ve elem dolu olur ve bu büyük müsibette ihmalkar olduğunuzu anlardınız. Hatta sadece benim yalnızlığımı ve ezikliğimi görseniz, bendeki meclislerde onların yokluğunu hissetseniz sabırlı kalpleri inciten ve göğüslerdeki hüznü coşturan bir görüntü canlanacak gözleriniz önünde. Beni kıskanan evler şimdi beni kınamakta ve benimle alay etmekte. Zamanın tehlikeleri bana galebe etti. Onların

yerleşip uydukları ev olmayı ne kadar da özlemişim. Keşke insan olsaydım. Kendimi kılıçlara siper ederek, onların yaşaması için kendimi feda etseydim. Onlara kılıç çeken, mızrak yönelten düşmanlardan intikam alabilseydim ve onlara taraf gelen okları defedebilseydim keşke. Madem bu iftihadan yoksun kaldım, en azından o bedenleri ihtiva eden yer olsaydım ve onların tertemiz bedenlerini korusaydım keşke. Ah, ah! Eğer o yüce ve fedakâr insanların makberi ben olsaydım, var gücümle onları muhafaza eder, eski borçlarımı ödemeye çalışırdım. O bedenlerin üstüne taş düşmesine engel olurdu, itaatkâr köleler gibi onların huzurunda dururdum. O nurani yüzlerin ve parelenmiş bedenlerin altına ihsan ve ikram halısı sererdim. Onlarla beraber olma arzusuna kavuşmuş olur ve karanlıklarda onların nurundan faydalanırdım. Ne kadar da bu arzulara kavuşmak istiyorum ve onların ayrılığında ne kadar da yanıp tutuşuyorum. Dünyadaki hiçbir nale benimki kadar olamaz ve bu yarama onların vücudundan başka hiçbir ilaç şifa veremez. Fakat ben onları kaybetmekle matem tuttum, yasa büründüm, sabır ve tahammülden naümid oldum ve

dedim: "Ey feleğin huzuruna neden olanlar, görüşmemiz kıyamete kaldı." İkn-i Kutaybe o sahipsiz evlere bakıp ağlarken ne de güzel demiştir: "Al-i Muhammed'in (s) evlerinden geçerken, onların bulunduğu günkü evler olmadığını gördüm. Allah bu evleri de sahiplerini de rahmetinden uzak salmasın. Bu evlerin sahiplerinden boş ve yoksun olduğunu düşünüyorum bugün. Bilmiş olun ki onların Kerbela'da şehid düşmesiyle, Müslümanlar zillet yükünün altına girmiş oldu. Bu zilletin izleri şimdiden görülmektedir. Peygamberin evlatları her zaman halkın sığınağı olmuştur. Şimdi ise kalpler için büyük bir müsibet olmuştur. Hüseyin'in (a) şehid olmasıyla hastalar gibi güneşin yüzünün sarardığını ve yeryüzünün sarsıldığını görmedin mi?" Ey Ebu Abdillah'ın (a) musibetini duyan insan, bu acı ve matemde Resulullah'ın (s) evlatları gibi olmalısın.

İMAM ZEYN'ÜL ABİDİN'İN (a.s) AĞLAMASI

Rivayet edilmiştir ki: İmam Zeyn'ül Abidin (a) vasfedilmez o hilm ve sabr makamına sahip olmasına rağmen bu müsibet karşısında çok ağlıyordu, acısı sonsuzdu. İmam Sadık'tan (a) şöyle rivayet edilmiştir: Zeyn'ül Abidin (a) babasının müsibetinde kırk yıl ağladı. Gündüzleri oruç tuttu ve geceler de ibadet ederek uyanık kaldı. İftar vakti geldiğinde hizmetçisi su ve yemek getirirdi önüne ve "Buyurun yeyin efendim" derdi. O hazret de "Resulullah'ın (s) oğlu aç öldürüldü, Resulullah'ın (s) oğlu susuz öldürüldü" buyururdu. Hep bunu der ve ağlardı. Önüne gelen su ve yemek gözyaşlarıyla karışırdı. Ölünceye kadar da böyle devam etti. Hz. Seccad'ın (a) hizmetçisi nakleder: Bir gün o hazret sahraya gitti ve ben de ardısına gittim. Saf olmayan bir taşın üzerine alnını koyduğunu görünce durdum. Ağladığını ve nale ettiğini duyuyordum. "La ilahe illellahu hakken hakken la ilahe illellahu teabbuden ve rikken la ilahe illellahu imanen ve tasdiken ve sidken" zikrini edince saymaya başladım. Tam bin kez bu zikri tekrarlardı. Alnını secdeden kaldırıncaya yüz ve sakalının gözyaşlarıyla ıslandığını gördüm. Dedim: "Efendim, hüznünüzün sonu yok mu, ağlamanız son bulmayacak mı?" Buyurdu: "Ne diyorsun sen? Yakub b. İshak b. İbrahim, peygamber ve peygamberzâdeydi ve oniki oğlu vardı. Allah, oğullarından birini gözünden uzaklaştırınca, hüznünden, başının saçları ağardı, beli büküldü, ağlamaktan gözleri görmez oldu. Halbuki oğlu yaşıyordu, ancak ben babamın, kardeşimin ve ehl-i beytimden on yedi kişinin öldürüldüğünü, topraklar üzerinde kaldığını gözlerimle gördüm. Nasıl ağlamıyayım, hüznüm nasıl son bulsun?" Müellif şöyle der: "Bu sözlerimi kim götürecektir Kerbela şehidlerine: Siz ayrılığınızla, asla eskimeyecek ve hatta bizi eskitecek hüznün libası giydirdiniz bizlere. Onların vuslatıyla bizi güldüren felek şimdi firakıyla ağlatmaktadır. Onları kaybetmekle dünyamız karardı, oysaki karanlık gecelerimiz onların nuruyla aydınlanmıştı."